

မေတ္တာ ဟောဒီဇလာကိပ် ဖေလင်းသစ်

မာတိကာ

၁။	ဟာသဟာအကောင်းဆုံး	၁
၂။	အနုညီမတိုင်သေးစို့	၄
၃။	သူ့အရပ်နဲ့သူ့ဇာတ်	၈
၄။	အင်းဝဘုရား	၁၃
၅။	ကဝလင်သစ်ဝဋ္ဋသု	၁၆
၆။	မှတ်ကြယ်	၁၈
၇။	ရတနာနှစ်ပါး	၂၀
၈။	ယင်ဆလောမဝမနဲ့	၂၄
၉။	ပြင်တောင်ထိဝင်ရတဲ့ဂါထာ	၂၆
၁၀။	ကြောက်လား မဝမနဲ့ အရုပ်ကလေးတွေ...	၃၀
၁၁။	လွဲလိုက်သမှ တယ်ကြီး	၃၂
၁၂။	ခွဲတစ်ကိစ္စ	၃၄
၁၃။	ညွှန်ဖို့အဖို့	၃၈
၁၄။	တိုလိုဝင်းနုညီခြင်း SARRY ခဲ့	၄၀

၁၅၈	သုပ္ပာဒေနာကိလိုကိ မလိုကိ	၄၂
၁၆၈	စာရင်းရှင်းလိုက်တော့	၄၄
၁၇၈	တော်တော်ဆိုးမယ့်ဇရာဂါ	၄၈
၁၈၈	ကြိုက်က မတက်ဘူး	၅၀
၁၉၈	သိင်္ဂီ ဇနားကလေး	၅၂
၂၀၈	ဝိန်းကလေးရှင်ချဲ့ထွေ	၅၄
၂၁၈	နမည်ပြောင်	၅၈
၂၂၈	ပြာနတ်မောင်	၆၂
၂၃၈	ချိန်တုန်းက ကိစ္စရာ	၆၈
၂၄၈	ခေါ်ပုံ ခေါ်နည်း	၇၀
၂၅၈	ဇနားက ပညာတူးခေတ်	၇၄
၂၆၈	အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဇွင့်ဟာဝန်ခွဲ	၇၆
၂၇၈	ဝကြွေရှင်လက်က လွတ်အောင်	၈၀
၂၈၈	စားမထား မှန်ချိထား	၈၂
၂၉၈	တိုက်သစ် တန်းကြွေ	၈၄
၃၀၈	ဆိပ်မှာလိုမတော့	၈၆
၃၁၈	ကယ်တော်မူပါဟေ့ ^{အိမ်}	၈၈
၃၂၈	ထယ်ဗြိုကို	၉၀
၃၃၈	ရမ်းဝေဝ ကောင်းလေ ^{အိမ်}	၉၂
၃၄၈	ဘဲဘဲဆိပ်ဘိယာ	၉၄
၃၅၈	ပုန်းပေးပါ	၉၈
၃၆၈	အရက်မသောက်တတ်၊ ဝဲမပျိုက်တတ်	၁၀၀

၃၇၅	ဦးထူးမကြီးလည်း ဂုဏ်ရှိ	၁၀၂
၃၇၈	နှင်ကမီ— နှင်ကသိမီ	၁၀၄
၃၇၉	ဂုဏ်ဆိုတာ	၁၀၈
၃၈၀	ဦးသာဓဇာလိုသာတာပန်	၁၀၀
၃၈၁	ကာတိုင်းပီတဲ့ မင်းသား	၁၀၄
၃၈၂	ဝကျောင်းတွင်ဥပုသ်	၁၀၆
၃၈၃	အပြောလွယ်	၁၂၀
၃၈၄	တိမ်ကြားမင်းခေါင်	၁၂၂
၃၈၅	အစားသိပ် သောင်းကျန်းရင်	၁၂၆
၃၈၆	ခေတ်ပေါ်အကျီ	၁၂၉
၃၈၇	ပိုင်လိုက်ပုံ	၁၃၂
၃၈၈	ဝီလိုပန်း မသိလို့	၁၃၆
၃၈၉	ကင်းမြီးကောက်ယောင်ကျန်ပြီ	၁၃၈
၃၉၀	ခေါင်းနှင့်ခြေ	၁၄၀
၃၉၁	မင်းသားကတော့	၁၄၄
၃၉၂	နင့်ကြီးတော်ကြီးထိုးမှာလား	၁၄၆
၃၉၃	အမြဲတမ်းလိပ်စာ	၁၄၈
၃၉၄	ကြိုက်ရာ ကြိုက်ရာ	၁၅၂
၃၉၅	နီဟောင်းလောင်း	၁၅၆
၃၉၆	နောက်ရွာနောက်မှပဲ	၁၅၈
၃၉၇	ရန်ခြစ်ထား	၁၆၂
၃၉၈	အရှင်လတ်လတ်	၁၆၄

၅၉။	အဆစ်	၁၆၈
၆၀။	သလိုသာ၊ ဂုဏ်အရည်	၁၇၀
၆၁။	မန်းဆန်ဆန် နဂါယဉ်	၁၇၄
၆၂။	မော်ဆန်ကြောင်	၁၇၆
၆၃။	မေရာင်ရာခေါ်လှ	၁၈၀
၆၄။	တုမှာပေါ့	၁၈၂
၆၅။	မတ်ဆုရွှစ်ဆု	၁၈၆
၆၆။	မရွတ်တမ်းတူးသမီး	၁၈၈
၆၇။	လိမ့်ကိစ္စဆင်ခြင်ချိန်	၁၉၂
၆၈။	ဘုတိုကို အဝေခေါ်ဝေတဲ	၁၉၄
၆၉။	ဘုရာမတာပဲ	၁၉၈
၇၀။	စာပေလင်းတ	၂၀၀
၇၁။	မိုးဝေါ်ကလုံးတုံးတုံး	၂၀၄
၇၂။	အခစ်တွေဖျ	၂၀၆
၇၃။	ယုလိုက်ယုလိုက်	၂၀၈
၇၄။	ဝင်လည်ခြင်း	၂၁၂
၇၅။	ခြစ်မှခြစ်မှမလာ	၂၀၆
၇၆။	ထမင်းစည်	၂၁၀
၇၇။	တစ်ပိုင်းကတွေ့ကြီး	၂၂၂
၇၈။	ဝက်သက်တမ်း	၂၂၄
၇၉။	ပျံ့တတခွဲကြပါ	၂၂၈
၈၀။	တစ်ရွာလုံးတော့ ခုက္ခ	၂၃၀

၈၁။	ထူးပေးဆန်းစစ်	၂၃၄
၈၂။	တစ်တော့လည်းအတွယ်လေး	၂၃၆
၈၃။	ကြီးပေဟိုတစ်ဖက်မှာ	၂၄၀
၈၄။	ဆလည်ဆလျင်ကောင်းကောင်းချဲ့	၂၄၂

ဟောသကာ
အစောတိုင်းဆုံးရေး

ပျော်ပျော်နေ သေခံ တဲ့။

ဟာသက လူကိုခွင့်ပျော်စေတယ်။ တင်းမာမှုတွေကို
ပျော့ပြောင်းစေနိုင်တယ်။ ဝေးလံမှုတွေကို လျော့ပါးစေနိုင်ပါတယ်။

ဟောဒီလောကီကို ကျွန်တော်ရေးဖြစ်တာက ဟာသကြွယ်
တဲ့ ပြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ကို ဖော်ပြစေချင်လို့ပါ။

၁၉၂၅ခု၊ စက်တင်ဘာလထုတ် ရန်သစ်ဂ္ဂစင်းက စပြီး
လစဉ်လိုလို ဟောဒီလောကီကို ကျွန်တော်ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုရေးနိုင်
တာကလည်း ကျွန်တော်ဟာ ဟာသကြွယ်လွန်းလို့၊ ဟာသမျက်စိရှိ
လွန်းလို့၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေ့စဉ်ဖြစ်
ပျက် ကြားသိနေရတဲ့ ကမောက်ကမ ဟာသဖြစ်စဉ်တွေကို ကြည့်
တတ် ဖြစ်တတ်ကြတဲ့ ကျွန်တော်ဆရာသမားတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေက
အမြဲမပြတ် ဖောက်သည်ချ ပြောပြနေကြလို့သာ အစောတိုင်းများများ
ကျွန်တော်ရေးနိုင်တာပါ။ အမေလူထုဒေါ်အမာ၊ ဘကြီးမိုး၊ ဆရာ
ကြည်အောင်၊ ဆရာကိုလေး (အင်းဝဂုဏ်ရည်)၊ ဆရာတင်မိုး၊ ဆရာ

မောင်စွမ်းရည်၊ ဆရာမောင်စွမ်း၊ ဆရာမာန်မြင့်၊ ဆရာနေဝင်းမြင့်၊
ဆရာဆူးငှက်၊ ဆရာသိုက်ထွန်းသက်၊ ဆရာညိုထွန်းလှ၊ ဆရာမ
မေမောင် စတဲ...စတဲ...ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးကို ဟာသတွေ ပြောပြ
ကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဟောဒီလောကီဟာသများ အမှတ် (၁)ကို ရန်သူစာအုပ်
တိုက်က ဇန်နဝါရီ ၁၉၉၆ ဖွာ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ အခုစာအုပ်က
အမှတ် (၁)မှာ မပါသေးတဲ့ ဟောဒီဟာသတွေရယ်၊ တိုင်းရင်းဆေး
ပညာ မဂ္ဂဇင်းမှာ ကြိုပလေ ဘုံပွေဆိုပြီး ရေးခဲ့တဲ့ ဟာသတွေရယ်ကို
စုစည်း ထည့်သွင်းထားပါတယ်။

ဟောဒီလောကီ ဟာသတွေကို စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်အောင်
စီမံဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ကိုကျေး၊ လစဉ်ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေး နေတဲ့
ရန်သူစာအုပ်ဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ဆရာချစ်ဝင်းမောင်နဲ့ အုပ်ချုပ်
ရေးမှူး ဆရာမဝင်းဝင်းမြင့်၊ တိုင်းရင်းဆေးပညာမဂ္ဂဇင်း စီစဉ်သူ
ကိုကျော်သိန်းဌေးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အခုစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေတဲ့ 'ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်'
အဖွဲ့ဝင်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့
ဒီစာအုပ်ကို ဝယ်ဖတ်တဲ့စာဖတ်သူကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

စာဖတ်သူ ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်လိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ပါတယ်။

တကယ်တော့ လောကကြီးမှာ မရယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ
အတော် ဆိုးတဲ့အဖြစ်ပါ။ မရယ်ချင်ဘူးဆိုတာကလည်း ဆိုးတာပါပဲ။
ရယ်ချင် ပါလျက်နှင့် မရယ်ရတာကတော့ အဆိုးဆုံး၊ ဒုက္ခအရောက်
ဆုံး ဖြစ်ပါမယ်။

မြန်မာပြည်သူလူထုအားလုံး မရယ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်ဆို
က လွတ်မြောက်ကြစေချင်ပါတယ်။

“ဟောဒီလောကီ”ကို ဖတ်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောနိုင်ကြ
ပါစေ။

ဖေလင်းသစ်

အရှင်မထိုင်သေးလို့

“စတုမဂ္ဂ”ဆိုတာ ထောပတ်၊ သကာရည်၊ နမ်းဆီနဲ့ ပျားရည်ကို လေးမျိုးဆတူရောပြီး နေရောင်ခြည်အပူခါတ်မှာ သမအောင်မွှေပြီး ချက်ရတာပါ။

ရဟန်းတော်တွေနဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် စားကြတယ်။ (လူငယ် လူရွယ်တွေကတော့ သွားရည်စားပေါ့။)

တောကျောင်းတစ်ခုမှာ ဆေးဖော်ဆေးစပ် ဝါသနာပါတဲ့ ဘုန်းကြီးအိုတစ်ပါးရှိသတဲ့။ တစ်နေ့သားတော့ ကြောင်အိမ်ထဲက ပုလင်းတွေ ကပ္ပိယအိုကြီးကို ပြပြီး “ဒါကပျားရည်၊ ဝါကနမ်းဆီ၊ ဒါကထောပတ်၊ ဒါကသက္ကဋ္ဌ စတုမဂ္ဂချက်ကွာ” ဆိုပြီး ခိုင်းတယ်။ ကပ္ပိယအိုကြီးလည်း “မှန်ပါဘုရား” “မှန်ပါဘုရား” ပေါ့။

ဗျက်စိကမ္မန်မ္မန်၊ ဘုန်းတော်ကြီး ညွှန်ပြစဉ်က မှတ်မှတ် သားသား ကြည့်ထားတာမဟုတ်၊ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ရွယ်တုရွယ်တန် ပုလင်းတွေကလည်း လေး၊ ငါး၊ ရှစ်လုံးဆိုတော့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးဖော်ဖို့ လုပ်ထားတဲ့ ဓန့်ကျည်းမှည့်အနှစ်တွေကို ကပ္ပိယအိုကြီး သကာရည် အမှတ်နဲ့ စတုမဂ္ဂစပ်ဖို့ ထည့်လိုက်ပါလေရော။

ဖန်ပုလင်းကြီးထဲမှာ ထောပတ်၊ ပျားရည်၊ နှမ်းဆီနဲ့ မန်
ကျည်းမှည့်အတူထည့်ပြီး နေလှမ်းလိုက်တဲ့အခါ ကပ္ပိယကြီးရဲ့
ဆေးဝါးဟာ အမြုပ်တစ်စီနဲ့ အချဉ်ပေါက်လာတယ်။ ကပ္ပိယကြီး
လည်း နေပူပူမှာ ချွေးထလုံးလုံးနဲ့ ဓမ္မလေလေ အမြုပ်တွေတစ်စီ
ထလေလေဖြစ်သတဲ့။

တစ်ပုတ်လောက်ကြာလို့ ဘုန်းတော်ကြီးက စတုမဂ္ဂကပ်
စိုင်းတဲ့အခါ 'ထပည့်တော်လည်း လုပ်နေတာပါပဲဘုရား၊ စတုမဂ္ဂက
အနည်းမထိုင်သေးလို့ သည်းခံပြီး စောင့်ပါဦး' လို့ ကပ္ပိယကြီးက
လျှောက်တယ်။

နောက်ရက်တွေမှာ 'စတုမဂ္ဂ ကပ်စမ်းပါဦး' ပြောတိုင်း
ကပ္ပိယကြီးက 'အနယ်မထိုင်သေးပါဘူး၊ သည်းခံစောင့်ပါဦးဘုရား'
ရည် လျှောက်နေတယ်။ သူ့ပုလင်းကြီးကို အနယ်ထိုင်အောင်
ဖိပွေလေ အချဉ်ပေါက်နေတာကြီးက အမြုပ်တစ်စီထလေနဲ့ ကပ္ပိယ
ကြီးလည်း ချွေးပြန်နေတော့တယ်။

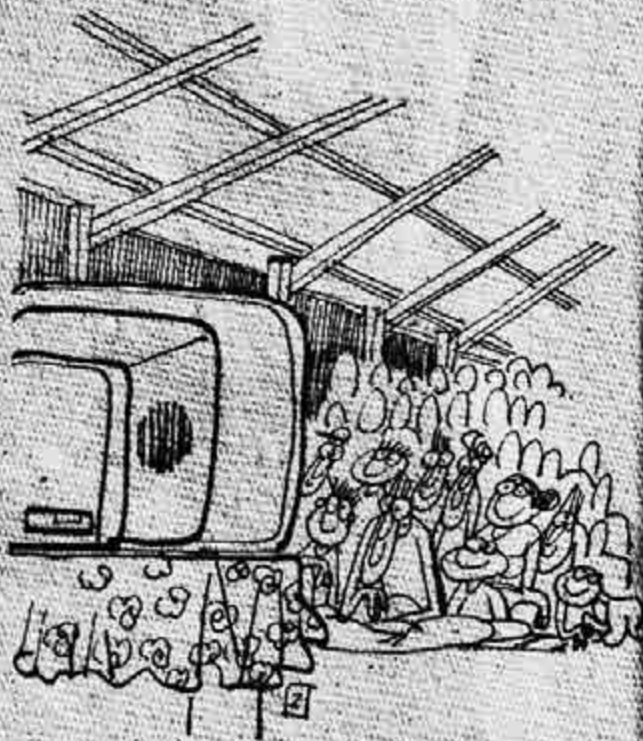
ဒီလိုနဲ့ နှစ်သာပေါက်ဟောရာ စတုမဂ္ဂက ဖြစ်မလာသေး
ဘူး။ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း သည်းမခံနိုင်တော့တာနဲ့ 'က-ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကပ်သာကပ်ပါတော့' ဆိုပြီး အမိန့်ရှိလိုက်မှ ကပ္ပိယကြီးလည်း
အမြုပ်တစ်စီထနေတဲ့ သူ့စတုမဂ္ဂပုလင်းကြီး မလာပြီး ဘုန်းကြီးကို
ကပ်တယ်။

စတုမဂ္ဂကို ဘုန်းကြီးနဲ့ ကပ္ပိယ ဇွန်းတစ်ချောင်းစီနဲ့ ကော်ပြီး
မြည်းကြည့်ကြတယ်။ ဇွန်းမှာပါဝင်ဝ တောမိခါရှိသေး မျက်နှာနှစ်ခု
လုံးရှိ ပဲ့သွားတယ်။ စတုမဂ္ဂအနံ့ကလည်း အလွန်ဆိုး၊ အရသာက
လည်း ရှည်စူးစူး။

ဘုန်းကြီးက 'ကပ္ပိယကြီးရဲ့ စတုမဇ္ဇထဲမှာ မဟုတ်တာတွေ တော့ ပါနေပြီ၊ သေသေချာချာ ပြန်စစ်ကြည့်စမ်းပါဦး' လို့ ခိုင်း တယ်။ ဒီတော့မှ စတုမဇ္ဇထဲမှာ မန်ကျည်းမှည့်တွေ ပါနေတာကို သိကြသတဲ့။

ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက 'စတုမဇ္ဇလုပ်တဲ့အထဲမှာ မန်ကျည်းမှည့် ပါနေမှတော့ ချဉ်စုပ်စုပ်ဖြစ်ရတာ ဘာဆန်းသလဲ ကပ္ပိယကြီးရယ်' လို့ မိန့်တော်မူတယ်။ ပြီတော့ 'မန်ကျည်းမှည့်ပါတဲ့ စတုမဇ္ဇဆေးလုပ် ပြီး စားလို့ ကတော့ အားလုံးဝမ်းလျှော့ကုန်မှပဲ' ဆိုပြီး စတုမဇ္ဇပုလင်း ကြီးကို ရေအိမ်ထဲ သွားသွန်ပစ်ခိုင်းလိုက်ပါသတဲ့။

သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်

တစ်ညသားတော့ လမ်းမပျောက်ထွက်ရင်း ငွီဒီယိုရုံရှေ့
ရောက်သွားတော့ 'အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ဝင်ငွေအကောင်းဆုံး
ခံချိန်တင်ခဲ့သော ကာကြီး' လို့ ကြော်ငြာထားတာကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့
ကျွန်တော် ငွီဒီယို ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ နာမည်က Home Alone
ဆိုလားပဲ။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ရက်အတွင်းမှာ အမေ့အဖေက တခြား
မြို့ရွာကို သွားနေတဲ့အချိန်၊ အိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒီနှစ်မိကြီးကို ဖောက်ထွင်း မိုးယူဖို့လား၊ လူဆိုး
နှစ်ယောက်ကို ချာတိတ်ကလေးက ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေသုံးပြီး
ပြန်ဆော်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။

အိမ်အဝင် လှေကားမှာ ချောဆီတွေလောင်းထားလို့
လူဆိုး ချော်ကျွတ်တယ်။ ကပ်စေးကပ်စေတွေ လောင်းထားလို့
လူဆိုးဖိနှပ်တွေ၊ ခြေအိပ်တွေ၊ ကပ်ကျွတ်ကျန်ရစ်ပြီး သံမှို
တောင်ထားတာတွေ ခြေ ဝလာမှာစူးလို့ အဘားဘားအော်ရတယ်။
တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လျှပ်စစ်ဟိတာနဲ့ ပျိုင်းထားတော့ တံခါးပွင့်ဖို့
ကိုင်ထားတဲ့ လူဆိုးကြီးရဲ့လက် အသာနီလန်သွားတယ်။

ပွဲကြည့် ပရိသတ်တွေဆို တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ အရမ်း သဘောကျနေတာပေါ့။ ချာတီတ်ကလေးကလည်း သရုပ်ဆောင် သိပ်ကောင်းတာပဲ။ မြန်မာတွေလည်း အဲသလို ကားပျိုးတွေ ရိုက် ကြသော် ကောင်းလေစွ၊ အခုလို နိုင်ငံခြားကားလေးများ ကြည့်ခွင့် ရကြတာ ကုသိုလ်ထူးလေစွ။

လူဆိုကနှစ်ယောက်၊ ချာတီတ်ကလေးက တစ်ယောက် ထဲဆိုတော့ အိမ်ကြီးထဲမှာ အိမ်တံခါးကြီးကို ပွင့်နိုင်သွားပြီး နောက်ဆုံးမှာ လူဆိုခေါင်းဆောင်နဲ့ ချာတီတ်ကလေး မျက်နှာချင်း ဆိုင် တွေကြတဲ့အခန်းကို ရောက်လာတယ်။ ချာတီတ်နဲ့လူဆို အပိတ်တယ်ကြရတော့မယ့် အခန်း၊ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း တဲ့ အခန်းပေါ့။

ဒီအခန်းလည်း ဈာန်ရာ ကိစ္စိစ္စဆိုမည်ပြီး ဖန်း ကားပြင်ပေါ် မှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဘောလုံးကန်တဲ့ ပုံစံမျိုး၊ အစက်အပြောက်တွေ ဟိုပြေးဒီပြေး ပေါ်လာပါလေရော။ ဦးဒီယိုစက်ဆရာလည်း ဟိုခလုတ် နှိပ် ဒီခလုတ်နှိပ်ပြီး ပြန်ပြတယ်။ ပုရွက်ဆိတ်ပဲ၊ ဘာမှထူးမလာဘူး။

ဟိုနှိပ်ဒီနှိပ် လုပ်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အရုပ်တွေပေါ် လာပါတယ်။ ရောက်လက်စနေရာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ပြုပြီးသားလူဆို တွေ အိမ်ကြီးကို ချည်းကပ်လာတဲ့အခန်း။

ရယ်ရတယ်မဟုတ်လား။ ပရိသတ်က ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ချာတီတ်နဲ့လူဆို တကယ်ငတ်ကြ တော့မယ့် နေရာလည်းရောက်ရော ကိစ္စိစ္စနဲ့ အရုပ်တွေ ပျောက်ကုန်ပြီး ဘောလုံး ကန်ကုန်ကြပြန်ရော။

ဒီအချိန်မှာ ဦးဒီယိုတစ်ရုံလုံး မီးတွေလင်းလာတယ်။ စက်ဆရာက 'အော်သိမ်းခန်း ပျက်နေတဲ့အတွက် ဒီမျှနဲ့ကျေနပ်ကြ

ပါခင်ဗျံလို့ ပြောပါတယ်။

ပရိသတ်လည်း တရုန်းရုန်းနဲ့ ထပြန်ကြတယ်။ ဟုတ်သားပဲ၊
ဇာတ်သိမ်းခန်းလည်း ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြည့်ရတော့မှာ၊ နုလို့ရှေ့က
ပြပြီးသာတွေ ငါးမိနစ်စာလောက် ပြန်ရစ်ပြလိုက်တော့လဲ အတူတူ
ပါပဲ။ ရုံထဲထိုင်နေရတဲ့ အချိန်ချင်းလဲ အတူတူပဲဥစ္စာ။ ဘယ်သူမှ
မကျေမနပ် ဆဲဆို ရွက်သံမကြားရဘူး။ ဒါဗမာ့စိတ်ဓာတ် ဗမာကား
ရိုက်တာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း သဘောတွေကျလို့။

အင်းဘူးသီး

ကြားဖူးနားဝ ရှေးယုကင်း၊ မောင်းမြစ်ကလေးတစ်ခု ပြောရ
ဦးမယ်။

ဟို... အင်းဝခေတ် ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့။ ကိုနီဆိုတဲ့ လူ
တစ်ယောက်၊ သူ့ယာတောကထွက်တဲ့ ဘူးသီးတွေကို ရောင်းမယ်
ရယ်လို့ လှေကလေးပေါ်တင်ပြီး အင်းဝနေပြည်တော်ကို သွားပါသတဲ့။

လှေကလေး ကမ်းကိုတပ်တော့ မြစ်ဆိပ်မှာအတောက်တော်
အရာရှိက ဘူးသီးသုံးလုံး အကောက်ယူလိုက်တယ်။ ကိုနီလည်း
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

ဘူးသီးတွေ တောင်းထဲထည့် ထမ်းပိုးလေးနဲ့ လျှိုထမ်းပြီး
မြို့တံခါးကို ဝင်မယ်လုပ်တော့ မြို့တွင်းအဝင် အကောက်တော်
ပေးရမယ်ဆိုပြီး ဘူးသီးသုံးလုံး တောင်းပြန်ရော။ ထုံးစံရှိလို့ နေမှာ
ပေါ့လေ အောက်မေ့ပြီး ပေးလိုက်သတဲ့။

ဈေးထဲဝင်ရောင်မယ်လို့ ခြေလှမ်းပြင်ကာရှိသေး၊
ဈေးပေါက်ဝက ဘူးသီးသုံးလုံး အထင်းနှိုက်ယူတယ်။ ကိုနီလည်း
တော်တော် ဒေါပွသွားတယ်။ ဒါနဲ့ သင်းတို့ဈေးထဲ ဝင်မရောင်းတော့
ဘူး။ မြို့ထဲ လည်ရောင်းလဲ ရတာပဲဆိုပြီး တောင်းကို ထမ်းထွက်ခဲ့တာ
လမ်းပေါ်လည်းရောက်ရော မြို့ဝန်မင်းရဲ့ လူတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဘူးသီး
သုံးလုံး ကောက်ယူ ပြန်သတဲ့။

ကိုနီလည်း အရမ်းဒေါပွနေတာပေါ့။ ဘယ်နှယ်-ကမ်းမြို့လုံး
တစ်ရှေးလုံး ကောက်ချင်သလို ဝိုင်းကောက်ယူနေကြတာ မြို့ဝန်မင်း
တက်တိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုကာ အိမ်တော်ကိုသွားသတဲ့။

အိမ်တော်အဝရောက်တော့ မြဝန်းစောင့်က ထုံးစံအတိုင်း
ဘူးသီးသုံးလုံးပေးမှ ဝင်ခွင့်ရမယ်ဆိုပြန်ရော၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုနီက
ရှောရှောရှူရှူ ပေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် အိမ်တော်စောင့်ကတော့ မြို့ဝန်မင်းအိမ်နေတယ်
တွေ့ခွင့် မပေးနိုင်ဘူးဆိုပြန်ရော။ ကိုနီလည်း ဒေါသအိုးကွဲပြီး ပါလာ
သမျှ ဘူးသီးတွေကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။

ဒီလိုရရှိလား။

အိမ်တော်ကို ညစ်ပတ်အောင်ပြုမှုနဲ့ ကြိမ်ဒဏ်ဆိုပြီး
ပိုင်းတွယ် လိုက်ကြတာ မြစ်ဆိပ်က လှေကိုရောက်အောင် ကိုနီ
လေးဘက် ထောက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပါသတဲ့။

'ဇာတိငညို' ကိုနီတို့ရပ်ရွာကို ရောက်လာတော့ သူ့ဒုက္ခ
တွေကို ကိုနီကပြောပါတယ်။ နောက်တော့... ဇာတိငညိုပေးတဲ့
အကြံအတိုင်း မင်းမှုထမ်း ဝတ်စုံတစ်စုံချုပ်ပြီး ကိုနီက ကိုယ်ရံတော်
လေးငါးယောက်နဲ့ လွှတ်တော်ဝန်ကြီးတွေ မင်းမှုထမ်းတွေ မြင်
လောက်တဲ့ နေရာတွေမှာ ဟန်ရေးတပြပြနဲ့ ရက်နှစ်ဆယ် အစိတ်
လမ်းသလားသတဲ့။ သူ့ကိုတွေ့တဲ့လူတိုင်းက မင်းမှုထမ်းလို့ ထင်လာ
ကြတော့တယ်။

ဇာတိငညိုပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း ကိုနီက သုသာန်အဝမှာ
တံတစ်လုံးထိုး၊ မသာအခွန်တော်ရုံးလို့ ဇာတမ်းဆွဲပြီး ချလာသမျှ
အသုဘတွေကို ခပ်တည်တည် ငွေကောက်ယူသတဲ့။

အင်းဝသားတွေလည်း အခွန်တော်အမျိုးမျိုး ပေးနေကြမှို
ဘာမှထူးထူးတွေတွေ မေးမနေဘဲ အခွန်ဆောင်သွားကြတာပါပဲ။
ကိုနီကလည်း ရသမျှအခွန်တွေကို ပုရိုက်နဲ့မှတ်ပြီး သီးသန့်သိမ်း
ထားတယ်။

တစ်နေ့တော့ မူးကြီးမတ်ကြီး ဆွေမျိုး အသုဘတစ်ခုချလာ

ပါရော။ ကိုနီကလည်း အခွန်မဆောင်ရင် သင်္ကြံလှိုင်နှင့် မပေးနိုင်ဘူး
လုပ်ရာ မှူးမတ်ကြီးလည်း အားကြီးဒေါပွသွားတယ်။ ဒီမသာခွန်
ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ကောက်သလဲမေးတာပေါ့။ ကိုနီကလည်း သိချင်ရင်
ရှင်ဘုရင်ကို သံတော်ဦးတင်ကြည့်ပေါ့ဗျာလို့ ခပ်တင်းတင်းဆိုပြီး
အခွန်ကိုသာ မရအရတောင်းသတဲ့။

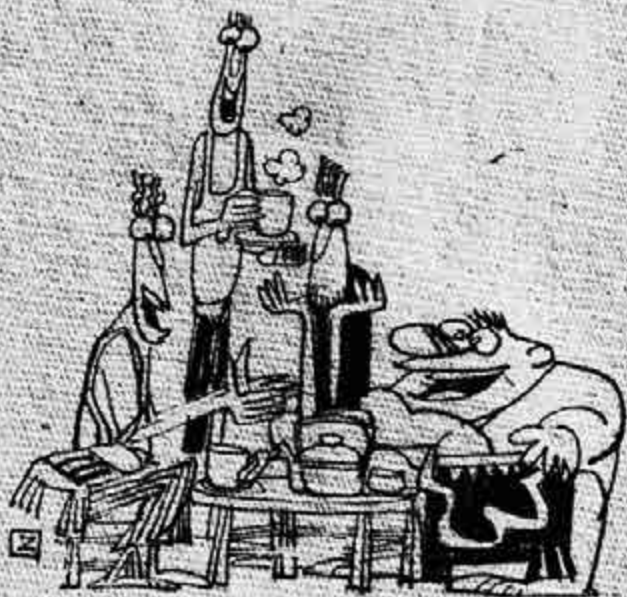
ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုမပေးရဘူးတဲ့။ မှူးမတ်ကြီးလည်း
အောက်သီအောက်သက်နဲ့ ပေးသွားရတာပေါ့။

နောက်နေ့တော့ ရှင်ဘုရင်က ကိုနီကို ရှေ့တော်သွင်းခိုင်းပြီး
ဒီကိစ္စ မေးပါလေရော။

ကိုနီလည်း နေပြည်တော်မှာ ဘူးသီးရောင်းဖို့ လာရောက်စဉ်
က အကောက်တွေ ပေးရပုံကို တင်လျှောက်ပြီး 'နေပြည်တော်မှာ
အခွန်အကောက်တော်တွေကို သူကောက်ငါကောက် ထင်သလို
ကောက်နေကြတာ ငါလည်းကောက်မယ်ဆိုပြီး မသာခွန်ကောက်
တာပါဘုရား။ ငွေတွေကို မမှားမယွင်းအောင် စာရင်းနှင့်တကွ
ဆက်သပါတယ်ဘုရား' လို့ လျှောက်တင်ပြီး ငွေတွေကို အပ်လိုက်
သတဲ့။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးလည်း 'အော်ဒီလိုလား၊ နောက်ဆက်
မကောက်ပါနဲ့တော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေမှာ မသာချရာမှာတောင်
အသပြာပေးရတယ်ဆိုရင် အရပ်ရပ်မှ ကြားလို့မကောင်းပေဘူး
ငါ့ကိုယ်တော် မင်းမြတ်လည်း အပ္ပသည်အိတ်ထဲက အသပြာကောင်
ချမ်းသာမပေးရာ ကျွဲပေတယ်' လို့ မိန့်တော်မူပြီး ကိုနီကောက်ယူခဲ့
ရသမျှ ငွေတွေကို ကိုနီပဲ ဆုချလိုက်ပါသတဲ့။ ပြီးတော့ လူစွမ်း
လူစ ရှိသကဲ့ဆိုပြီး ရာထူးရာခံများလည်း ချီးမြှင့်လိုက်ဆိုပဲ။

ကလောင်သစ်ရွေးသူ

'ဆတ်စလူးခင်' ရဲ့ ကဗျာစာမူခန့် အယ်ဒီတာ၊ စာရေးဆရာ တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြတယ်။

အယ်ဒီတာက 'ဆတ်စလူးခင်' ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တောင်ရေး မြောက်ရေး ရေး၊ သူ့မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အဖွင့်ကဗျာဆို ပြန်ထည့်ပြီး မဂ္ဂဇင်းပိုင်ရှင်ဆီက စာမူခ ထုတ်ယူလေ့ရှိတယ်။ (ကံကကောင်း ချင်တော့ တော်ရိလျှော့ရိ ဈေးလိုက်တဲ့ ဆတ်စလူးခင် လက်ရာကိုမှ လူတွေက ပိုကြိုက်နေပြန်သတဲ့။)

လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စာရေးဆရာက အယ်ဒီတာရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပြည့်ဖောင်းနေတဲ့ စာမူတစ်ထပ်ကြီးကို လက်နဲ့ ညွှန်ပြပြီး "အသစ်ကလေး တစ်ယောက်လောက် ရွေးစမ်းပါဦးကွာ" လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အယ်ဒီတာလည်း စာမူတွေ အများကြီးထဲက ကလောင်သစ် စာမူတစ်စောင်ကို ရွေးပြီး စာရေးဆရာကို လှမ်းပေး လိုက်တော့ စာရေးဆရာက စာမူကို မြီးခနဲဆွဲဆုတ် လုံးချေပြီး လက်သုတ်လိုက်ပါတယ်။ ကဗျာဆရာက 'ကလောင်သစ် များများ သုံးတဲ့ ဆုပေးရင်တော့ မင်းတို့မဂ္ဂဇင်းက ပထမဆုရမှာပဲကွ' လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

စုံကြယ် ✓

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာမှာ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်တို့ လသာသာ အိမ်ဦးကြမ်းပြင်မှာ ပက်လက်လဲလျောင်းပြီး အကျိုး အကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ စွဲကားထွေလာ ပြောနေကြပါသတဲ့။

မြေးငယ်က "အဘိုး၊ စုံကြယ်ဆိုတာ ဘယ်ကြယ်ကို ခေါ် တာလဲ" မေးတယ်။ /

အဘိုးက "အို-ငါ့မြေးနယ် စုံကြယ်တောင်မှ မသိဘူး လား။ ဟိုတောင်ဆီက ပြောင်ပြောင်နဲ့ကြယ်ဟာ စုံကြယ်ပဲ" လို့ ညွှန်ပြ လိုက်သတဲ့။

မြေးသူငယ်က "ဟုတ်ရဲ့လား အဘိုးရဲ့၊ မြေးကြားဖူးတာ ကဖြင့် တောင်မှာ တံငါကွန်၊ မြောက်မှာ စုံဆို" လို့ ပြန်မေးသတဲ့။

အဘိုးဖြစ်သူက "ငါ့မြေးနယ်၊ စုံကြယ်တောင် ရောက်တာ လေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါသူများတွေ မသိသေးဘူး။ ငါ့မြေး တေတေကနိပ် တိတ်တိတ်သာနေ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်အမှန်သိတိုင်း ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ အရူးလို့ ထင်ချင်ထင်တတ်တာ" လို့ နှုတ်ပိတ် လိုက်သတဲ့။

ရတနာနှစ်ပါး ကယ်ကြပါ

ကွဲနှားတိရစ္ဆာန်ကို ရိုက်နှက်တာ မကြိုက်တဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရွာဦးကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် လာဖြစ်သတဲ့။ ဆရာတော်က စိတ်ဟော အလွန်တိုဆိုပဲ။

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ကိုယ်ပြုသမျှခံရတာ ရိုက်နှက်ဖို့ နေနေသာသာ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းတောင် မပြုအပ်ဘူးလို့ တရားဟောတဲ့အခါ မကြာမကြာ ထည့်ထည့်ပြောလေ့ရှိတယ်။ နွားကိုဆဲဆိုကြိမ်းမောင်၊ ပြောဆိုတဲ့အခါ ပုဏ္ဏား အလောင်းအစားစွဲပုံ၊ ဖုသားကြီး ရုန်းလိုက်စမ်းကွ စသည်ဖြင့် ချိုချိုသာသာ ပြောပြီးမောင်မှ အလောင်းအစားနိုင်ရတဲ့ နန္ဒိဝိသာလဇာတ်ကို ရွာသူရွာသား တရားနာဖွေကို ခဏခဏ ဟောတတ်သတဲ့။

တစ်နေ့တော့ ကျောက်မြောင်းဖက်က ဗွက်အိုင်ကြီးထဲမှာ ကိုအောင်မောင်းတစ်ယောက် လှည်းဗွက်နှစ်ပါလေရော။ ကိုအောင်မောင်းလည်း “ဒီဗွက်ကြီးကလွတ်အောင် ဖုသားကြီး ရုန်းလိုက်စမ်း

သို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဇွားနှစ်ကောင်က သူ့စကား
နားထောင်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ရှူးရှူးပေါက်နေကြတာနဲ့
ကိုအောင်မောင်းလည်း စိတ်တိုလာပြီး ဇွားနှစ်ကောင်လုံးကို တံပြာနဲ့
တပြန်ပြန်ရိုက်တယ်။ "နင်မေကလွှားတဲ့ ဇွားမသားတွေ ဒင်းတို့က
လည်းဗွက်နှစ်လေ ကြိုက်လေကိုးကွ ကဲ-ကြိုက်ဦးကွာ" ဆိုပြီး တံပြာနဲ့
ထပ်ဆော်တယ်။

ဇွားတွေကို ကျောင်းသားမှာလာပြီး ရိုက်နှက်ဆဲဆိုနေတာ
ဆရာတော်မြင်တော့ ကိုအောင်မောင်းကို ကျောင်းပေါ် ခေါ်ခိုင်း
လိုက်တယ်။

ဒါသက်သက်မဲ့ ကျောင်းနားလာ စော်ကားတာပဲလို့
တွေးမိပြီး ကုန်းကုန်းကြီး ဝပ်ချနေတဲ့ ကိုအောင်မောင်းကို လက်စွဲတော်
ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ တဘုန်ဘုန်း ရိုက်တော့တယ်။ ကိုအောင်မောင်းလည်း
ပေးစရာတယ်။ နံသားမှာရှိတဲ့ ဦးပွင်းတွေလည်း ဘုန်းကြီးရိုက်တာ
ကို ကြည့်ပဲနေရတယ်။ ဘာမှဝင်မပြောသာဘူး။

ဘုန်းကြီးကလည်း မှတ်လောက်သားလောက်ကွဆိုပြီး
ထပ်တွယ်တယ်။ ကိုအောင်မောင်းကလည်း ဝပ်ခဲနေရာက "ရတနာ
နှစ်ပါး ကယ်တော်မူပါ" နဲ့ အော်တယ်။

အဲဒီလိုအော်တော့ ဘုန်းကြီးလည်း ရိုက်နေရာကခဏနားပြီး
"ဒကာရဲ့ ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာလို့ ရတနာ
သုံးပါးရှိတာပါ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ရတနာနှစ်ပါးကွက်ပြီး တနေ
ရတာလဲ" လို့ မေးတယ်။

ကိုအောင်မောင်းကလည်း တုန်တုန်ချည်ချည်နဲ့ "မှန်ပါ
ဘုရား၊ ရတနာသုံးပါးလုံးကို အားတော့ကိုးချင်တာပေါ့ဗျာ ဒါပေမယ့်

သံဃာရတနာက တပည့်တော်ကို ကြိမ်နဲ့သော်နေမှတော့ ကျန်တဲ့
ရတနာနှစ်ပါးပဲ အားကိုးစရာရှိတော့လို့ပါ။ ဟိုဦးပဉ္စင်းတွေကလည်း
ဒီလောက် နှိပ်စက်နေတာကို ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်ကြည့်နေတော့မှာ
လားဗျာ၊ ရွတ်"ဆိုပြီး ငိုသံလေးနဲ့ ပြန်လျှောက်လိုက်မှ ဘုန်းကြီးလည်း
ကြိမ်လုံးကို ချလိုက်ပါသတဲ့။

ယမ်းသလား မမေးနဲ့

စာရေးဆရာကြီး "လင်းယုန်မောင်မောင်" ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဘာသာပြန် အလွန်တော်တယ်လို့ နာမည်ကြီး ပါတယ်။ ဟစ်တလာ၊ ကပ်စထရီ၊ ချေဂွေတားရား၊ လိုင်လာခါလက်၊ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေကို ပြုစုခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

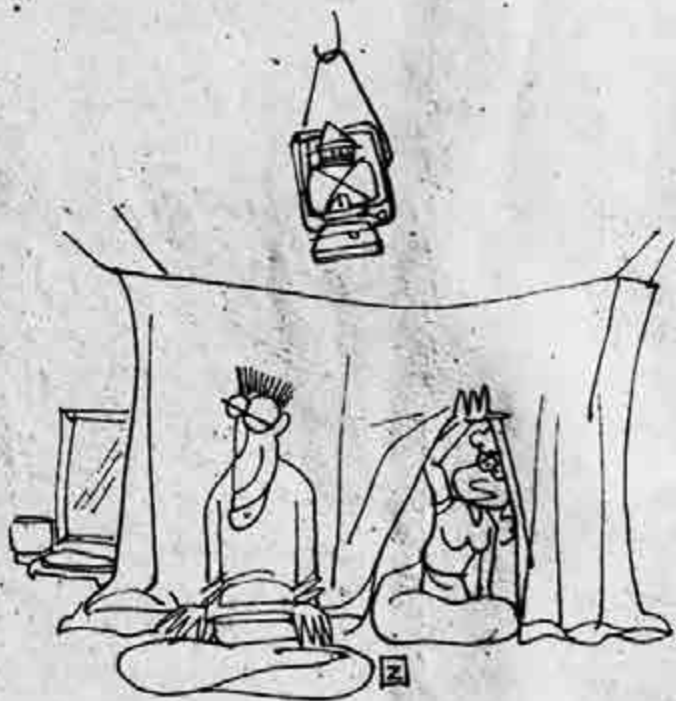
ဘာသာပြန်ဆရာကြီးဖြစ်ပေမယ့် ဒွတ်ဒက် ရွတ်ရှက်မပြောဘူး။ တိုက်ပုံအင်္ဂါနဲ့ မြန်မာဆန်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။

"တောက်ထွန်းအောင်" ဆိုတဲ့ သင်္ဘောသား တစ်ယောက်ကတော့ သင်္ဘောတစ်ခေါက်လိုက်ပြီး ပြန်လာကတည်းက မြန်မာစကား သိပ်မပြောချင်တော့ဘူး။ လူတွေတိုင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောဖို့ပဲ အကွက်ချောင်းနေတာတဲ့။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီ တောက်ထွန်းအောင်ဟာ ဆရာကြီးလင်းယုန်မောင်မောင်နဲ့ တွေ့တော့ 'You are very too young' လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ဆရာလင်းယုန်က သူ့ရဲ့ ထာဝံစဉ် နုပျိုနေခြင်းကို ဂုဏ်ယူပြီး "ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခုထိလည်း ယမ်းတုန်းပါပဲ" လို့ ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။

ဘိုလို့မျှတ်ချင်တဲ့ သင်္ဘောသားလည်း မြန်မာဆန်တဲ့ ဆရာကြီး နဲ့တွေ့မှ ကျွတ်သွားဆိုပဲ။

မြင်စတင်ထဲဝင်ရတဲ့ ဂါထာ

မအေးမ မေ့ အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းရှာပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကျလို့မှ ဘာကြာတုန်း။ လင်အနိစ္စရောက်ရော။ ယောက်ျားအနိစ္စရောက်လို့မှ ဘာကြာတုန်း။ မအေးမ နောက်တစ်လင် ထပ်ထူရပြန်ရော။

ဒီတစ်ခါ မအေးမရတဲ့ ယောက်ျားက ဘုန်းကြီးလှထွက်။ ဒီလင် လုပ်ပုံကိုင်ပုံဟာ အေးတိအေးစက်၊ အရင်လူနဲ့ တခြားစီ။ ဘာလုပ်လုပ် အချိုးကိုမပြေတူးလို့ မအေးမက ထင်တယ်။ အားရစရာ မရှိဘူး။

အရင်ယောက်ျားက ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးဆိုရင် အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတွေ၊ မေတ္တာပို့တွေ စုံစေ့နေအောင် ခုနှစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီးမှ အိပ်တယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း မအေးမကို လင်သူတော်ကောင်း ရပေတယ်လို့ ထင်ကြတာပေါ့။ ဒီလူက စနိုးမယားကို တကယ်လည်း အသက်စွန့်ပြီး ရှာကျွေးပါတယ်။ တခြားရွာတွေကို ဓားပြသွားတိုက်တာ ခံချကြလို့ သေရှာတာ။

အခုနောက်ထပ်ရတဲ့ လင်ကတော့ ဘုန်းကြီးလူထွက်သာ
ဆိုတယ်။ အရင်ကလူလိုရွတ်တာ၊ ဖတ်တာ ဝါသနာမပါဘူး။ မှောင်
တာနဲ့ ခြင်ထောင်ထဲ တန်းဝင်ပြီး အိပ်တော့တာပါပဲ။

တစ်ညတော့ မအေးမက သူ့လင်ကို ကိုကျတယ်။ "အရင်လူ
က ဂါထာပေါင်းနဲ့ရွတ်ပြီး အိပ်တယ်။ ရှင်ကတော့ ဘုန်းကြီးလူထွက်
ဖြစ်ပြီး ပါဠိပါဠိသာ တစ်လုံးမှ မသိဘူးလား။ ညစဉ်ညတိုင်း ဂါထာ
တစ်ခုခု ရွတ်ပြီးမှသာ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်ရမယ်" ဆိုပြီး အကျပ်ကိုင်
ပါလေရော။ ဘုန်းကြီးလူထွက်ခံမျှလည်း ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်မအိပ်
ရရင် အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ ခြင်ကသိပ်ကိုက်တာ။

ဒီတော့ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး
အသံနေ အသံထားနဲ့-

"အပ္ပ ခိရာ
ဂါဝိစလေ"

ဆိုတဲ့ ပါဠိကို ၃ ကြိမ်ရွတ်တယ်။

ခြင်ထောင်ထဲက မအေးမက "အဲဒါဘာဂါထာလဲ" မေးသ
တဲ့။ ဘုန်းကြီးလူထွက်က "အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ" လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

"အဲဒီဂါထာက ကျွန်မတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံးအန္တရာယ်ကင်း
မှာလား၊ ရှင်တစ်ယောက်ထဲလား" လို့ မအေးမက ထပ်မေးတော့
"အင်း---ဒီဂါထာက သူနဲ့အနီးဆုံး လူတစ်ယောက်လည်း အန္တရာယ်
ကင်းစေတယ်" လို့ ဖြေသတဲ့။

ဒါနဲ့---မအေးမလည်း အန္တရာယ်ကင်းဂါထာရွတ်ထားတဲ့
သူ့လင်ကို "လာ---လာ---မြန်မြန်လာ---" ဆိုပြီး ခြင်ထောင်ထဲ
ဆွဲသွင်းလိုက်ပါလေရောတဲ့။

"ဒီဂါထာကလက်တွေ့ အကျိုးလေးတယ်ကွ" လို့ ရွှေလင်က
ပြုံးပြုံးကြုံးပြောတယ်။ သူ---နှင့် ခြင်အန္တရာယ် ကင်းသွားပြီ
မဟုတ်လား။

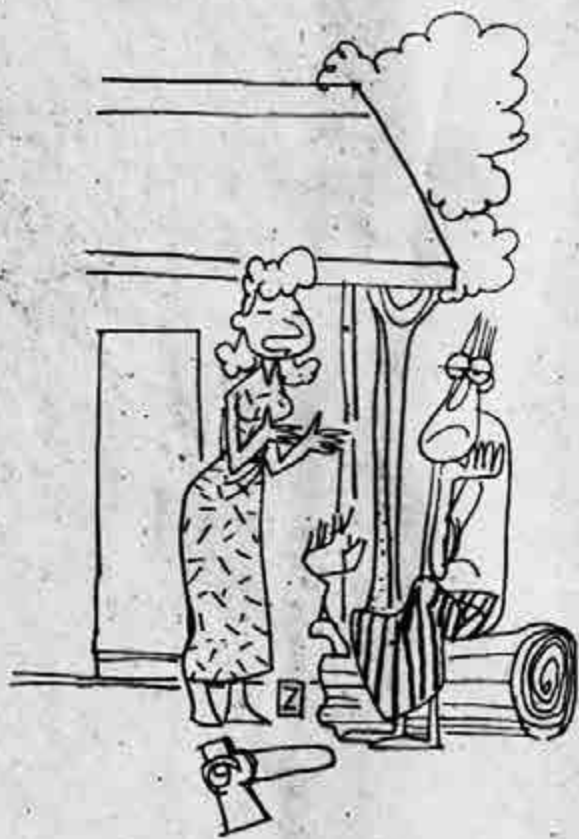
[သူ့ရွတ်တဲ့ ပါဠိအဓိပ္ပါယ်ကတော့---

အပ္ပဓိရာ = နို့ရည်မထွက်သော

ဂါဝိ = နွားမသည်။

စလေ = ကန်ကျောက်တတ်၏---တဲ့။]

ကြောက်လားမမေးခဲ့ ✓

ကိုဝင်းနိုင်နဲ့ ခင်ခင်ဦးတို့ ဣလယ်က တရုတ်ကုန်ခုံဆိုင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ကပ်လျက်က အိမ်မှာနေကြတယ်။ သူတို့မှာ သားသမီး သုံးယောက်မွေးပြီးပါပြီ။

တစ်နေ့တော့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ထဲက "လူဦးရေ တိုးပွားခြင်း" ဆောင်းပါးကို ကိုဝင်းနိုင်ဖတ်တယ်။ "ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကလေး လေးယောက် မွေးဖွားတိုင်း စတုတ္ထမြောက် ကလေးမှာ တရုတ်ကလေး ဖြစ်လိမ့်မည်" ဆိုတာကို သူဖတ်မိတယ်။ သူတို့မှ ကလေးသုံးယောက် မွေးပြီးပါပကောလား၊ နောက်ထပ်မွေးမယ်ဆိုရင် အဲဒါ စတုတ္ထ မြောက်ပဲ။ ကိုဝင်းနိုင်လည်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ကနဲပစ်ချခဲ့ပြီး ခင်ခင်ဦးရှိရာ မီးဖိုချောင်ထဲကို ဒရောသောပါး ပြေးတယ်။ "ဒီနေ့က စပြီး ဟိုဘက်တရုတ်ဆိုင်ကို ဈေးသွားမဝယ်ခဲ့ တော့" လို့ လေသံမှာမှာ၊ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ပြောတယ်။

ခင်ခင်ဦးက "သူတို့ဆိုင်က အကြွေးရောင်းတယ်တော့" ဆို တော့ ကိုဝင်းနိုင်က "ခင်ကအကြွေးရတာသာမင်နေ၊ ကိုယ်က တရုတ် ကလေးမွေးပြီး တစ်သက်လုံး ထမင်းကျွေးထားရမှာတော့ မမြင်ဘူး" လို့ ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောချလိုက်တယ်။

ခင်ခင်ဦးလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတာနဲ့ ခေါင်း ကလေး ညှိတ်ပြလိုက်ရတော့သတဲ့။

လွဲလိုက်သမှ တစ်သိကြီး

ရှေးအခါက လူတစ်ယောက်ဟာ ထင်းပေါက်မယ် စိတ်ကူး
တော့ ပေါက်ဆိန်ကရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ပေါက်ဆိန်တစ်လက်တော့ ဝယ်မယ်
လို့ ပန်းပဲဆရာအိမ်ကို သွားသတဲ့။

ပန်းပဲဖိုမှာ ပေါက်ဆိန်တွေ၊ ပဲကွပ်တွေကိုရောင်းဖို့ တန်းစီ
ပြီးထားတယ်။ ပေါက်ဆိန်ဆိုတာ အသွားက အလျားလိုက်၊ ပဲကွပ်
ဆိုတာ အသွားကန့်လန့်ဆိုတာကို သေသေချာချာ မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်
ဆရာက ပဲကွပ်ကို ပေါက်ဆိန်အမှတ်နဲ့ ဝယ်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ချက်ချင်းရိုးတပ်ပြီး ကန့်လန့်ဖြတ်
အသွားနဲ့ အားစိုက်ပြီး ထင်းပေါက်ပေမယ့် ထွင်းကမကွဲဘူး။ သူပဲ
လက်မောင်းရင်းတွေ အောင့်ပြီး ချွေးဒီးဒီးကျလာသတဲ့။

ဒါနဲ့ ထင်းတုံးပေါ် မျှောက်လှိုင်လှိုင်မှိုင်ရင်း “စိတ်ပွက်လိုက်
တာ” လို့ ညည်းသံကြားလို့ မယားကထွက်ကြည့်တော့ သူထင်း
ပေါက်လို့ မရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

ဒီတော့ မယားသည်စာ “မောင်ဟာ ပေါက်ဆိန်မှာ
မဟုတ်ဘဲ၊ ထင်းဘယ်နှယ်ကွဲပါ့မလဲ။ ပေါက်ဆိန်ဆိုတာ အသွားက
အလျား လိုက်၊ ကိုယ်က အလွဲလုပ်ပြီးတော့ အလုပ်မဖြစ်တာကို
အပြစ်လျှောက် မတင်နဲ့” လို့ ဆိုတော့ မောင်မင်းကြီးသားလည်း
“အိုကွာ ငါမှားတာက တစ်ချောင်းတည်း၊ ပန်းပဲဆရာ လွဲထားလိုက်
တာမှ တစ်သိ ကြီးပဲကွ” လို့ အားပါးတရ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

ခွဲတမ်းကိစ္စ ✓

အပျိုကြီးမမ ဒေါက်တာတစ်ယောက်ကို ဖေလင်းသစ်
အင်တာဗျူး လုပ်လိုက်ပါ၏။

ဖေလင်းသစ်။ ။ အပျိုကြီးဆိုတာ ရတာမလို၊ လိုတာမရတဲ့။
တချို့ကတော့ ဓူပါခေလို့၊ တချို့ကတော့ ရုပ်
ကလေးလှပါရဲ့ ကျီးအာသီးလို ဝမ်းတွင်းပုပ်၊
စိတ်ယုတ်လို့ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိတာတဲ့။ ဒေါက်
တာကြီးကတော့ အဆင်းရော၊ အချင်းပါပြည့်စုံ
ပါရဲ့နဲ့ ဘာကြောင့် အပျိုကြီး လုပ်နေတာလဲ။

ဒေါက်တာမမ။ ။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ကယ်တင်လိုက်တဲ့
သဘောပါပဲ။

သစ် ။ ။ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲလား၊ ရှင်းပြပါဦး။

မ ။ ။ လူဦးရေအရ ကြည့်ရင် အမျိုးသမီးက အမျိုး
သားဦးရေထက် အရမ်းရမ်း ပိုများနေတာရှင်။

သစ် ။ ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ နားရှုပ်ကုန်ပြီ။

။ ။ ရှင်းပါတယ်ရှင်၊ ဘက်စိ ဘက်စိ ယူဖို့ဆိုရင် အမျိုးသားက နည်းတော့ အစွဲမမိဘူးရှင်။ ဒီတော့ တစ်မျိုးယောက်ျားတွေက မိန်းမ နှစ်ယောက် သုံးယောက် ရကုန်ကြရော။

သစ် ။ ။ အဲဒါ၊ ဒီတွက်ချက်မှုမျိုး ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာကြီးက ကိုယ့်ခွဲတမ်းကို အဆုံးခံလိုက်တာပေါ့။

မ ။ ။ ဟုတ်တယ် ကျွန်မအပျိုကြီး လုပ်လိုက်တော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် သူများမယားငယ် မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ရှင်။

သစ် ။ ။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ ခင်ဗျာ။

ဤသို့ဖြင့် မယားပြိုင်ယူထားသော မိတ်ဆွေ ကိုစိုးမြင့်ဝင်းကို ဆက်လက်၍ အင်တာဗျူး လုပ်ပါသည်။

စေလင်းသစ် ။ ။ သူငယ်ချင်း ဘာကြောင့် တစ်ယောက်က နှစ်ယောက် ယူတာလဲ။

ဝင်း ။ ။ မိန်းမတွေက စကားသိပ်များတယ်ဗျ။ အမြဲတမ်း ပလစ် ပလစ်နဲ့။

သစ် ။ ။ ဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲဗျ။

ဝင်း ။ ။ ဆိုင်ပါသကောဗျာ၊ တစ်ယောက်တည်းရှိတုန်းက အားအားရှိ ကျွန်တော့်ပဲ ရန်ရှာပြီး ငျစ်တောက် ငျစ်တောက် လုပ်တာ။

- သစ် ■ ■ ခုတော့ကော။
- ဝင်း ■ ■ ခုတော့ သူတို့အချင်းချင်း စောင်နေတာ ကျွန်တော် သက်သာသွားတယ်လေ။ အဟံ-ကျွန်တော်နဲ့ကျတော့ အချစ်ချင်းပြိုင်တာဗျ။
- သစ် ■ ■ ဟို... ညီအမနှစ်ယောက်ကို ယုတ်အတွက် ထူးခြားမှုရှိပါသလား။
- ဝင်း ■ ■ သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ နောက်ထပ် ယောက္ခမ အသစ်ရဲ့ ဒုက္ခကို မခံရတော့ဘူးပေါ့။
- သစ် ■ ■ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားပါပေတယ် ခင်ဗျာ။

ညဉ့်ရီ ငရီ ✓

အထက်အညာ ငွေးကုန်းရွာလယ်က ရေချိုးတွင်းမှာ
မိန်း ကလေး နှစ်ယောက် ရေခပ်ရင်း ဆုံမိကြတယ်။

မျက်ခမ်းစပ်စပ် အရပ်ပုပ္ဖက်ပျက် မရွှေ့ချောက် "ကောင်မ
ရေ ငွေးကုန်းသူတွေ ချောလှသယ်၊ ချောလှသယ်နဲ့ ကားသမားတွေ
ပြောပြောနေကြတာ ဘယ်သူ ပြောလိမ့်လို့ မေးတယ်။

အသားတော် ညိုပြာနက်၊ အထက်နှုတ်ခမ်း ကွဲနေတဲ့
မရွှေ့ချောက် "ဒါများ...စဉ်းစားနေသလားအေ၊ လှသယ်၊ ချောသယ်
ဆိုမှတော့ ညဉ့်တို့ ငရီပဲ ရှိတော့မပေါ့"တဲ့။

ဘိုလို ဝမ်းနည်းခြင်း ✓

“ဝင်စီ”ရဲ့ ယောက်ျားသေလို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် အသုဘ လာမေးသတဲ့။

အိမ်ပေါက်ဝကို ထွက်ကြိုနေတဲ့ ဝင်စီကို ပထမလူက 'I'm sorry' (အိုင်အမ် ဆောရီး)လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒုတိယလူက သူလည်းပဲ ဝမ်းနည်းပါကွယ် အိုတဲ့ သဘောနဲ့ 'I'm sorry too' (အိုင်အမ် ဆောရီး) လို့ ဆက်ပြောသတဲ့။

ရှေ့လူနှစ်ယောက် 'sorry' ကြတာကို တတိယလူက ကြားတော့ သူလည်းဘိုလို ဝမ်းနည်းမှာပဲလို့ စဉ်းစားပါသတဲ့။ သူ့ရှေ့လူက ဒုတိယပြောတာမို့ 'sorry' ပြောတာလို့ ထင်ပြီး တတိယလူက ငါးပီသံပါပါနဲ့...

'အိုင် အမ် ဆောဒီး သဒီး'လို့ ပြောချလိုက်ပါသတဲ့။

မသာရှင် ပင်စီခင်များ 'ဆောဒီး သဒီး'ကြီးကို ကြည့်ပြီး ငို ချင်သလိုလို ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်ရှာဆိုပဲ။

(ဦးဘိုးဗွမ်)

သူများနောက်လိုက် မလုပ်

ကိုတင်အောင်ကြီးက ထိထိုးတာ ဝါသနာသိပ်ပါတယ်။ သူမထိုးဖူးတဲ့ဆိုင် မရှိဘူး။ တစ်ခါမှလည်း ထိမပေါက်ဖူးဘူး။ ခါနဲ့ ထိထိုးတာနဲ့စာရင် ထိဆိုင်ဖွင့်တာကမှ ကိုယ့်အတွက် ကျန် လိမ့်ဦးမယ်လို့ သူ့အတွေးရတယ်။

ထိဆိုင်ဖွင့်မယ်လို့ တိုင်ပင်တော့ သူ့မိန်းမက သဘောတူ ဘယ်။ ထိဆိုင်နာမည်ကို လင်မယားနှစ်ယောက် နဖူးတိုက်၊ နှူးတိုက် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးပြီး ရွေးလိုက်ကြတော့ 'အောင်ရတနာ ဆီဆိုင်' လို့ ရသွားတယ်။

အဲဒီနေ့က ကိုတင်အောင်ကြီး မြို့ထဲသွားတယ်။ ထိဆိုင် ဆိုင်ဘုတ်ကို ဘယ်လိုဆေးနဲ့ရောင်၊ ဘယ်လိုစာလုံးမျိုးနဲ့ ရေးရပါ့ မလဲလို့ သူများဆိုင်ဘုတ်တွေကို လိုက်ဖတ်တယ်။ အဲလိုလေး- 'အောင်ရတနာစာပေ'၊ 'အောင်ရတနာ ဓာတ်ပုံတိုက်'၊ 'အောင်ရတနာ ဘီးရှော့'၊ 'အောင်ရတနာ စတိုး'၊ 'အောင်ရတာတွေ များမှများ'၊ ချက်ချင်း အိမ်လှည့်ပြန်လာတယ်။

'မိန်းမရေ... တို့ထိဆိုင်ကို အောင်ရတနာဆိုပြီး နာမည်ပေး လိုက်ရင် သူများနောက်လိုက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါတို့က သူများ နောက်လိုက် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးကွ' လို့ ပြောပြီး ထိဆိုင်နာမည် သစ်ကို ထပ်ရွေးကြပြန်တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ထိဆိုင်ကို "ရတနာအောင် ထိဆိုင်" လို့ နာမည်ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

(တိုရိုပ်...ဆို)

စာရင်းရှင်းလိုက်တော့

ဦးသာဗျောတို့ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဟိုရပ်ဒီရွာ နေရာ
တိုင်းမှာ ကိုးတောင်ပြည့် ဇေတီတွေ တည်ကြတာ အတော်ကလေး
ခေတ်စား - ခဲသတဲ။

ဘုရားအာရုံခံအောက်ဖို့၊ တံတိုင်းခတ်ဖို့၊ ဘာလုပ်ဖို့၊ ညာ
လုပ်ဖို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ရွာတိုင်းလိုလိုက အလှူခံတွေ
ထွက်ကြတယ်။

ကိုယ်ကချည်း အလှူခံထွက်နေရတာဆိုတော့ ရုံးတယ်လို
ဦးသာဗျောတို့ ရွာသားတွေစာ ထင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့
ကလည်း တစ်ပြန်တစ်လှည့် ထွက်အလှူခံချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်
ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်က အလှူခံပြီး စာရင်းမရှင်းတာက များ
တယ်ဆိုပြီး ခွင့်မပြုဘူး။

ဦးသာဗျောတို့ အဖွဲ့ကလည်း မလျှော့ဘူး။ ဘုရားအာရုံခံ
ကလေးပြီးသွားအောင် ရွာတကာလှည့်ပြီး အလှူခံမပါရစေ၊ ကိုယ့်ရွာ
သားတွေချည်း ပြန်ပြန်ခွဲတမ်းချရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီဘုရားလို့

လျှောက်တော့ ဆရာတော်ကလည်း မတားသာဘူး။ ရုဋ္ဌသုံးငွေကို
စာရင်းအင်းနဲ့ စနစ်တကျ လုပ်ကြရမယ်လို့ ဆုံးမပြီး ခွင့်မပြုဘူး။

ဦးသာဗျောက ငွေရေး ကြေးရေးဆိုတာ အရေးကြီးတယ်။
ဒါကြောင့် ဂျလောက် ဂျလောက် အလှူခံဖလား ကိုင်ဖို့အတွက်
စိတ်ချရတဲ့ လှူပစ္စည်းမယ်ဆိုပြီး သူ့သမီးနဲ့ တူမလေးတွေကို တာဝန်
ပေးသတဲ့။ လူဆိုတာ အူမ တောင့်မှ သီလစောင့်တာ၊ လုပ်အားပေး
ဆိုပြီး နေ့တိုင်းမိုင်းရင် အလှူခံဖလားထဲက ပြန်နှိုက်လိမ့်မယ်။
ဒါကြောင့် နေ့တွက် ၁၀ ကျပ်ပေးမယ်လို့ စီစဉ်လိုက်တယ်။
အလှူခံတယ်ဆိုတာ လော်စပီကာလည်းပါဦးမှ၊ ဒါကြောင့် သူ့သား
မက်ရဲ့ လော်ကို တစ်နေ့အစိတ်နှုန်းပေးပြီး ဦးသာဗျောက တာဝန်
ပေးလိုက်သတဲ့။ (ရှေးတုန်းက... ရှေးတုန်းက)

ဒီလိုနဲ့ ဦးသာဗျောတို့ အဖွဲ့ကြီး ရပ်တကာ ရွာအနဲ့ လှည့်ပြီး
တစ်လလောက် အလှူခံတွက်ကြသတဲ့။

ရွာပြန်ဖောက်တော့ တစ်လနှစ်လသာကြာပေမယ့် ဘုရား
အာရုံခံအတွက် အလှူငွေ လာမလှူသေးတာနဲ့ ရွာဦးကျောင်း ဘုန်း
ကြီးကလည်း ဦးသာဗျောတို့ အဖွဲ့ကိုခေါ်ပြီး စာရင်ရှင်းဖို့ ပြောသတဲ့။

ဥပုသ်စရပ် ပရိသတ်ကြီးစုံတဲ့ အချိန်မှာ ဦးသာဗျောက
ဆရာတော်ကို အလှူခံ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းကြီး ဖတ်ပြသတဲ့။

ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော် အာရုံခံဆောက်လုပ်ရန် အလှူခံ
ငွေရပေါင်းက ၂၇၄၃ ကျပ်ပါဘုရား။ အလှူခံဖလားတိုင် မိန်းမပျို
ကလေးများ စားသောက်စရိတ်အတွက် ချိုမြင့်ငွေက ၁၁၅၀ ကျပ်၊
လှည်းငှားခက ၃၂၅ ကျပ်၊ လော်စပီကာငှားခ ၅၇၅ ကျပ် သုံးစွဲပါ
တယ်ဘုရား။ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ လူကြီးသုံးဦးအတွက် ကြီးကြပ်မှု
လုပ်အားစရိတ်က ၆၉၀ ကျပ်သာ သုံးစွဲပါသည် ဘုရား။

အခုလို သုံးစွဲငွေများကို စုစုပေါင်းပါက ၂၇၄၀ ကျပ် ကုန်ကျ
ပါသည်။ အလှူခံရငွေပေါင်းမှာ ၂၇၄၃ ကျပ်သာ ရရှိသဖြင့် အလှူခံ
အဖွဲ့က ဘုရားကြီးထံမှ ရရန်ငွေ ၆ ကျပ်ပေါ်ပေါက်သည်ဘုရား။
ထိုငွေ ၆ ကျပ်ကို ဘုရားတပည့်တော် ဓေတ္တစိုက်ထားပါသဖြင့်
ဂေါပကအဖွဲ့က ပြန်လည်မျိုးမြင့်ရန် ရှင်းလင်းလျှောက်ထားပါသည်
ဘုရားလို့ စာရွက်ကြီးလဲ ဖတ်ပြပြီးရော ဆရာတော်ကလည်း
ဘာမှ မိန့်တော်မမူဘဲ ဥပုသ်စရပ်က ထပြန်သွားပါလေရောတဲ့။

(ဆရာတော်..လို့)

တော်တော်ဆိုးမယ့်ရောဂါ

ရုံးတစ်ရုံးမှာ မန်နေဂျာမတစ်ယောက်က အသက် ၄၀ ကျော်ပြီဆိုတော့ ဆံပင်လည်းတစ်ချောင်းစ နှစ်ချောင်းစ ပြုပြီး၊ မျက်စိကလည်း မှန်စပြုပါပြီ။

ဆံပင်ဖြူတာကိုတော့ ရုံးစာရေးမကလေးတွေ ခေါ်ခေါ်ပြီး စာကနာတစ်ချောင်းနဲ့ နှုတ်ခိုင်းတယ်။ မျက်စိမှန်တာကိုတော့ ရှက်လို့ဆိုပြီး မျက်မှန်မတပ်ဘူး။

စာရေးမတွေကို ရုံးရောက်လာတဲ့ ဝင်စာတွေ ဖတ်ပြခိုင်းပြီး ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ပါဆိုတဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ စာရေးမတွေ ဈေးလည်သွားနေကြတာနဲ့ ရုံးလုလင်ကောင်ဆေးကို ဝင်စာတွေ ဖတ်ပြခိုင်းတယ်။ မကျန်းမာသေးလို့ ခွင့်ထပ်တောင်းတဲ့ စာရေးမတစ်ယောက် ရေးထားတဲ့ ခွင့်စာကို “ကျွန်မသည် မကျန်းမာသေးပါ၍ ခွင့် ၁၃ ရက်ထပ်မံ တောင်းခံပါသည်” လို့ ဖတ်ပြလိုက်တယ်။

ဒီတော့ မန်နေဂျာမမက “အဲမယ်လေး ဂျူဂျူတွေပန်းနေတာ ဆိုရင်တော့ ရုံးတက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ခွင့်ပေးလိုက်၊ ခွင့်ပေးလိုက်” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

(ဒီးစန်းလွင်သို့)

ကြက်က မတက်ဘူး

နယ်မြို့ကလေးက တိုင်းရင်းဆေးခန်းမှာပါ။

ဝမ်းပျက်လို့ဆိုပြီး တောရွာကလူနာတစ်ယောက် ဆေးခန်းလေးကို ရောက်လာတယ်။ ဆေးခန်းမှူးက သင့်တော်ရာ ဆေးတွေကို ပေးပြီး “ထုံးကြက်တက်ရည်”နဲ့ သောက်ပါလို့ နိုင်းသတဲ့။

ကြက်တက်ရည်ဆိုတာက ထုံးနဲ့ရေ ရောဖျော်ထားတာ၊ ထုံးက အနယ်ထိုင်ပြီး အပေါ်ယံမှာရှိနေတဲ့ အရည်ကိုခေါ်တာပါ။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ဝမ်းပျက်တဲ့လူနာဟာ ရှုံးခဲ့ပြီး ဆေးခန်းကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ မသက်သာဘူးတဲ့။ ဆေးကိုလည်း မသောက်ရသေးဘူး။ မနေ့ကပေးလိုက်တဲ့ အထုပ်အတိုင်းပါပဲ။

ဆေးခန်းမှူးက “ဘာကြောင့် ဆေးမသောက်တာလဲ” ဆိုတော့ လူနာက “ဆရာမှာတဲ့အတိုင်း ထုံးကြက်တက်ရည်နဲ့ ဆေး သောက်ရအောင် အိမ်ကကြက်မကြီးကို ထုံးပေါ်တက်အောင် ထုံးပုံ နားမှာ ချချပေးပါတယ်။ ထုံးပုံပေါ်တက်အောင် ရွှံ့-ရွှံ့လည်း ခြောက်ခြောက်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြက်က မတက်ဘူးဆရာ” လို့ လေပျောလေးနဲ့ ပြောတော့ ဆေးခန်းမှူးခမျာ ငိုရခက် ရယ်ရခက်နဲ့ ဖြစ်သွားပြီး “ထုံးကြက်တက်ရည်”ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ ဆိုတာကို ရှင်းပြလိုက်သတဲ့။

သတိ၊ နောက်အလှည့်

တစ်နေ့သ၌ အလှူတစ်ခုတွင် အဖိုးကြီးလုံးယောက် ဆုံတွေ့ လေရာ "အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ" ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အချင်းချင်း မေးမိကြပါသတဲ့။

ရုပ်ရည်အရင့်ဆုံး၊ အသက်ကြီးဆုံးလို့ ထင်မှတ်ရတဲ့ ဘိုးတော် ကြီး တစ်ယောက်က "၆၂နှစ်" ဆိုတော့ အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်နေပါ လေရော။ ကျန်တဲ့အဖိုးကြီး နှစ်ယောက်က ဒီလိုဖြစ်နေ တာကို အံ့သြကုန်ကြတယ်။

ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအသက်ကို ဘယ်လိုတွက်လည်းလို့ မေးကြည့် တော့ "ကျုပ်အသက် (၇၀)ပြည့်တော့ ဒီလိုစဉ်းစားမိသကဲ့သို့။ ငါဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေမယ်ဆိုရင် ၇၁... ၇၂... ၇၃ ဆိုပြီး နောက်ဆုံးမှာ သင်္ချိုင်းကုန်း၊ ရေတိုက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ နောက် ပြန်လှည့်မှ တော်ရောမယ်ဆိုပြီး ၇၀ကနေ ၆၉... ၆၈... ၆၇ ဆိုပြီး ပြန်လှည့်လာတာ ရှစ်နှစ်ရှိသွားပြီဗျာ" လို့ ပြောတယ်။

ကျန်တဲ့အဖိုးကြီး နှစ်ယောက်ကလည်း "ဟုတ်သဗျို့၊ ကျုပ်တို့လည်း အခုချိန်ကစပြီး နောက်ကိုပြန်လှည့်မှ တော်ကာ ကျမယ်" လို့ ဆိုကြပါသတဲ့။

မိန်းကလေးရှင်ရဲ့ ဆန္ဒ

မှတ်တမ်းမှတ်ရာဆိုတာက အင်မတန် အမေကြီးပါတယ်။
စာပေ၊ ဓာတ်ပုံနှင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြရာကနေ ဗွီဒီယို မှတ်တမ်း
တင်တာ ကျေးလက်တောရွာအထိ တွင်ကျယ်နေပါတယ်။

သီတင်းကျွတ်တော့မယ်ဆိုတော့ တစ်ဝါတွင်း ခုနဲသိမ်းထား
ရတဲ့ ကင်မရာတွေကို ဗွီဒီယိုဆရာက ထုတ်လို့ ဖုန်သုတ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်က ဗွီဒီယိုဆရာ တစ်ယောက်ကို စကားသွားပြော
ကြည့်ပါတယ်။

အလင်းသစ်။ ။ သီတင်းကျွတ်ပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ဆရာလည်း အုမမြူး
နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား။

ဗွီဒီယိုဆရာ။ ။ သီတင်းကျွတ်လို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အုမမြူး
နိုင်ဘူးဗျ၊ ကိုယ့်ထက်အုမမြူးနေတဲ့ သတိုးသမီးအမေ
မတွေ့ပါစေနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်းရသေးတယ်။

သတို့သား သတို့သမီးလောင်းတို့မည်သည် ဒီဝါကျွတ်ချိန်
ဆိုတာကြီးကို အောင့်ပြီး စောင့်နေခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား။ သမီး
ကညာ အခါမလင့်အောင် သတို့သမီး အမေလည်း ဒီဝါကျွတ်ချိန်ကို
မျှော်မှာပေါ့၊ ပျော်မှာပေါ့။

- သစ် ■ ■ သတို့သမီးအမေလည်း ပျော်ပါစေဗျာ။
- စွဲ ■ ■ ပျော်ရုံပျော်တာ ဘာအရေးလဲ ခုဟာက ဝိဒီယိုရိုက်
တဲ့နေရာ ဒါရိုက်တာ လာလာလုပ်နေကြတာ။
- သစ် ■ ■ ဒါလည်း သူပါစေချင်တဲ့ အကွက်ကလေးတွေ
လွတ်ကျွန်မနေခဲ့အောင် ဖြစ်မှာပါ။
- စွဲ ■ ■ သတို့သမီးရဲ့တော်လီအကျီကြီးက ရွှေကြိုးဆိုတော့
အဲဒီရွှေကြိုး လူမြင်အောင် မှန်နိုင်လွန်ဝတ်တယ်။
အနီးကပ် ဝိဒီယို ရိုက်ခိုင်းတယ်။ ကျောဘက်က
ရိုက်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အ-ရှေ့ဘက်
ကပ်ရိုက်ခိုင်းတော့ မျက်နှာတောင် ဘယ်လို ထား
မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။
- သစ် ■ ■ သတို့သမီး အမေကတော့ မျက်နှာမပူဘူးပေါ့။
- စွဲ ■ ■ ထောင့်စွဲကကို ရိုက်ခိုင်းတာ ကိုယ့်ဆရာ။
- သစ် ■ ■ သတို့သမီးလေးကတော့ ဘယ်လို မျက်နှာထား
ရှာသလဲ။
- စွဲ ■ ■ ခြံထားတဲ့ စာပဝါကို ပခုံးပေါ်က လျှောချလိုက်
ပြီး ရင်ကျော အရိုက်ခံတယ်။
- သစ် ■ ■ အဲလိုကြီးလား။
- စွဲ ■ ■ အဲဒါက တစ်မျိုး၊ ဒါထက်ဆိုးတာ ရှိသေးတယ်။
မင်္ဂလာဆောင် ရိုက်ပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ သတို့
သမီး အမေက ဖုန်းဆက်တယ်။ ညခန်းရိုက်ချင်လို့
လာပါဦးတဲ့။
- သစ် ■ ■ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါတွေကို ရိုက်ခိုင်းတာပေါ့။

၆။ ။ ခုကာလ မင်္ဂလာဆောင်တွေက မွေယာကြီးဘယ်
လောက်ထူတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်လုပ်နေကြလို့ နေခင်း
ကတည်းက မွေယာ ခြင်ထောင်မကျန် ရိုက်ပြီး
သားပါ။

သစ် ။ ။ ခုရိုက်ဖို့ ကျန်နေတာက-

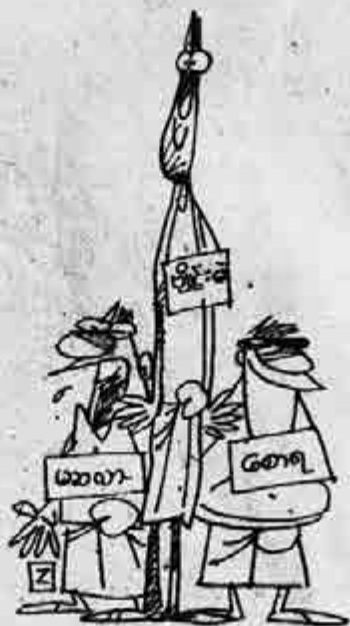
၇။ ။ သတို့သမီးနဲ့သတို့သား အဲဒီကုတင်ပေါ်မှာ ကြင်
နာယုယကြတဲ့ အခန်း။

သစ် ။ ။ ဟာ-မလွယ်ပါလား။

၈။ ။ သတို့သမီးအမေက ဒါရိုက်တာလေ၊ ဟိုလိုရိုက်
လိုက်ကြဦး၊ ဒီလိုရိုက်လိုက်ကြဦးနဲ့။

ကျွန်တော်မှာ ကိုယ်တိုင်လည်း မြင်တွေ့ရသည်မဟုတ်ပါဘဲ
လျက် မျက်နှာပူနေပြန်သေး။ ကျွန်တော်တို့သည် အင်မတန်ပွင့်လင်း
သော (သို့မဟုတ်) ဘာမှန်းညာမှန်းပင် မသိကြတော့သော ခေတ်
ကြီးထဲတွင် လူဖြစ်နေကြသည်တကား။

နာမည်ပြောင်

ကျွန်တော်တို့မှာ နာမည်ပြောင်နဲ့ ခေါ်နိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း နာမည်ပြောင် တစ်ခု၊ တစ်ခုမက ရှိကြမှာပါပဲ။

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အမည်က “မောင် မောင်ထက်မြက်” တဲ့။ သူအမည်ကို အိမ်မှာတော့ ဘယ်လိုခေါ်ကြ သလဲ မသိဘူး။ ကျောင်းမှာတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ငေးတဲ့လိုပဲ ခေါ်ကြတယ်။

တချို့နာမည်ပြောင်တွေက သူတို့မိဘတွေနဲ့ ဆက်နွယ် နေတယ်။ အောင်ဝင်းလေးအဖေက ဦးပေးသီးမို့သူ့ကို “ဂေါ်လီ” လို့ ခေါ်တယ်။ ကျော်ရင့်အဖေက နွားလှည်းမောင်းတာမို့ “ဂေါ်ဏ”၊ မြင့်ဦး အဖေက ပါမစ်တွေဘာတွေ ပေးတဲ့လူမို့ “စောရ” တွင်နေ ပါတယ်။

အမြန်စော် ညစ်ပတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို “ငပီ” လို့ ကျွန်တော်တို့ နာမည်ပေးထားသလို ဂဝံကျောက်ကို ရှစ်ဆယ်ဒီဂရီ

ကျောက်လို့ မှားဖတ်မိတဲ့ သူငယ်ချင်းကို "ဂဝံပတိ"၊ အရပ်ရှည်ပြီး အသားမည်းတဲ့လူကို "ဇိုင်းမည်း"၊ ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ အားလူးပေးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို "မဆလာ" သမုတ်ခဲ့ ကြပါတယ်။

လုပ်ငန်း စစ်ဆေးရေးဌာနမှာ လုပ်ပြီး စစ်ရင်းဆေးရင်း ပစ္စည်းအမြဲတမ်း တောင်းတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို "စစ်တောင်း"၊ ပေးသမျှပစ္စည်းလည်းယူသေး။ ဂျီလည်းအလွန်ကျတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က "ယူဂျီ" လို့ ချစ်ခနိုး ခေါ်ကြ ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အထူးခြားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ကတော့ "ဦးဓမ္မ" ပါပဲ။ ဦးဓမ္မက သူနဲ့ တွေ့ဆုံသမျှ သတ္တဝါတိုင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်သည့်ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို့၏ ဆိုတဲ့ဆုတောင်းပျိုးနဲ့ လူဖြစ် လာနိုင်ခဲ့သလား မဆိုနိုင်ဘူး။ သူတွေ့သမျှ ခုနှစ်ရက် သားသမီးတိုင်း ကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် လုပ်နေတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟိုလူနဲ့ ဒီလူကြားမှာ သပ်လျှို့တယ်။ သူများ မခံချို့ မခံသာ ဖြစ်အောင် ရိုတိတိ ပြောတတ်တယ်။ ကြားတဲ့သူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မဟုတ်က ဟုတ်ကသတင်းစကားတွေ လျှောက်ပြောတယ်။ ပိုက်ဆံ ချေးပြီး ပြန်မဆပ်ဘူး။ သူ့ဖို့ပစ္စည်းငှားသွားရင် ပျက်ရင်ပျက်ခဲ့၊ မပျက်ရင် ပျောက်ပစ်လိုက်တယ်။ တကယ်မဟုတ်တဲ့ ဖျော်လင့် ချက်တွေ လျှောက်ပေးတယ်။

ဦးဓမ္မနဲ့ တွေ့ဖူး ဆက်ဆံဖူးတဲ့ လူတိုင်းဟာ ဒုက္ခဆင်းရဲ ဆိုတာကို ခံစားဖူးပြီး နားလည်သွားကြတာများပဲ။ သူ့ကြောင့်လူတွေ တရားရစေနိုင်လို့ သူ့ကို "ဦးဓမ္မ" လို့ ခေါ်ကြတာ။

နာမည်ပြောင်တိုင်းမှာ အခြေခံအကြောင်းလေးတွေတော့
ရှိကြတာချည်းပါပဲ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ခေါ်နေကြတဲ့ နာမည်
ပြောင်တွေကိုသာ ရေးရမယ်ဆိုရင် ကုန်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

စာဖတ်သူမှာရော နာမည်ပြောင်ရှိသလား။ အဲဒီနာမည်
ပြောင်ကို ချစ်စနိုး ပေးထားကြတာလား။

ဒါမှမဟုတ်။

မြားနတ်မောင်

ပြည်- မိကျောင်ရဲသွားတဲ့ ခရီးသည်တင် လိုင်းကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ မြားနတ်မောင်နဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက်သား ထိုင်မိကြ တော့တယ်။

မြားနတ်မောင်က မြေတဲမြို့ (အရပ်အခေါ် အောင်လံ)က တကဲလာတယ်။ သူ့ခြေနှစ်ဖက်စလုံးက ပေါင်ရင်းမှာ ငုံးတိုပြတ်နေ ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ခရီးဖော်ချင်း ဘယ်သွားမလဲ မေးတယ်။
မြားနတ်မောင်။ ။ တောင်တွင်းသွားမယ်၊ တောင်တွင်းကမှ ရတား
နဲ့ ပျဉ်းမနား၊ ပျဉ်းမနားမှာ two downစောင့်စီး
ပြီး ပဲခူးသွားမယ်။

ငှတ်စိလေး ပြက်နေတာတဲ့ သူ့ခြေနှစ်ချောင်းကို မသက်
မသာ စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း-

ဖေလင်းသစ်။ ။ တော်တော် သွားနိုင်တာပဲနော်။
မြား ။ ။ ခရီးကတော့ သွားသလား မမေးနဲ့၊ ဟိုနေ့က
ပေါင်းတည် စွယ်တော်ပွဲ၊ မနေ့ကပြည်၊ ဒီနေ့
တောင်တွင်း- ပျဉ်းမနား၊ နက်ဖြန် ပဲခူး။ ခြေနှစ်
ဖက်ပြတ်မှ ကမ္ဘာပတ်လို့ ပိုကောင်းသွားတယ်။

သစ် ■ ■ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ။

ဖြား ■ ■ အလုပ်လား၊ စုံသလားမမေးနဲ့၊ ၁၂ပွဲဈေး ရောင်း
တယ်၊ ဗေဒင်လက္ခဏာ ဟောတယ်၊ အလှူခံ
တယ်၊ မြားနတ်မောင်လည်း လုပ်သေးတယ်လေ၊
ဟဲ...ဟဲ။

သစ် ■ ■ ခု-ပဲခူးသွားမယ့် ကိစ္စက။

ဖြား ■ ■ မြားနတ်မောင်အလုပ်ပေါ့ဈာ၊ ၁၂ ပွဲရောင်းတဲ့
သူငယ်ချင်းကို ပဲခူးမှာ မိန်းမစိုးပေးထားတာ၊
ကောင်မလေးက စိတ်ကောက်ပြန်သွားလို့ လိုက်
ခေါ်ပေးရမှာလေ။

သစ် ■ ■ ဥစ္စာရှင်ကရော။

ဖြား ■ ■ သူပါရင် ကောင်မလေး အသိုင်းအဝိုင်းက သိ
သွားမှာပေါ့။

ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ဓနိုးသည်တွေကကျွန်တော်တို့ စကား
ပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားလာကြတယ်။

ဓနိုးသည် ■ ■ ခြေထောက်က ဘာဖြစ်တာလဲ။

ဖြား ■ ■ ရထားကြိတ်မိတာပေါ့ဈာ၊ ၁၀ရက် ၃လ၊ ၁၉၈၅
နေ့က ဝက်လက်မှာ ရှစ်တန်းဖြေပြီး ရထားနဲ့
ပေါက်ကန်အပြန်မှာ ချော်ကျပြီး ကြိတ်သွားတာ။

မြားနတ်မောင်က သူ့မှတ်ပုံတင် ကပ်ပြားကို ထုတ်ပြတယ်၊
မောင်ကြည်ဝင်း (XXXX)

သစ် ■ ■ ဘယ်လို ဘယ်လိုက ၁၂ပွဲဈေးသည် ဖြစ်သွား

တာတုန်း။

မြား ။ ။ အစောပိုင်းကတော့ အဝေးဘုရားတွေ လိုက်ပြီး
အလှူခံတယ်။ ဒုက္ခိတဆိုပြီး တောင်းတာပေါ့ဗျာ။
အရင်းအနှီးကလေး စုမိတော့ ကျွဲလယာ အလှ
ကုန် ရောင်းတယ်။ ဒီကမှ ၁၂၅၀သမားဖြစ်သွား
ရော။

သစ် ။ ။ ဗေဒင်ဟောတာကရော၊ ဘုရားပွဲမှာ လိုက်ဟော
သေးသလား။

မြား ။ ။ မဟုတ်ဘူး။ ခရီးသွားရင်း မေးသူရှိရင်ဟောတာ၊
အဆောင်တွေ လက်ဖွဲ့တွေ လိုချင်သူ ရှိရင်လဲ
လုပ်ပေးတယ်။

သစ် ။ ။ တယ်စုံပါလား။

မြား ။ ။ စုံသလားမေးနဲ့။

မြားနတ်မောင်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ကိုးဆယ်တန်
ငွေစက္ကနဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ သတ္တုပြားအင်းတွေနဲ့ ခပ်ဖြူဖြူ အရုပ်
ကလေးတွေ ထုတ်ပြတယ်။

မြား ။ ။ ဟောဒီအံ့ရဲ့ပီက ပီယအဆောင်ပေါ့ဗျာ။ ဆင်အံ
နဲ့ ထုထားတာပွဲတွေနော်။ ဓာတ်သိတွေကဆိုရင်
၁၅၀-၂၀၀ ပေးပြီး ဆောင်ထားကြတယ်။

ဧပါးလုံး တစ်ထောက်သာသာရှိတဲ့ အရုပ်ကလေးကို
လက်ဖဝါးပေါ် တင်ထားတယ်။ အရုပ်လေးက ပေါက်စနလေးမို့
ပုံက မသံကွဲဘူး။

သစ် ။ ။ ဘာ ပုံထုထားတာလဲဗျာ။

မြား ။ ။ ကြည်နေကြတဲ့ ပုံလေ။

ဒီအရပ်သာ ဆောင်ထား၊ ကောင်မလေးတွေကတော့ ကြွ
သလားမမေးနဲ့။ ဈေးလည်း ရောင်းကောင်းတယ်။ ယောက်ျားရောင်း
ရင်မိန်းမတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေမယ်။ မိန်းမရောင်းရင် ယောက်ျားတွေ
မတရား လာဝယ်ကြလိမ့်မယ်။

သူ့ကို ကျီစယ်ချင်တာနဲ့ ကျီကြည်ဝင်းရော ဒီအဆောင်တွေ
အပြပါနေတာ မခွဲဘူးလားလို့ မေးတော့ သူရဲခုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
အကြောင်း၊ ဟိုမြို့ ဒီမြို့တွေမှာ ရှိနေတဲ့ ရည်းစားတွေ အကြောင်း
ကို အားပါးတံရ ပြောပြပါတယ်။ (ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ စာ
ရှည်အစိုး၍ ချန်လှပ်ခဲ့ပါ၏။) မဟာပဒုမမှာကော အဆောင်ပီယ
ဆေးတွေ ရှိ-မရှိ ကျွန်တော် အတွေးချော်နေစဉ်-

မြားနတ်မောင်က ပီယအဆောင် အရုပ်ကလေးကို ကျွန်
တော်လက်ဖဝါးထဲ ထည့်ပြီး-

မြား ။ ။ ဒါလေးအကို ဆောင်ထားပါလား။ စွမ်းတာက
တော့ ပွဲတွေနော်။ အာမခံနဲ့။

သစ် ။ ။ မင့်ဟာ ၁၅၀-၂၀၀ မတတ်နိုင်ပါဘူးကွာ။

မြား ။ ။ ဒီလိုဆိုလည်း လက်ဆောင် အနေနဲ့ အကို့ကို
ပေးလိုက်မယ်။ အစွမ်းပြမှ ကျေးဇူးမပေးနဲ့။ ဘယ်
ဘုရားပွဲမှာမဆို ၁၂ ပွဲသမားတိုင်းကိုမေး၊ ကျွန်
တော်ရှိရာကို သူတို့သိတယ်။

ပီယ အဆောင်လေးကို လက်ဖဝါးထဲဆုပ်ပြီး ကျွန်တော်
စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဒါကလေးက မစွမ်းရင်တော်ပါရဲ့ မတော်တစ်ဆ
အဟုတ်စွမ်းနေရင်-

“မင့်ဟာတွေ ငါမတတ်နိုင်ပါဘူးကွာ” ဆိုပြီး သူ့အရပ်
ကလေး သူ့ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ လူမစွမ်းရင် နတ်မ၊ သတုံး။
စမ်းမကြည့်ရဲဘူး။

မိန်းမဟူဘိ ထိုလူတ္တိကား ဘာဆိုလာပဲ။ နောက်ထပ်
ကြောက်ရမယ့်လူ မတိုးစေချင်တော့ပါ ခင်ဗျား။

ချိန်တုန်းက ကိန္နရာ

'ဖေလင်းသစ်'ကို "ဖ-လ-သ" လို့ အတိုကောက် ခေါ်လေ့ ရိတဲ့ ဆရာကြီး တစ်ယောက်က "ဖ-လ-သ" လဲ မင်းသားဖြစ်ချင်လို့၊ ဓာတ်ထဲမှာ ပညာသင်တာ မင်းသားမဖြစ်ဘဲ လူပြက် ဖြစ်သွားချင်တဲ့ သူလို ဖြစ်နေပြီ" လို့ ပြောဖူးပါတယ်။

"ဟောဒီ လောကီ" အခန်းကို ရေးဖြစ်တာက အမေရိကန် နိုင်ငံ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနက "အစီအစဉ်မှူး ချားလ်စ် ကုရှော့လို ဘိုလု ဒီလူတွေကို အင်တာဗျူးပြီး ကိုယ်လူမျိုးရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ အတွေးအခေါ်၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ပုံဖော်မယ်လို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကြံရွယ်ခဲ့တာပါ။

ခရီးတွေလည်း ထွက်ဖြစ်ပါတယ်။ အင်တာဗျူးတွေလည်း လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ရယ်စရာ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကလိထိုး တာကို ခံတွင်းတွေ နေတော့ ဖ-လ-သ လည်း မရယ်ရတဲ့ ဟာသ တွေနဲ့ ပြည်သူလူထုကြီးကို ဖျော်ဖြေနေသူ လူပြက်ကြီးလို ဖြစ်နေပါပြီ။

မှဆိုးတစ်ယောက်က လေးကြီးထမ်းပြီး ရုပ်ရွာထဲမှာ လမ်းသလားရင်း "ကိန္နရာပစ်မယ်" လို့ ကြွားသွားတာ ပြန်လာတော့ ခွင်းတပဲ ပါလာသတဲ့။ ချိန်တုန်းကတော့ ကိန္နရာ၊ ရုလာတော့ ခွင်းတ။ ဖ-လ-သ ကတော့ အဲသလိုကြီးပါပဲ။

စာဖတ်သူကော ?

ခေါ်ပုံခေါ်နည်း

မိုးရွာတဲ့ နေ့တစ်နေ့က ဂိတ်ထိုးထားတဲ့ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ပေါ်မှာ ထိုင်နေတုန်း ကျွန်တော်ဘေးက လူငယ်တစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံကလှူကို “ကွမ်းယာ သွားဝယ်ချင်လို့ ဘိုးတော်ထီး ခဏလောက်” တဲ့။ ဟိုဆရာ တော်တော်ဒေါပွသွားတဲ့ပုံနဲ့ “သူများ ငှားဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ ငါဆောင်းဖို့ ယူလာတာ” လို့ ဘုတောတယ်။

လူငယ်လည်း ခေါင်းပေါ် အိုင်မပါဘူးဆိုတဲ့ အချိုးနဲ့ မိုးရွာထဲဆင်းသွားတယ်။ ထီးရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက “ထီးလည်း ငှားသေး၊ လူကိုလည်း ဘိုးတော်ခေါ်သေး၊ အရွယ်ကြည့် ခေါ်မှပေါ့” လို့ မြည်တွန်နေမှ၊ “ဪ-ဘိုးတော်” ခေါ်လို့ ထီးမငှားတာကို သဘောပေါက်ပါတယ်။

လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ ခေါ်ပုံခေါ်နည်းကလည်း တော်တော် အရေးကြီးပါတယ်။

အသက် လေးငါးဆယ်လောက် အမျိုးသမီးကို အန်တီတို့ အဒေါ်တို့ ခေါ်မိရင် ကျွဲဖြီးတိုတတ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးများနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ အခေါ်အပြောက အင်မတန် လိုပါတယ်။ အခေါ်မဟုတ်ရင် "ဘူးကြီး" လို့ အထင်ခံရနိုင်ပါတယ်။ ကံမသင့်ရင် ပါးကျိုးသွားနိုင်ပါတယ်။

ရှုပ်လက်တို့၊ ပါတီတံအကျို ဝတ်ထားတဲ့ ဘိုးတော်က "အကိုကြီး" လို့ ခေါ်မှ အဆင်ပြေတယ်။

ရုံးခေကို "စာရေးကြီး"၊ စာရေးကို "ဦးစီး"၊ နည်းနည်းရာထူးပိုကြီးရင် "ဝန်ထောက်မင်း" လို့ ခေါ်မယ်ဆိုရင်တော့ ခေါ်ပုံခေါ်နည်း မမှန်ပါဘူး။ ရှေးလည်း အလွန်ဆန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါလို မှားအခေါ်ခံရတဲ့ လူက ဒေါသမထွက်ဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ သူ့အလုပ်သူ လုပ်ပေးတတ်တယ်။ ရိုးရှားပါပေတယ်ဆိုတဲ့ သနားစိတ်ကလေး ဝင်ပြီး ပညာနည်းနည်းပဲ ပြတယ်။

တချို့က ပြောင်သလို ပျက်သလို "အာစဂီ"၊ "အာစီ" လို့ ခေါ်တတ်သေးတယ်။ လူတော်တော်များများက "အာစီ" ခေါ်ခံရတာကို မကြိုက်ပါဘူး။

တချို့ကတော့ မြင်မြင်ကရာ "ဆရာ" လို့ ကြီးခေါ်တယ်။ အရပ်ဘက်မှာ ဆရာခေါ်တာ အဆင်ပြေပေမယ့် တပ်ဘက်ကျတော့ ဆရာဆိုတာ ရာထူးသိပ်မကြီးသေးတဲ့ ဒုတပ်ကြပ်၊ တစ်ရစ်ကို ခေါ်တာမျိုးမို့ အဖွင့်ကို ဆရာခေါ်မိရင် မှားတတ်ပါတယ်။

"အဘ" လို့ ခေါ်ရင် ဆဲတတ်တဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အသက်က ရှစ်ဆယ်တစ်နှစ်လား၊ နှစ်နှစ်လား၊ ဘယ်နှစ်လဲမသိဘူး။ ရှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီ။ မိန်းမကလည်း ယုသလား မပေးနဲ့။ ဒုတောင် ပြေးမလေး ချီနေတုန်း။

သူက "ငယ်လို့ကတော့ ပုခက်ထဲ ထည့်လွှဲရလွှဲရ ကျော

နပ်တယ်" လို့ အမြဲပြောတယ်။ သူ့နာမည်က ဦးကျော်ရင်တဲ့။

ဘိုးကျော်ရင်လို့ ခေါ်တဲ့လူကိုလည်း ဆံတယ်။ ငါ့ကိုခေါ်ဖို့ မေ့နေတဲ့ သေမင်းကို သတိပေးတာပေါ့လေလို့လည်း ဆိုတယ်။

ဦးကျော်ရင်လို့ ခေါ်ရင် စိတ်ဆိုးတယ်။ ပြန်မထူးဘူး။ ကိုကျော်ရင်လို့ ခေါ်ရင်တောင် မကြိုက်ဘူး။ မောင်ကျော်ရင်လို့ ခေါ်မှ ပြန်ထူးတယ်။ ကျော်ရင်လို့ ခေါ်ရင်ကြိုက်တယ်။ ကျော်ရင်လေးလို့ ခေါ်ရင် သဘောကျတယ်။ လူကလေး မောင်ကျော်ရင်လို့ ခေါ်ရင်တော့ "ခင်ညာ" လို့ ပြုံးပြုံးကြီး ထူးတတ်တယ်။

ဒီလိုဖြစ်နေလို့ သူငယ်ပြန်တာတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ခုထိ ကာလားသားစိတ်၊ မိန်းမပိုးတုန်း။

ဘိုးကျော်ရင်ကို ကြည့်ပြီး တရားရပါတယ်။ တစ်ခါလူများတော့ ကြီးလာလေ သေရမှန် ကြောက်လေနဲ့ တူပါရဲ့။ အထူးသဖြင့် အကုသိုလ်များခဲ့တဲ့ လူတွေပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း တတ်နိုင်သမျှ အသက်ရှည်ဆေးကလေးများ ရှာဖွေမှီခဲကြတာနဲ့ တူပါရဲ့။

မသေရဲဘူးလေ။

အထူးသဖြင့် ချွန်အက်ဘဝမှာ အပယ်လားလိမ့်မယ် ထင်နေတဲ့ အာစရိများ အသက်ရှည်ဆေး ရှားသနဲ့ ထင်ပါရဲ့။ စာရှုသူရော။

ချက်ကျ မညာဘူးနော်

ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဦးစောရဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ (ခုတော့ ခိုးမှုနဲ့ ရဲဘက်စခန်း ရောက်နေရှာပါတယ်)

ဒီလူကြီးက မယားကို ခိုးဝှက်ပြီး လုပ်ကျွေးတာ ခိုးတတ်မှုန်း တစ်ရွာလုံးက သိပေမယ့် ဘယ်သူကမှ လက်ဆုတ်လက်ကိုင် ဖမ်း မပြနိုင်ကြပါဘူး။ လူကြီးက အဲသလိုလျှင်တာ။

တစ်နေ့တော့ ဦးစောရတို့ လင်မယား စကားများရန်ဖြစ် ကြပါလေရော။ ဦးစောရလည်း ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ သူ့မယားကို လက်သီးနဲ့ စွတ်ထိုးပစ်လိုက်တယ်။

အင်မတန်အထိနာသွားတဲ့ သူ့မယားလည်း ဘယ်ခဲလိမ့် မလဲ။ ဦးစောရကို တစ်ချက်ထဲနဲ့ ချက်ကောင်းကိုထိပြီး နာလန်မထူ နိုင်အောင် ပြန်တွယ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်မယော့ကျားသူခိုးပါတော်။ ဖမ်းကြပါတော့။ ဟော ဒီမှာ သူဌေး ဦးဝင်ဇော်တို့ အိမ်က ခိုးလာတဲ့ ဆီပုံးက အခွံပါ တော်” လို့ ခုနှစ်သံချို လမ်းပေါ်တက် ဟစ်တော့ ဦးစောရကြီးလည်း အချုပ်ထဲ ရောက်ကရော။

“ကိုယ့်လူတို့ရေ ငရဲကြီးခံပြီး ခိုးဝှက်ကျွေးတာတောင်မှ မိန်းမများ ဂျက်(ချက်)ကျတော့ မညာဘူးနော်။ မောင်တို့ သတိထား ကြ” လို့ လက်ထိပ်ကြီး တန်းလန်းနဲ့ ဦးစောရကြီးက ပြောပါသတဲ့။

အမျိုးသမီး တစ်ဦးရဲ့ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်

ယောက်ျားတွေက မိန်းမလိုချင်လို့ မင်္ဂလာဆောင်တာ မိန်းမတွေက မင်္ဂလာဆောင်ချင်လို့ ယောက်ျားယူတာတဲ့။ ဘယ် ပညာရှိလည်းတော့ မသိဘူး။ ပြောဖူးပါတယ်။

ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို စိတ်ဝင်စားနေတုန်းမှာပဲ အင်တာအဖျူး ခံချင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့တာကြောင့် မေးမြန်း ပြောဆိုချက်တွေကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း-

ဖေလင်းသစ် ။ ။ မိန်းမတွေဟာ ဘာကြောင့် ယောက်ျားယူရ စာလဲဆိုတာ သိပါရစေ။

အမျိုးသမီး ။ ။ ကျွန်မကတော့ ရှက်လို့။

(ဖေလင်းသစ် တော်တော် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပါ တယ်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က “ရှက်လို့ ယောက်ျားယူရ” သတဲ့။)

သစ် ။ ။ ဟာ..... မဟုတ်နိုင်တာဘဲ ခင်ဗျာ။

မီး ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မက အင်မတန် ရှက်တတ်ပါ တယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ

လမ်းလျှောက် သွားရင်း ပလက်ဖောင်းက ပေါက်
ပြန်မိခွက်နေတာကို နင်းလိုက်မိလို့ ခြေချော်သွားရင်
သိပ်ရှက်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ခဏခဏဖြစ်နေတာနဲ့
ယောက်ျားယူဖြစ်သွားတာ။

သစ် ။ ။ ယောက်ျားယူလိုက်တော့ အရှက်ကုန်သွားရောလား။

မီး ။ ။ ဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှက်တာကတော့ ရှက်နေတုန်းပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မရှက်တဲ့အခါ နံဘေးမှာရှိတဲ့ ယောက်ျား
ကျောကို ထုလိုက်ရရင် အရှက်ပြေတယ်။

သစ် ။ ။ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဝူးမင်း
ဆိုက်ကော်လော်ဂျီပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့
တအွတ်အွတ် ထုနေကြတာကိုး။ ခင်ဗျား ယောက်ျား
တော့ သက်သာမှ မဟုတ်ဘူးနော်။

မီး ။ ။ အပြန်အလှန်ပါပဲရှင်။

သစ် ။ ။ တစ်သက်တာမှာ မှတ်မှတ်ရရ အရှက်ရဆုံး ဖြစ်ခဲ့
တဲ့ အတွေ့အကြုံပေးများရှိရင် ပြောပြပါ ခင်ဗျား။

မီး ။ ။ အဟီး... ဟီး၊ အခုထိရှက်တုန်းပဲသိလား။ ကြာတော့
ကြာပါပြီ။ မနက်လေးမှာရီလောက် ထပြီ၊ မှတ်ပုံတင်
လေးကိုင်လို့ မဲရုံရှေ့မှာ မဲပေးဖို့ တန်းစီသွားတာ။

သစ် ။ ။ အဲဒီတော့.....

မီး ။ ။ ရှက်ရတာလည်း မပြောနဲ့လေ။ ထဘီစောက်ထိုးကြီး
ဖြစ်နေတာကိုး။

သစ် ။ ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ သိသိသာသာ ဝဖိုးလာတာ
ဟို.... ရှက်တဲ့ ကိစ္စများနဲ့ ဆိုင်သေးသလား။

မီး ။ ။ အိမ်မှာဆို ညစာထမင်းကို ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ အတူ တူပဲ စားရမယ်တဲ့။

သစ် ။ ။ ယောက်ျားက အလုပ်တွေ သိပ်များတယ်။ အိမ်ပြန် မိုးချုပ်တယ် ဆိုရင်ကောဗျာ။

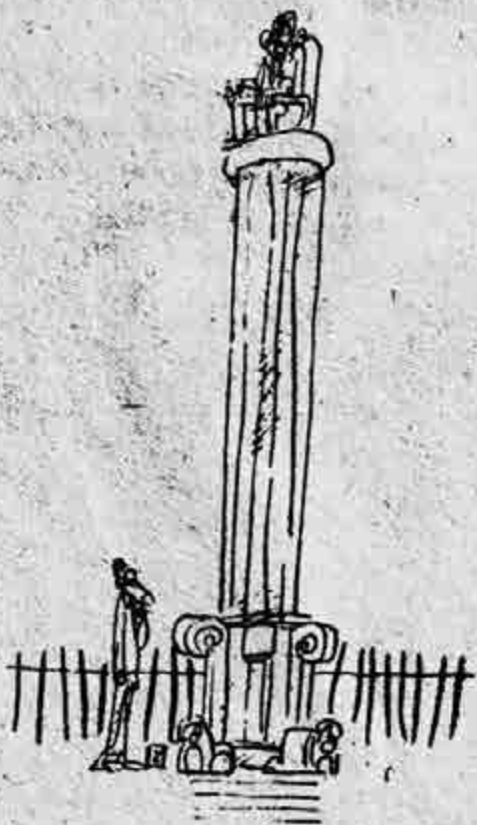
မီး ။ ။ စားထားနင့်တာပေါ့ရှင်။ စားပြီးမှ ထမင်းအိုးကို ညီ နေအောင် ပုံမပျက် ပြန်ညှိထားလိုက်တယ်။ သူပြန် လာတော့မှ အတူတူ တစ်ခါထပ်စားတာပေါ့။

သစ် ။ ။ ယောက်ျားက မကြာမကြာ အိမ်ပြန်နောက်ကျလေ့ ရှိပါသလား။

မီး ။ ။ ကျွန်မ ဖက်တီးပုတ်ကြီး ဖြစ်လာတာပဲ ကြည့်ပေါ့ရှင်။

သစ် ။ ။ အခုလို ချမ်းမြေ့သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ပုံ တည်ဆောက်နည်းတွေကို သိရတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

ကြွေးရှင်လက်က လွတ်အောင်

လန်ဒန်မြို့ ယောနုနယ်မြို့စားကြီး အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ဟာ ၁၂၄ ပေ မြင့်ပါသတဲ့။

ဒီလို မြင့်မြင့်ကြီး လုပ်ထားရတာကလည်း အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ယောနုနယ်စားကြီး ကွယ်လွန်တဲ့ အချိန်မှာ အကြွေးက ပေါင်နှစ်သန်းကျော် တင်နေတာကြောင့် သူ့အထိမ်းအမှတ် ကျောက် တိုင်လုပ်ကြတော့ လူနောက် လူပြောင်တချို့က ကြွေးရှင်တွေ မလိုက်နိုင်အောင် နယ်စားကြီးရဲ့ ရုပ်တုကို တိုင်အမြင့်ကြီးထိပ်မှာ တင်ထားပါလို့ အကြံပေးတာကို တကယ်အကောင်အထည် ပေါ်လာ တာပါတဲ့။

ဒီအကြောင်းကို သန်းထွန်းအောင်က စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်မိ တော့။

“တို့အဖေကြီး သေရင်လည်း သူ့သမိုင်းကို ထန်းပင်ပေါ် ဘက်တည်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်” လို့ ပြောတယ်။

ဒါကို ကြားတော့ လူရွတ် လူနောက် ကိုတင်မြင့်က...

“မင်းတို့ အဖေကြီးကို လက်ဖျာပေါ်တက် မသာချွဲတောင်မှ အမေရိကန်က ခုံးပုံနဲ့ တက်လိုက်ပြီး အကြွေးတောင်းလို့ ရတယ်” လို့ ဆက်ပြောသတဲ့။

သန်းထွန်းအောင်ကလည်း အားကျမခံပါပဲ။

“ဟဲ့-ဟဲ့-ဟဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ အဖေကြီး အသက်ရှည် နေတာ ပေါ့ကွာ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တာပေး။

ဓားမထား မှန်ရဲ့လား

တစ်ခါက လူမျိုးခြား ဆေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက မြန်မာစကား ပြောပေမယ့် မပီသဘူး။

တစ်နေ့တော့ မီးယပ်ကျောက လက္ခဏာနဲ့ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်နဲ့ ဆေးတုခံချင်လို့ လူမျိုးခြား ဆရာကြီးအိမ်ကို လာ သတဲ့။ ဆရာကြီးကလည်း မိန်းမ လူနာပို ရာသီဆွေး ဓမ္မတာ ပုံမှန် လာရဲ့လားလို့ သိချင်လို့ ဖမ်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးက မြန်မာ စကားကို ပီပီသသ မပြောနိုင်တော့ မိန်းမငယ်က 'ဓားမထား မှန်ရဲ့လား' လို့ ကြားသတဲ့။

ဒီတော့ "ထင်းခုတ်တဲ့ ဓားမလား၊ ပျောက်မှာစိုးလို့ ကြပ် ခိုးစင်ပေါ်မှာ ဆာဆာချာချာ သိမ်းထားခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး" လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဆရာကြီးလည်း ကြောင်သွားပြီ။

"မိန်းကလေး၊ မင်းပဲရွေးနေလား၊ ငါပဲရွေးနေလား၊ ဓားမထား ကတော့ မမှန်ဘူး ထင်တာပဲ" လို့ ပြောပြီး သူ့နဖူး သူ့ရိုက်ပါသတဲ့။

တိုက်သစ်တန်းကြွ

တစ်မနက်မှာ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် အိပ်ယာကထပြီ၊
အလုပ်သွားမယ် လုပ်တော့ သူ့ဆီမှာ "အဖျား" ရောက်နေတာ
တွေ့သတဲ့။

ဒါနဲ့ "ဟေ့ကောင်အဖျား၊ ဘာလို့ ငါဆီ လာတာလဲကွ။
ငါက တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ကောင်။ မင်းလာနေလို့ ဧည့်
ခံနေရရင် အလုပ်မသွားနိုင်ရင် ဝင်ငွေမရှိရင် ငတ်မှာ။ ငါက
မင်းကို ဧည့်ခံတယ် ဆိုတကလည်း ဆမင်းရည်လောက်နဲ့ပဲ
ဧည့်ခံရမှာ။ ကံကောင်းမှ ဘာသာကြော်လေး တစ်ခုနစ်ခု စားရမှာ။
မြို့သစ်ဘက်မှာ တိုက်သစ်တွေ အဖျားကြီး ဆောက်နေတာ တွေ
ဘယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီက လူတွေကတော့ မင်းကို ကောင်းကောင်း
ဧည့်ခံနိုင်လိမ့်မယ်။ ယောလစ်တွေ၊ မိုင်လိုတွေ၊ ပန်းသီးတွေနဲ့
အဖျားကို ကောင်းကောင်း ကျွေးထားမှာကွ။ အဲဒီက ကျွေးရုံသာ
မကဘူး မင်းရောက်နေတယ် ကြားရင် တပည့်တပန်းတွေ၊ ဆွေမျိုး
သင်္ဂဟတွေကလည်း မုန့်ပုံးအမျိုးစုံနဲ့ မင်းကို လာတွေ့ကြည့်မှာ
ပျော်စရာကြီး။ ကိုယ့်ဆရာ စိန်ကူးမလွဲနဲ့ တိုက်သစ်တန်းသာ
ကြွ"လို့ ပြောတယ်။

အဖျားလည်း နားလည်သွားပုံရတယ်။ အဲဒီရက်ကစပြီး
ဆင်းရဲသားတွေဘက် ခြေဦး သိပ်မလှည့်တော့ဘဲ တိုက်သစ်တွေ
ဆီမှာသာ ကြွကြွပျော်သတဲ့။

ဒါကို... ဆေးဆရာတွေကလည်း ကြိုက်ကြပါသတဲ့။

အိမ်မှာလို မစားနဲ့ ✓

ဆရာလေး ကိုဖြင့်အောင်က စနစ်သိပ်ကောင်းတဲ့ လူဖြစ်
ပါတယ်။ သူ့မိန်းမ ချွေးသွားရင်လည်း ဟင်းရွက်များများ ဝယ်နဲ့
ပို့မှာတယ်။ ဘယ်အရွက်က ဝိတာမင်ဒီ၊ ဘယ်အသီးက ဝိတာမင်စီ၊
ဘယ်ထဲမှာ ကယ်လိုရီ ဘယ်လောက်ပါတယ်ဆိုတာ ခဏခဏ
ပြောတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ အသားငါးဝယ်ရင်လည်း ကလေးတွေကို
တစ်တုံးဆီပဲ စားခိုင်းတယ်။ အသားများများစားတာ အကျိုးမရှိဘူး
လို့ပြောတယ်။ ပဲဟင်းထဲမှာလည်း ပရိုတင်း ပါလာတာပဲဆိုပြီး
ပဲစားဖို့ စာရှားဟောတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဆရာလေး ကိုဖြင့်အောင်တို့ မိသားစု အလှူ
တစ်ခု သွားကြရတယ်။ အလှူက သူငွေ၊ အလှူ ဝက်သားဟင်းနဲ့
ထမင်းကျွေးတယ်။ ကလေးတွေက အိမ်မှာ ပုံစံကျနေတဲ့အတိုင်း
ဝက်သားကို တစ်တုံးဆီပဲ ဆယ်စားတယ်။ ပဲဟင်းချိပ် များများ
ဆမ်းစားနေကြတယ်။

ဆရာလေး ကိုဖြင့်အောင်က ဝက်သားတုံး ခပ်ကြီးကြီး
တစ်တုံးစီခပ်ပြီး ကလေးတွေရဲ့ ထမင်းပန်ကန်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။
“စားကြကွ” လို့လည်း ပြောတယ်။ သားကလေးက “ပဲက ပရိုတင်း
ပါတယ်ဆို ဖေဖေ” လို့ ပြန်မေးတော့ “အလှူအိမ်မှာတော့ အသား
ဟင်းက ပရိုတင်း ပိုပါတယ်ကွ၊ အသားများများ ထည့်စား” လို့
ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကယ်တော်မူပါဟေ့

ဦးပေသီးက သရက်ကုန်း ရွာသူကြီး ခင်ဗျ။ သူကြီးဖြစ်လာ
တာ မကြာသေးပေမယ့် သူကြီးလုပ်ရတဲ့ အရသာတော့ ကောင်း
ကောင်း တွေနေတယ်။ ငေါက်ချင် ငမ်းချင်တဲ့ ဝါသနာ အခံလေး
ကလည်း ရှိနေတော့ လူတွေ့ရင် ငေါက်တယ်။ နေရာတိုင်းမှာ
အာဏာပါဝါ ပြချင်တယ်။

သရက်ကုန်းရွာက ဖြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ရှိတာပါ။ ဟိုဘေးဒီဘေး
သွားချင်ရင် လှေနဲ့သွားကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူကြီး ဦးပေသီး
စီးလာတဲ့လှေက ရွာစမှာပဲ နစ်ပါလေရော။ ရေကတော့ ဦးပေသီးကို
သူကြီးရယ်လို့ အယ်ညှာမလဲ၊ သူလည်း ရန်သူမျိုး ငါးပါးထဲ
ပါတာကိုး။ ဦးပေသီးလည်း ဖရူးဖရူးနဲ့ ရေနစ်တော့တာပေါ့။

ရေနစ်ပြီဆိုမှတော့ ကယ်ပါ ယူပါ ခေါ်ရတော့မှာပေါ့။
ဒါနဲ့ ဦးပေသီးကလည်း “ကယ်တော်မူပါ ကယ်တော်မူပါ” လို့
အော်တယ်။ နှစ်ခွန်းလောက် အော်မိပြီးမှ ဦးပေသီးက သူ ကိုယ်သူ
သူကြီးဆိုတာ ပြန်သတိရသွားတယ်။ ဒါနဲ့ အာဏာသပ်ပါပဲ
“ကယ်တော်မူပါဟေ့ ကယ်တော်မူပါဟေ့” ဆိုပြီး လေသံမာမာနဲ့
ပြောမ်းပြီးအော်တယ်။

သုံးခွန်းလားပဲ အော်လိုက်ရပါတယ်။ ဆွဲမယ့်သူ
ဆယ်မယ့်သူ ရောက်မလာတာနဲ့ ခွပ်ကနဲ မြုပ်သွားပါလေရော။

ဆယ်ပြီကို

ဦးပွားက ဘုရားလန်သမားကြီးအဆန်းလည်း သိပ်ထွင်
 ချင်တယ်။ ဟိုဟာ လက်တည့်စမ်း ဒီဟာ လက်တည့်စမ်းလည်း
 အလွန်လှုပ်တယ်။ လယ်သမားပေမယ့် သမားရိုးကျ ခိုက်ပျိုးနည်းကို
 လက်မခံဘူး။ သူနည်းနဲ့သူ ကွန် ပြီးခိုက်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ
 အပေါက်အလမ်း တည့်သွားလို့ ကောက်ပဲသီးနဲ့ အထွက်ကောင်းရင်
 တစ်ရွာလုံး လည်ကြွားနေတာမို့ တစ်ရွာလုံးက ဦးပွားကို အမြင်
 ကပ်တယ်။

တစ်နှစ်မှာတော့ ဦးပွား စပါးခိုက်ရာမှာ နှစ်ခဉ့်
 ထုံးစံအတိုင်း ပျိုးမထွေ့နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက
 ဦးပွားရဲ့ လယ်ကို "ဆယ်ပြည်ကို တစ်နှံ ထွက်တယ်၊
 ပြီးအက်လို့ ကွယ်" ဆိုပြီး စာချိုးကြပါသတဲ့။

ရမ်းလေ ကောင်းလေ ✓

ညောင်ပင်သာရွာမှာ သူကြီးရွေးပွဲလုပ်တော့ ဦးညိုထွန်း၊ ရှုံးပါတယ်။ ဦးအောင်မင်းက အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းလို့ နိုင်ပြီး ရွာသူကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ဦးအောင်မင်းလည်း သူကြီးဖြစ်ရော သူ့နောက်လိုက် မြှောင်တို့အုပ်စုက ရွာကို ဝိုက်လှုပ်ကြတော့တာပါပဲ။ သူကြီးလက်ဆွဲ တော်ဆိုပြီး မူးကြ၊ ရမ်းကြတယ်။ ရွာသားတွေကတော့ မြှောင်တို့ အုပ်စုကို အော့နုလုံးနာကြပြီ။ အဆက်အဆံလည်း မလုပ်ချင်ကြ တော့ဘူး။

ရွာကို ဒီလောက်တောင် ဆော်ကားနေတဲ့ ကောင်တွေ လူတွေစုပြီး ဝိုင်းရိုက်ရအောင်လို့ ပြိုင်ဘက် ဦးညိုထွန်းရဲ့ လူတွေက တိုင်ပင်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးညိုထွန်းက သူ့လူတွေကို ဟားတယ်။

“မြှောင်တို့က မင်းဖို့ဒါတို့ ကိုယ်စား ရွာသူရွာသားတွေကို စည်းရုံးရေး လုပ်ပေးနေကြတာ၊ ဒီကောင်တွေ များများမူးလေ၊ ရမ်းလေလေ ရွာသူရွာသားတွေက သူတို့ကိုရော သူတို့ဆရာ ကိုအောင်မင်းကိုရော မုန်းလေပဲ၊ မြှောင်တို့ နေ့တိုင်း မူးနိုင်အောင် တို့ကတောင် အရက်ဖိုး ပေးနေဖို့ ကောင်းသေးတယ်” လို့ ဦးညိုထွန်း က ပြောသတဲ့။

ဘဲတစ်ဆိပ် ဘီယာ

တောင်မောင်ထွေး စားသောက်ဆိုင်ထဲက ဇိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ထွက်လာတယ်။ အခုဆိုင်ဟာ သုံးဆိုင်မြောက် သူဝင်မေးတဲ့ ဆိုင်၊ ဒီဆိုင်မှာလည်း သူ့ဆရာဝန်ခိုင်းတဲ့ “ဘဲတစ်ဆိပ် ဘီယာ” မရှိဘူး။

ပထမဆိုင်မှာ “ဘဲတစ်ဆိပ် ဘီယာ” ရှိသလား မေးတော့ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့လူက တောင်မောင်ထွေးကို အရူးအနမ်း တစ်ယောက်ကို ကြည့်သလိုကြည့်ပြီး လက်ပဲခါပြတယ်။

ခုတီယကတော့ “နောက်ဝင်တဲ့ ဘီယာအသစ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒီဆိုင်တော့ လာတောင်ဆေးဘူး” လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောတယ်။

“တတီယဆိုင် ကောင်တာထိုင်တဲ့ လူကတော့ ဆောင့်ကြွား ကြွားပုံပါ။ “ဒီမှာ Tiger ရှိတယ်။ Budweiser ရှိတယ်။ San Miguel ရှိတယ်။ ABC Stout ရှိတယ်။ Grolsch ရှိတယ်။ ICE ရှိတယ်။ Hahn ICE ရှိတယ်။ Mandalay ရှိတယ်။ ကျွဲတဲ့ရှိတယ်။

ချမ်းလို့ရှိတယ်။ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ နိုင်ငံစုံက ဘီယာစုံ အကုန်လုံး ဒီမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိတယ်။ စင်ဗျားပြောတဲ့ ဘဲတံဆိပ်ဆိုတာ ဘီယာတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ဘီယာဟုတ်ရိုး မှန်ရင် ဘယ်နိုင်ငံက လုပ်လုပ် ကျုပ်တို့ဆီမှာ အကုန်ရှိတယ်”လို့ ပြောတော့ တင်မောင် ထွေး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။

သူ့ဆရာကတော့ တင်မောင်ထွေး ပြန်လာရင် ဘဲကင်နဲ့ ဘီယာ မြည်းမယ်လို့ စောင့်နေတာ၊ သွားတာကြာလို့ ဒေါဗွ လာတယ်။

ဒီအချိန်မှာ တင်မောင်ထွေးက ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ပြန် လာပြီး “ဆရာဝယ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ဘီယာ ဘယ်မှာမှ ရှာမရဘူးဆရာ” လို့ ပြောတော့ ဒေါသအိုး ကွဲသွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် လူအ၊ လူဖျင်း၊ ဘီယာတွေ ပေါလိုက်သမှ မင့်တောင် နှစ်သက်လို့ ရသေးတယ်။ ဘီယာဆိုတာ ဘယ်ဝယ်ဝယ် ရပါတယ်ကွာ၊ စတိုးဆိုင်မှာလည်း ရှိတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တိုင်း၊ လည်း ရှိတယ်။ အိမ်ဆိုင်တွေမှာလည်း ရှိတယ်။ အဖေးဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ နောက်ဆုံး ကွမ်းယာဆိုင်မှာတောင် ရှိသေးတယ်” လို့ ဆော်တော့တာပေါ့။

တင်မောင်ထွေးကလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ “ဘီယာဆိုင် တွေ ပေါတာတော့ မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါ-ဒါပေမယ့် ဆရာဝယ် ခိုင်းတဲ့ ဘဲတံဆိပ် ဘီယာတော့ မရှိကြဘူး စင်ဗျ”လို့ ပြန်ရှင်း ပြရှာပါတယ်။

ဒီတော့မှ ဆရာလည်း သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်ပြီး “သေလိုက်ပါတော့ တင်မောင်ထွေးရာ၊ ငါဝယ်ခိုင်းတာက ဘဲတံဆိပ်

နဲ့ဘီယာ၊ ဘဲကင်တစ်စိတ်နဲ့ ဘီယာ၊ ဘဲကင်တစ်ကောင်လုံး
မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘဲကင်တစ်စိတ် ရှမ်းပြီလား" လို့ ပြောပြီး တဟားဟား
ရယ်ပါတော့တယ်။

သူ့ဆရာ ရယ်နေတုန်းပဲ တင်မောင်ထွေး ချာကနဲလှည့်
ထွက်သွားပြီး ဘဲကင်တစ်စိတ်နဲ့ ဘီယာနှစ်ဘူးဝယ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ရောက်
လာပါသတဲ့။

ဖုန်းပေးပါ

အထက်အညာမြို့ကြီး တစ်မြို့မှာ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး ရှိပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ဥပဓိရုပ်ကလည်း သိပ်ကောင်းပြီး မင်းပွဲစိုးပွဲဆိုရင် ရှေ့ဆုံးက ကြွရပါတယ်။ မြို့မှာ ဩဇာတိက္ကမရှိတဲ့ နိုယ်တော်ကြီးလည်း ပြစ်တယ်။

တစ်နေ့တော့ အခွင့်အရေးသမား တစ်ယောက်က ဆရာတော်ကြီးကို ပစ်ဖိတ်ပြီး “အတ္တရယ်ကင်း” ဆွမ်းကပ်တယ်။ ဆွမ်းဘုန်းပေးနေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်ရင်း ဆွမ်းဒကာက အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးလောက် တပ်ရရင် အလုပ် ပိုဖြစ်မှာပဲလို့ စဉ်းစားနေသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဆွမ်းဘုန်းပေးနေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးကို “ဘုန်းပေးပါ ဘုရား” လို့ လျှောက်ပါတယ်။

လူမျိုး တစ်ရာတစ်ပါးနဲ့ ဆက်ဆံနေကျ ဆရာတော်ကြီးမို့ ဒီဒကာ ဆွမ်းစားပင့်ကတည်းက ကေတုတော့ ကေတုပဲလို့ ဆရာတော်ကြီးက စဉ်းစားတယ်။ ဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ “ဖုန်းက ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးကွ၊ ဦးဘကျော်ဆီ သွား” လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသတဲ့။

(ဒေါက်တာနေမျိုး၊ ဆရာစွမ်း၊ ကိုမောင်ငြိမ်းချမ်းနဲ့ ရွှေနေ ဦးစင်မောင် တို့ကို ဒီဟာသတွေ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။)

အရက်မသောက်တတ်၊ ဖဲမရိုက်တတ် ✓

ကိုမြင့်အောင်တစ်ယောက် သမက်အသစ်ကလေး ရပါ
တယ်။ တစ်ညနေမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြတော့ သူ့သမက်
အသစ်ကလေး အကြောင်း ဝိုင်းမေးကြတယ်။

ကိုမြင့်အောင်က ရှုံ့ကာမဲ့ကာနဲ့-

“အင်း ကျွန်ုပ်သမက်တော့ အရက်လည်း မသောက်တတ်၊
ဒါလည်း မရိုက်တတ်နဲ့ ကျွန်ုပ်သမီးနောင်ရေး ရင်လေးပါသေး
တယ်ဗျာ” လို့ ပြောတယ်။

သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက တအံ့စွာသြနဲ့-

“ဟာ-အရက်မသောက်တတ်၊ ဖဲမရိုက်တတ်ဘူးဆိုတာ
မ်းသာစရာ မဟုတ်လား” လို့ ပြန်မေးကြတော့ ကိုမြင့်အောင်က-

“မဟုတ်ဘူး မောင်တို့ရေ၊ အရက်မသောက်တတ်ဘဲ
သောက်တော့ မူးပြီး ရမ်းကား၊ အန်။ ဖဲမရိုက်တတ်ဘဲ ရိုက်တော့
ကော့ကော့နဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်သမီး နောင်ရေး ရင်လေးပါသေးတယ်ဗျာ”
လို့ သက်မကြီးချပြီး ပြောပါတယ်။

ငါတို့မကြီးလည်းဂုဏ်ရှိ

'ကျွန်ုပ်တို့ အညာမှာ မင်္ဂလာတစ်မျိုးသာပ... အဟုတ်ဗျို့၊
ဓမ္မတာ အစဉ်အလာ မညှိုးခဲ့ပေဘု' ဆိုတဲ့ နဝမတန်းကဗျာ လက်ရွေး
စင်ထဲမှာပါတဲ့ လေးချိုးကြီးထဲကလိုပါပဲ။ အညာမင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ
ဟိုဘက်ဒီဘက် လက်ဖွဲ့ကြ၊ တင်ကြတဲ့ အစဉ်အလာရှိပါတယ်။

နှစ်ဖက်လုံးက ရွှေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် အသိုင်းအဝိုင်း
တောင့်တင်းတဲ့ အညာမင်္ဂလာဆောင် တစ်ခုမှာပေါ့။

ဟိုဘက်က 'တတ်ကြီးတစ်ကုံး' ဆိုရင် ဒီဘက်က 'တစ်ကျွပ်
သား အမိစိကြီးတစ်ကုံး' ဟိုဘက်က 'ဧတိ လက်ကောက်တစ်ရံ'
ဆိုရင် ဒီဘက်က 'မောင်နဲ့ ခုနှစ်ဖော်' ဆိုပြီး ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင်
ပွဲကြီးပွဲကောင်း ချနေကြတယ်။

ဇာတ်ရှိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာတယ်။ ဒီအချိန်
မှာ လူပျိုကြီး ဦးစင်မောင် လူအုပ်ထဲက ထ,ရပ်ပြီး 'ကျွန်တော်က
လည်း ကျွန်တော့်တူမလေး မမိမိတို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ နွားမသားအမိ
တစ်ရှဉ်း လက်ဖွဲ့ပါသဗျာ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

လူပျိုကြီး ဦးခင်မောင်ဆိုတာ အင်မတန် ကပ်စေးခဲ့တာလို့
လူတိုင်းက သိထားတော့ သူက နွားသားအမိ လက်ဖွဲ့တယ်ဆိုတာ
နဲ့ မင်္ဂလာပွဲ တစ်ခုလုံး အော်ထွက်သွားတယ်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးတဲ့ နောက်ရက် ညနေပိုင်းမှာ ပုပူဇွေးဇွေး
မင်္ဂလာစုံတွဲက လူပျိုကြီး ဦးခင်မောင်အိမ်ကို နွားသားအမိ
ယူရအောင်သွား တယ်။ ဦးခင်မောင်က အဆွဲမခံဘူး။ ဒါနဲ့မိမိက
'ဦးလေးပဲ ကျွန်မ တို့ကို နွားသားအမိ လက်ဖွဲ့တာဆို'လို့
မေးတော့ ဦးခင်မောင်က 'ဟ-တကယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ
လှည့်သုတ်မှာ ငါတူမကြီး လည်း ဂုဏ်ရှိ၊ ဦးလေးလည်း ဂုဏ်
ပြောခဲ့တာပဲ'လို့ ဆိုတာနဲ့ မင်္ဂလာမောင်နဲ့လည်း လက်ချည်းပဲ
ပြန်လာခဲ့ရပါရောတဲ့။

ကဲ-ဘယ်နှယ်ရှိစ။

နင်ကဒါ.....နင်ကလည်းဒါ ✓

ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လက်ရည်ချင်းညီရင် အင်မတန်ကံ
ကောင်းသဗျ။

သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဒေါင်းတင်မောင်းတင် ထဘို ဓါးစောင်းတင်ပြီး
အားရပါးရ ဆံ့ချမလား၊ နပန်းသတ်မလား၊ ရင်ထဲပေါ့သွားမယ်။
ကြည့်ရတဲ့သူလည်း အရသာရှိတယ်။

ကျေလည်းမကျေနပ်ဘူး၊ ပြန်လည်းပြောချင်တယ်၊
ကြောက်လည်း ကြောက်သေးတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေရန်တွေ တာကလည်း
ရယ်စရာသိပ်ကောင်းတယ်။ ဧကယက်ရှင်ရဲ့ နာမည်ကို တပ်မပြောရဲ
ဘူး။ ဟိုဒင်း... ဟိုဟာနဲ့ပဲ ပြီးနေတာမျိုးလေ။ (အဲသလို ရန်ထောင်မျိုး
ကို စာဖတ်သူတွေ အများကြီး တွေ့ဖူးမှာပါ။)

ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတဲ့ ရန်ပွဲတစ်ခုကတော့ သင်္ကေတနဲ့ ချုံကြ
တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နှစ်ဖက်လုံးက ပညာပါတော့ မှတ်လောက်သား
လောက် ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်တန်းလျားမှာ စပယ်ရှယ်အကြမ်းတဲ့
မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒေါ်ဇော်နဲ့ ဒေါ်ထွန်းတဲ့။ သူတို့
နှစ်ယောက်လုံးက နှုတ်ကြမ်း လျှာကြမ်းတွေ၊ စကားပြောရင် တိုင်း
တာ ထွာတာမပါဘဲ စကားမပြောတဲ့ ဟာတွေပေါ့။ (အတန်းပညာ
လည်း သိပ်တတ်ရှာကြတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ဟဲ... ဟဲ...)

တစ်နေ့တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့ပါလေရော။

စုပါးစတားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပွဲကြီး
ပွဲကောင်း ကြိုက်တဲ့လူတွေ တရုန်းရုန်း တခုနဲ့အခုနဲ့ အပြေးအလွှား

လာ ကြည့်ကြတာပေါ့။ ဒီလိုပွဲမျိုးကို ဘယ်သူလက်လွှတ် ခံလိမ့်မလဲ။

တန်းလျားရှေ့မှာ ကလေးလူကြီးဆုံးပြီး ကြည့်နေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ထွန်းက မထိတင် ပြီးလိုက်ပြီး ဖဲသမားဟာ သူ့လက်ထဲက 'နိုင်ဖဲ'ကို ချပြတဲ့ မျက်နှာစေးမျိုးနဲ့...

'ဟေ့-မိစော်၊ နင်ကဒါ၊ ငါမသိဘူးမှတ်နေလား' ဆိုပြီး ဒေါ်ထွန်းက လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်တယ်။

ဗိုလ်-ဗိုလီချင်းဆိုတော့ ပွဲကပညာပါအလားမပေးနဲ့။

ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်စော်က 'အမယ်-အမယ် နင်ကပြောရတယ် ရှိသေး၊ နင်က ဒါဟေ့' ဆိုပြီး လက်လေးချောင်း ပြန်ထောင်ပြ လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြီး 'ဟေ့...အဲဒီထဲမှာ နင်လင်တင်တင် မပါသေးဘူး' လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ပညာချင်းကလည်းညီ၊ တန်းလျားတစ်ခုတည်းမှာ ချကြ တာဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အူမချေးခါး သိပ်ကြတဲ့ လူချင်းမို့လို့တူပါရဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံးက ကုတ်ကုတ်ကုတ်ကုတ်နဲ့ အိမ်ထဲပြန်ဝင် သွားကြရော။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်လည်း ဖိုက်တင်မကြည့်ရပေမယ့် ဘိုက်တင် နဲ့တင် ကျေနပ်သွားတယ်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် အဓိပ္ပါယ်ဖော်ကြည့်ပြီး ပြီးနေတုန်း နင်ကဒါ... ၊ နင်ကလည်းဒါ... ။

ဒါတောင်... ။

ဂုဏ်ဆိုတာ

နယ်က ရုံးငွာနတ်ခရာမှာ အရာရှိဖြစ်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို မန္တလေးမြို့က ပုံနှိပ်တိုက်တစ်ခု သွားရင်း ဆုံမိတော့ ကျွန်တော်က အားရဝမ်းသာ အင်တာဗျူး လုပ်လိုက်ပါသဗျ။

ပေးလင်းသစ်။ သူငယ်ချင်းက ဒီပုံနှိပ်တိုက်ကို ဘာလားလုပ် တာလဲ။

သူငယ်ချင်း။ လူကြီးတင်ပြရမယ့် အစီရင်ခံစာအတွက်ကွ၊ လူကြီးတွေက မြီးခြံရွှေတာရေးဆိုပြီး လျှောက်လွှာ ဆိုက်ထက် နည်းနည်းငယ်တဲ့ ကွာတို A4 ဆိုက်စက္ကူ အရွယ်ကို ရုံးမှာသုံးဖို့ ပြောထားတယ်။

ပေးလင်းသစ်။ ဒီတော့...

သူငယ်ချင်း။ ဒါနဲ့ လူကြီးဆီတင်ပြရမယ့် စာဆိုရင် လျှောက်လွှာဆိုက်တွေကို ပုံနှိပ်စက်လာပြီး ပြတ်စက်နဲ့ ငယ်သွားအောင့် ပြတ်ပစ်ရတာပေါ့ကွာ။

ပေးလင်းသစ်။ မင်းတို့လစာတွေ တိုးပေးတာ ဝမ်းသာစရာ ပဲနော်...

သုငယ်ချင်း။ သတင်းစာထဲမှာ သုငယ်ချင်းလည်း ပတ်လိုက်
ရတယ် မဟုတ်လား။ လစာတိုးလျှင် ကုန်ဈေးနှုန်း
လိုက်တတ်သည်ဆိုသော အသိသည် ဝန်ထမ်း
လောကတွင် ပြောစမှတ်ပြုနေကြကြောင်း ဆိုတာ
လိုပေါ့...။

ဖေလင်းသစ်။ သုငယ်ချင်း အရာရှိလခနဲ့ မလောက်ဘူးလား။

သုငယ်ချင်း။ ရန်ကုန်မှာ ဈေးရောင်းကျွန်ရစ်တဲ့ မိန်းမက တစ်လ
ငွေတစ်ထောင် လှမ်းပို့ပေးပါတယ်။

ဖေလင်းသစ်။ ဒါဆို သုငယ်ချင်း ကားလည်းမောင်းတတ်သားနဲ့
ကွာ။ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး ကားမောင်းပါလား။ ဒါမှ
မိသားစုလည်း တစ်အိုးတည်းစားရတာ အကုန်အကျ
သက်သာမယ်။

သုငယ်ချင်း။ ငါလည်းမိန်းမကို ပြောဖူးပါတယ်ကွာ။ မိန်းမက
အလုပ်မထွက်ရဘူးတဲ့။ ကျွန်မရှင်ကို ယူတာ အရာ
ရှိအနေနဲ့ယူတာ၊ ကားဆရာကို ယူထားတာ မဟုတ်
ဘူးတဲ့။

“သေဟဲ့ နန္ဒိယ” လို့သာ ပြောလိုက်ချင်ပါတော့သဗျာ။

ဦးသာဇော့လို သောတာပန်

ကျွန်တော်ကြားဖူးတဲ့ ဦးသာဇော့ကြီး အကြောင်း ပြောရ
ဦးမယ်။

ဦးသာဇော့က ဘာသာရေးစာအုပ်ကလေး ဘာလေး
ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်ဖတ်ပြီး အလှူ မသာရှိလေရာတွင်လည်ကာ
ဝါကြွား လက်ဖက်စားပြီး တရားဆွေးနွေးသလို ဘာလိုလိုနဲ့
ဆရာကြီးလုပ်တဲ့ ဘုရားမကြိုက်သူ လူစုထဲမှာ ပါတယ်ပေါ့။

ရတနာမွန်တို့၊ မြတ်ဆုမွန်တို့ တစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စ ငှား
ဖတ်ပြီး ပိဋကတ်သုံးပုံ ကြေသလောက် လေဖောင်ကတ်တဲ့ လူမျိုး
ပေါ့လေ။

တစ်ခုသော ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့မှာတော့ 'သောတာပန်ဟူသည်
အပယ်ကို မလားတော့ဘူး၊ ဘဝခုနှစ်ဆက် ပါရမီဖြည့်ပြီးရင်
နိဗ္ဗာန် ရွှေပြည်မြတ်ကို ရောက်တော့မယ်။ သောတာပန်တို့မည်သည်
ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းတယ်' ဆိုတဲ့ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်
ဟောနေတဲ့ တရားကို ပရိသတ်နောက်ကွယ်မှာ အိပ်ငိုက်နေရင်းသား
က ဦးသာဇော့ နာယူ မှတ်သားလိုက်သတဲ့။

ဒီတရားကို နားပြီးတော့ ဦးသာဇောက ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ဝေဖန်ရေးနဲ့ ပြန်ဆန်းစစ်တယ်။ ငါဟာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အယူမှား
ဒိဋ္ဌိမဟုတ်ဘူး။ ရတနာသုံးပါးဆိုတာ တရား၊ တရား၊ သံဃာ ဒါကို
ယုံမှားသံသယ ဝိစိကိစ္ဆာ မဖြစ်ဘူး။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းနေလို့
ငါသောတပန်ဖြစ်ပြီးလို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဦးသာဇော ဥပုသ်ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာပဲ
အိမ် မှာဧည့်သည်က ရောက်နေတယ်။ အိမ်နောက်ပေးမှာ
ဦးသာဇောရဲ့ သားအကြီးကောင်က ဧည့်သည်ကို ကျွေးဖို့အတွက်
ကြက်တစ် ကောင်ကို ဖမ်းပြီးသတ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်။

ဒါကို ဦးသာဇောတွေ့တော့ သူ့သားကို အပြေးအလွှား
တားတယ်။ 'ငါ့သား၊ သူ့ဈားအသက်ကို မင်းမသတ်နဲ့ အပါယ်
လားလိမ့်မယ်'လို့ ပြောတော့ နားဖြစ်သူမှာ စေတနာနဲ့ သူ့အဖေကို
ပြန် ကြည့်ပြီး 'ဧည့်သည် ထမင်းကျွေးရမှာဗျ'လို့ ဆိုတယ်။

ကြက်ကြီးလည်း 'ဝှပ်'ခနဲ တစ်ချက်မြည်ပြီး ဘဝကျား
သွားပါလေရော။

ကားတိုင်းပါတဲ့ မင်းသား

မော်လမြိုင်မြို့ ခြေလျင်တောင်တက်အသင်း (ခ-လတ) လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မနက်စောစောဆိုရင် လမ်းလျှောက်တဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ သိပ်စည်ပါတယ်။ ပင်စင်စားတွေ၊ ကုန်သည်တွေ၊ ဆွေးသိပ်ရင်း၊ ရေဒီယို သတင်းနားတောင်ရင်း စကားစပြည် ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။

တစ်မနက်မှာ လူကြီးတွေ စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေတုန်း မော်လမြိုင်သူ ဖျံဖြူချောတစ်သိုက် လမ်းပေါ်ကဖြတ်သွားကြတာနဲ့ စကား ဝိုင်းခဏတန်သွားတယ်။

မုံရွာသားက 'မင်းတို့ မော်လမြိုင်က တို့အညာထက် ဘာကြောင့် 'ဂျီ' ပိုကြီးတာလဲသိလား' လို့ စကားပြန်စတယ်။ ပင်စင်စား ကထိကက 'ပြောပါဦး' ဆိုတော့ မုံရွာသားက 'အခြေခံ ရူပဗေဒကိုတောင်မှ မသိတာနဲ့ မင်းကို ပင်စင်ပေးလိုက်တာလားကွာ' ကမ္ဘာမြေ ဆွဲရှိန် (Gravity) ဆိုတာ ဆီကွေတာနဲ့ နီးလေ ပိုကြီးလေပဲကွ။ မော်လမြိုင်က တို့အညာထက် ဆီကွေတာနဲ့ ပိုနီးတယ်။ ဒါကြောင့် 'ဂျီ' ပိုကြီးတာလို့ ပြောပြီးရယ်တယ်။

ကထိက ပင်စင်စားကလည်း မုံရွာသားရဲ့ ငယ်ကျီးငယ်မှာ ဖော်ဦးမှပဲလို့ စိတ်ကူးပြီး ဝိုင်းထိုင်နေကြတဲ့ လူတွေကို---

မုံရွာဆိုတာ အင်မတန် သူဌေးပေါတဲ့ အရပ်ကွ။ ဒီကောင်
မိဘများက ငွေသိပ်တတ်နိုင်တော့ သူ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ
လှမ်းထားတယ်။ ဒီကောင် ကောလိပ်လာတက်တော့ နိုင်ငံခြား
ရုပ်ရှင်ကားတွေက ဆေးရောင်စုံ ပြခါစ၊ ရုပ်ရှင်ရုံတိုင်းလိုလို
ပိုစတာမှာ (Techni Colour) (ဆေးရောင်စုံ) ဆိုတာ စာလုံးကြီးကြီး
နဲ့ ရေးထားတယ်။ ဟိုရုံက ပိုစတာမှာ တက္ကနီကာလာ၊ ဒီရုံက ပိုစတာ
မှာလည်း တက္ကနီကာလာ၊ ဒါတွေလာတွေ့တော့ ဒီကောင်က တက္ကနီ
ကာလာဆိုတဲ့ မင်းသားကံတော့ တကယ်ခွဲတာပဲကွာ၊ ကားတိုင်းမှာ
သူပါတယ်လို့ ပြောတယ်’

တစ်စားပွဲလုံး ဝါးစနဲ့ ဝိုင်းရယ်ကြတော့ မုံရွာသားကလည်း
ကထိက ပင်စင်စားကို ပြန်တွယ်ဦးမှဆိုပြီး ‘ခုလည်း ကားတိုင်းပါတဲ့
မင်းသားတစ်ယောက် ရှိနေပြန်ပြီကွ’လို့ ပြောတော့ ပင်စင်စား
ကထိကကြီးက ‘လုပ်စမ်းပါဦးကွာ မင်းသားနာမည်က တယ်သူ
တဲ့လဲ’လို့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ မေးပါတယ်။

မုံရွာသားကြီးက ‘ပြောလို့လည်း မင်းကြည့်ဖူးမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူးကွာ၊ မင်းမိန်းမကြီးက ရွှေတွေပဲ နင်းကန်ဝယ်စုနေလို့ မင်းတို့
အိမ်မှာ တီဗွီမရှိ၊ ငွီဒီယိုမရှိ၊ ဒီကြားထဲ မင်းတို့ ရုပ်ကွက်က မီးအမြဲ
တမ်းပျက်နေတာ ငါပြောလည်း မင်းကြည့်ဘူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’လို့
ပြောလိုက်တယ်။

ကျောင်းတွင်ဥပုသ်

တချို့လူတွေက "ဥပုသ်နဲ့ မတည့်ဘူး၊ ဥပုသ်စောင့်ရင် များချင်တယ်" တဲ့။

ဦးသာဇောလည်း အဲလိုလူမျိုး။ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါမှ ဥပုသ်မစောင့်ဘူး။ ဒီလိုလူကြီးက ဥပုသ်စောင့်မယ်လို့ ဆိုပြီး အဲလုံး ကြီးကြီး စိပ်ပုတီး လည်ပင်းစွတ်ပြီး ကျောင်းကိုလာတော့ ဘုန်းကြီးက အံ့သြနေသတဲ့။ ဦးသာဇောက "ကျောင်းတွင်း ဥပုသ်လောက်တော့ စောင့်ပါမယ်ဘုရား" ဆိုလို့ ဘုန်းကြီးက သာဓုခေါ်တယ်။ နေ့ဆွမ်း စားပြီးတော့ ဆွမ်းကျွန်၊ ဟင်းကျွန်အားလုံးကို ဘုန်းကြီးက ဦးသာဇော ကိုချကျွေးတယ်။ ဥပုသ်နေ့ဆိုတော့ ဆွမ်းတွေ ဟင်းတွေက ကောင်း လည်းကောင်း များလည်းများ ဒါတွေကို ဦးသာဇောကြီးက ခေါင်း မဖော်ဘဲ တစ်နင့်တပိုးစားတယ်။ "သုံးလေးလုတ်တန် ရေတွက်ချိန်" လို့ ဘုန်းတော်ကြီးက ဆုံးမထားပေမယ့် ခိုက်ကြီးပြည့်တင်းသွားရုံ တင်မကဘူး အစာတွေ လည်မြိုဆိုက်မှ ထမင်းစားရှုပ်တော့သတဲ့။

ဒါတောင် ထမင်းတွေ ဟင်းတွေက အများကြီးကျွန်သေး တာပဲ၊ ကျောင်းခွေးတွေကတော့ ကျွေးနိုးနိုးနဲ့ အမြီးနဲ့ နေကြတယ်။

ဦးသာဇောကြီးက ချဉ်ရေဟင်းတို့၊ အရိုးတို့၊ ပဲပြုတ်တို့ကို ခွေး
ကျွေးလိုက်ပြီး ကောင်းပေဆိုတဲ့ အသားဆီပြန်ဟင်းတွေကို ဆိုးတစ်
လုံးထဲထည့်ပြီး သိမ်းထားလိုက်တယ်။

ထမင်းဝတော့ ဝိုက်လေးတာနဲ့ ကျောင်းဝန်းထဲ သစ်ပင်ရိပ်
အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ တခေါခေါနဲ့ အိပ်ရော။

ညနေလေးမှာရိုလောက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ဦးသာဇောကြီး
ရေချိုးတယ်။ ရေချိုးပြီးတဲ့အခါ သိမ်းထားတဲ့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ
ကိုယူပြီး ကျောင်းဝန်းအပြင်က စရပ်ပေါ်သွားကာ အားရပါးရ
လွေးလွေးစားတယ်။

ဒါကို စကြိန်လျှောက်ရင်း ဘုံနန်းကြီးကမြင်တော့ ကျောင်း
သားတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်ခိုင်းပြီး "တကာကြီး ဥပုသ်စောင့်တယ်
ဆို" လို့ မေးရော ဦးသာဇောကြီးက "မှန်ပါဘုရား တစည့်တော်
ကျောင်းတွင်းဥပုသ် စောင့်နေတာပါဘုရား၊ ထမင်းစားပြီးရင် ကျောင်း
ထဲပြန်ဝင်ပြီး ဥပုသ်ဆက်စောင့်မှာပါဘုရား" လို့ ပြန်လျှောက်လိုက်
ပါသတဲ့။

အပြောလွဲ

မြန်မာစကားကို ဝီပိသသ မပြောနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိ
တယ်။ ဦးဝင်းမောင်---တဲ့။ သူက အကြောင်းအားလျော်စွာ
လူကြီး ဖြစ်လာရတော့ ဆုမှာစကားတွေ ဘာတွေ ပြောရသတဲ့။

တစ်ခါတော့ ရွာတစ်ရွာမှာ
ကျောင်းဆောင် သစ်ဖွင့် ပွဲ လုပ်တော့ ဦးဝင်းမောင်က
အမှာစကားပြောရတယ်။ စာသင်ကျောင်းတွေ မရှိ မဖြစ် လိုအပ်တယ်။
ရွာတိုင်းရွာတိုင်း ကျောင်းရှိသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို
မိန့်ကြားရာမှာ-

“ကြောင်တွေက မရှိမဖြစ် ရွာတိုင်းရွာတိုင်း ကြောင်ရှိဖို့
လိုတယ်” လို့ ပြောတော့ ပရိသတ်ထဲက ခပ်ဖောက်ဖောက် လူပြောင်
တစ်ယောက်က ‘ညောင်---’ လို့ အော်လိုက်တာနဲ့ လူတွေ တစ်ခါခါ
ရယ်ကြသတဲ့။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ အရန်ပါတီဝင်တွေကို တာဝန်ထောင့်
ပွဲတစ်ခုမှာ-

“အရန်ပါတီဝင်များခင်ဗျာ---”၊ “အရမ်းပါတီဝင်များ
ခင်ဗျာ---”လို့ အာလုပ်သံကြီးနဲ့ ချီချီခေါ်တော့ ဆောက်ကနား
ထောင် နေရရှာသူတွေမှာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားကြဆိုပဲ။

ကံအားလျော်စွာပဲ အခုလည်း ဦးဝင်းမောင်ခမျာ အမှာ
စကားတွေ ပြောပေးနေရရှာတုန်းပါပဲ။ ခုသိပ်ခေတ်စားနေတဲ့
ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ်အကြောင်းကို ဦးဝင်းမောင်က ဟောဒီလို
မှတ်သားဖွယ်ရာ မြှက်ကြားပါသတဲ့။

“စီးကွက် စီးပွားရေးစနစ် ဆောင်ရွက်နေချိန်မှာ
အမြင်ကျယ်ကျယ်နဲ့ မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ပြီး လုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်ဖို့ အရေးကြီးလာပါပြီ ခင်ဗျာ---”

တိမ်ကြားမင်းခေါင်ဆိုလို့

အထက်အညာက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ဘုန်းကြီးပွဲတော်ပွဲ
က၊ သတိုး။ တောသူတောင်သားကလဲ ပွဲငတ်နေကြတာတွေဆိုတာ
နေ့လယ်ကြီးကတည်းက ပွဲခင်းမှာ နေရာတွေခိုပြီး ပွဲကြည့်ဖို့ အား
ခဲထားကြတယ်။

ပွဲမထွက်ခင်ကတည်းက "အများပြည်သူချော်လင့်စောင့်စား
နေကြတဲ့ မင်းသား တိမ်ကြားမင်းခေါင်ကလည်း ကပြချော်ပြေပါလိမ့်
မယ် ခင်ဗျား" လို့ စရာစရာကြေညာသတိုး။ ကြာတော့ ကာလသား
တွေက နားကလော့ လာကြပြီး "ဘယ်သူကမှ မချော်ပါဘူးဗျို့၊
ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ကျွမ်းကျင်စွာ ထွက်ပါတော့ဗျို့" နဲ့ ဝိုင်းဆောင်
ကြတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း အငြိမ်အဖွဲ့ကတော့ မင်းသားတိမ်ကြား
မင်းခေါင်က ချော်ပြေပါမယ်လို့သာ တွင်တွင်ကြေညာနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပွဲထွက်ချိန်ရောက်တော့ အစီအစဉ်အတိုင်း
အပျိုတော်နဲ့ ယိမ်းသမလေးတွေ က၊တယ်။ ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်
အဲဒီမှာ မင်းသား တိမ်ကြားမင်းခေါင်အလှည့်။

ဒါလောက်သတင်းကြီးတဲ့ တိမ်ကြားမင်းခေါင်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ရေး၊ ဘယ်လောက်လှသလဲလို့ ပွဲကြည့်တချို့ကလည်း ချော်လင့်တကြီးနဲ့ ကြည့်ကြတယ်။

ဇာတ်မုံအလယ် ပရိသတ်ရှေ့ကိုလည်း မင်းသားတိမ်ကြား မင်းခေါင်ရောက်လာရော အဖွားကြီးတစ်ယောက်က “ဟဲ့-ဒါ ရွာတောင်စ၊ က ငပွေးပဲ၊ ဒီကောင်ရွာထဲက ပျောက်သွားပြီး တိမ်ကြားမင်းခေါင် ဖြစ်လာတာကိုး” လို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောလိုက်တော့ ပွဲကြည့် တော်တော်များများလည်း တိမ်ကြား မင်းခေါင်၊ တိမ်ကြားမင်းခေါင် ဆိုလို့ ချော်လိုက်ရတာ ထွက်လာတော့ ငပွေးပဲလို့ ဆိုပြီး ဖျာလိပ် ပြန်ကုန်ကြပါသတဲ့။

အစားသိပ်သောင်းကျန်းရင်

မနှင်းဆီကို ကျွန်လေးတွေက "B သုံးလုံး" လို့ ခေါ်ကြတယ်။ မနှင်းဆီက လှတယ်။ အစားနဲ့ အသိပ်ကို သိပ်မက်တော့ လူက ယဉ်သန္တာသက်ချိပြီး ဆင်နွှာဝက်ကိုယ်လုံး။ ဒါကြောင့် ကောင်လေးတွေက Beautiful But Big လို့ ခေါ်တာပေါ့။

မနှင်းဆီ အစားမက်တာက သူ့အဖေ ဦးဝင်းမောင်ကို တူတာ။ ဦးဝင်းမောင် အစားမက်လိုက်ပုံကတော့ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည် "ထွန်းဝင်း" ရဲ့ ဟင်းခွက်တောင် နှိုက်စားတာပါ။ ထွန်းဝင်းက ဟင်းကောင်းလေးတွေ ချက်စားလေ့ရှိတာ ဦးဝင်းမောင်က သိတော့ ထွန်းဝင်းရဲ့ ဖွဲ့ကိစ္စ မကြာခဏလာပြီး "မောင်ထွန်းဝင်း၊ ဘာဟင်းလဲဟေ့၊ ဝက်သားဟင်းကလေးက အီနေတာပဲ၊ ကောင်းသကွာ" "အမဲနပ်ဆိုတာ ဒီလိုမဆလားနဲ့ သင်းနေမှကွ၊ နိပ်သဟေ့" အဲသည်လို ပြောပြီး ဟင်း ၃-၄ ဖတ် နှိုက်စားလေ့ရှိတယ်။ ထွန်းဝင်းကလည်း သူ့လို ကိုယ်ရေမသန့်တဲ့လူကို လူလိုသူလို မရွံမရှာမို့ ကျေကျေနပ် နပ်ပါပဲ။

တစ်နေ့တော့ ထွန်းဝင်းရဲ့ တံကို ဦးဝင်းမောင် ရောက်လာပြီး

“မောင်ထွန်းဝင်း ဘာဟင်းလဲဟေ့” လို့ ဆုံးခံအတိုင်းမေးတယ်။
ထွန်းဝင်းကလည်း အရိုးခံအတိုင်းပါပဲ။ “ဒီနေ့တော့ သီဂီပဲ ချက်
ထားတယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ “ဟာ အထူးအဆန်းပါလား” ဆိုပြီး
ဟင်းအိုးဖွင့်ကြည့်တော့ မဆာလနဲ့တွေ့ မွှေးနေတဲ့အသားဟင်း။
ဦးဝင်းမောင်လည်း ဟင်းတစ်တုံး ကောက်ဖြည်းတယ်။ “ကောင်း
သကွ” လို့ ဆိုတယ်။ နောက်တစ်တုံး ထပ်စားတယ်။

“ဈေးသော့ မောင်ထွန်းဝင်းရေ” လို့ ပြောပြီး နောက်ထပ်တုံး
ခပ်ပြန်ရော။ ဒီလိုနဲ့ ဟင်း ၄-၅-၁၀ တုံး ဇွန်းမလွတ်ပဲ တွယ်ပစ်
လိုက်တယ်။ အတော်ကလေး အရသာတွေ့ သွားသတဲ့။

စားလို့ဝတော့ နှုတ်ခမ်းမှာ ဆုနေတဲ့ဆီတွေကို သုတ်ပစ်ရင်း
“ဘာဟင်းလဲကွ သိပ်ကောင်းတာပဲ” လို့ ထပ်မေးသတဲ့။ ထွန်းဝင်း
ကလည်း အရိုးခံအတိုင်းပါပဲ။ “သီဂီကို ချက်စားတာ” လို့ ထပ်ဖြေ
တယ်။ ဦးဝင်းမောင်က နားမရှင်းတာနဲ့ “ဘာသီဂီလဲ” လို့ မေးသတဲ့။
ထွန်းဝင်းက ကျွန်တော်မွှေးထားတဲ့ သီဂီ လေး၊ မနက်က ကားတိုက်
သေသွားတာနဲ့ ပေါင်တစ်ချောင်းကို ဖြတ်ချက်ထားတာ” ဆိုတော့
ဦးဝင်းမောင်က စားပြီးသာယာတွေ့က ဝိုက်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်လာ
သတဲ့။ ဒါပေမယ့် နှံ့ပြောလို့အန်တော့ မဖြစ်ပါဘူး။

ခေတ်ပေါ် အင်္ကျီ

ဦးကြည်းဆောင်နဲ့ သူ့တူမတွေက ပြောင်းပြန်။

ဦးကြည်းဆောင်က စိတ်နေရိုးတဲ့အထဲ လှပျိုကြီးက ဖြစ်နေ ပြန်သေးတယ်။ သူ့တူမ ဝင်းဝင်းမြင့်တို့၊ သင်းသင်းမြင့်တို့ ဆိုတာတွေက တကယ့် ဟော့ရှော့တွေ။ အင်္ကျီအသစ်အဆန်း တွေလည်း သိပ်ချွပ်၊ သိပ်ဝတ်။ စကတ်ကြီး တံဖားဖားနဲ့ ရွာရိုး ကိုးပေါက် သွားချင်သွားတတ်တယ်။

ပြကူဒိန်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းအထူးထုတ်တွေ၊ ကာတွန်းစာအုပ် ထဲက ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး စက်ချုပ်ဆိုင်မှာ ချုပ်ခိုင်းတာလည်း မနည်းဘူး။

တစ်ချို့ အင်္ကျီပုံစံက ဆန်ကောကြီး၊ အပေါက်ဖောက်ပြီး လည်ပင်းစွတ်ထားသလို ကော်လံက ဝိုင်းဝိုင်းကြီး၊ ဘတ်လက်ဘတ် လက်နဲ့။ တစ်ချို့အင်္ကျီက အစမလောက်လို့ စပ်ဟပ်ဖာထေးရသလိုမျိုး အဖြူ တစ်ပိုင်း၊ နက်တစ်ပိုင်း။ တစ်ချို့အင်္ကျီက လည်ပင်းပေါက် ဟိုက်ဟိုက်၊ ချိုင်းပေါက်ကျယ်ကျယ်။ တစ်ချို့အင်္ကျီကတော့ ခါးတိုတို ဆိုက်သေး အော်... နိုက်သားနော်...၊ ဝိုက်သားပေါ်ချိတ်တာမျိုး။

တစ်နေ့တော့ ဝင်းဝင်းမြင့်တို့ ညီအမစက်ချုပ်ဆိုင်မှာ အကျိ အသစ်အပ်ဖို့ စက်ဆရာကို ပုံစံပြောပြနေတုန်း ဦးကြည်ဆောင် ရောက်သွားတယ်။ ကော်လံကဘယ်လို၊ ချိုင်းပေါက်က ဘယ်နှယ် လျှောက်ပြောနေတာကို ဦးကြည်ဆောင် နားကြားပြင်းကပ်လာသနဲ့ တုပါရဲ့။ စက်ဆရာကို-

“ဒီမှာဒီမှာ ဒီလောက်ခေတ်ဆန်ချင်တဲ့ ကျွပ်တုမတွေ့ကို အကုန်လုံးပေါ်နေတဲ့ အကျိဖို့ ချုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ သူတို့ဟာတွေက များများပေါ်လေ ခေတ်ဆန်လေ” လို့ ပြောပစ်ခဲ့တယ်။

တစ်ခါကလည်း သူ့တုမတွေ့က လှယဉ်ကျေးမယ် ပြိုင်ပွဲ ဝင်ဖို့ ဆိုလား၊ အေရီးဗစ်တွေ ဘာတွေ ကစားနေကြတယ်ကြားတော့ ဦးကြည်ဆောင်က “မယ်ဗမာတွေ ဘာတွေ ရွေးတဲ့ခေတ်က နင်တို့ လူမဖြစ်သေးတာ ငါမျက်နှာမှ သက်သာတယ်ကွယ်” လို့ ပြောတယ်။

သင်းသင်းမြင့်က “အဲဒီတုန်းက မီးတို့ရှိလည်း ဝင်ပြိုင်မှာပဲ ဦး” လို့ ဆိုတော့

“သိပါဗျာ...သိပါ၊ ငါ့တုမတွေ့ကတော့ ဂုန်နီကြီးကို ခါးတောင်ကြိုက်တဲ့ ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ဆုတက်ယူမယ့် မယ်ဗမာတွေ” လို့ အငေါ်တူးတူး ပြောလိုက်တော့ ကလေးမနှစ်ယောက်က “ခိ” ခနဲ ရယ်ပြီး ပြုံးစိစိ ဖြစ်ဖြစ်သွားကြသတဲ့။

ပိုင်လိုက်ပုံ

တောရွာဘက်မှာ လမ်းရှင်းသကွဆိုပြီး ကားကို ခင်းကန်
 မောင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကားလမ်းပေါ်ကို ဆတ်ကော့လတ်ကော့
 ပြေးတက်လာတဲ့ နွားမတမ်းမနဲ့ ရုတ်တရက် တွေ့ရတတ်တယ်။
 ကားလမ်းဘေးမှာ အုပ်လိုက်တန်းစီ ချီတက်နေတဲ့ ကျွဲ၊ နွားတွေနဲ့
 တွေ့ရင် ကားဆရာက ဘေးရန်ကြည့်ပြီး သတိနဲ့ မောင်းရတယ်။
 အဲဒီက တစ်ကောင်ကောင်က နွားစိတ်ပျောက်လို့ လမ်းပေါ်ဖောက်
 ထွက်ပြေးရင် ကားသမား ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။

အထက်အညာက ရွာတစ်ရွာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားဆရာ
 ကိုခင်မောင် နွားတစ်ကောင်ကို ခုံးကန်တိုက်မိပါလေရော။ နွားလည်း
 လမ်းပေါ်မှာ တုံးကန် လဲကျသွားတယ်။ ကားလည်း မြင်မကောင်း
 အောင် ပျက်စီးသွားတယ်။ နွားကျောင်းသားက ကိုခင်မောင်ကို
 အလျှော့တောင်းတယ်။ ကိုခင်မောင်က မလျှော့နိုင်ဘူး။ အပြန်အလှန်
 ငြင်းခန်ကြရင်း ညှိနှိုင်းမရတဲ့အဆုံး ရွာလူကြီးအိမ် သွားကြမယ်
 ဖြစ်ရော။

နွားကျောင်းသားက လူကြီးအိမ်သွားမယ်ဆိုရင် ရွာထဲမှာ
 ကိုယ့်ရွာသားတွေ အုံနဲ့ ကျင်းနဲ့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ မြူးနေတယ်။
 ကိုခင်မောင်ကတော့ ဒေးဆေးပဲ။

လူကြီးအိမ်ရောက်တော့ အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြတယ်။
နွားက လမ်းပေါ် ပြေးတက်လာတယ်။ ကားနဲ့တိုက်မိတယ်။
နှစ်ဘက်လုံး ဘာမှ ငြင်းစရာမရှိဘဲ သဘောတူတယ်။

ဖြစ်စဉ်ကို ဒီလိုပြောပြပြီးကြတော့ ကိုခင်မောင်က
အိတ်ထဲမှာ အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ လိုင်စင်ကို ထုတ်ပြတယ်။

"ကျွန်တော်မှာ ကားမောင်းဖို့ လိုင်စင်ရှိပါတယ်။ ကားလမ်း
ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ကားမောင်းလာပါတယ်။ ဒီနွားက ကားလမ်းပေါ်
ပြေးတက်ဖို့ လိုင်စင်ရှိရင်ပြပါ။ လိုင်စင်မရှိဘဲ ကားလမ်းပေါ် လာတာ
ဆိုရင်တော့ သူက မှားတာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် မလျော်ပါဘူး။ ကျွန်
တော်ကား ပျက်စီးသွားတဲ့အတွက် သူကပဲလျော်ဖို့သာ တာဝန်ရှိပါ
တယ်" လို့ ပြောလိုက်တော့ တစ်ရွာသားကို ဝိုင်းတွယ်မလို့ အားခဲ
ထားတဲ့ ရွာသားတွေလည်း ပါးစပ်ဟနေတယ်။

နွားကျောင်းသားလည်း သူ မလျော်ရအောင် ကိုခင်မောင်ကို
မနည်းတောင်းပန် လွှတ်လိုက်ရတယ်။

ကိုခင်မောင်က ရွာသားတွေကို စည်းကမ်းရှိမှု တိုးတက်မယ်၊
စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းနဲ့ ကိုက်ညီအောင်နေမှ ဘေးအန္တရာယ် ကင်း
မယ်လို့ ဩဝါဒတွေပေးတော့ ရွာလူကြီးတောင် "ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်
ကဲ့..." ဖြစ်သွားသတဲ့။

ဒီလိုမှန်မသိလို

မန်းစက်တော်ရာနားက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ "တပည့်တို့၊ ယခုညဉ့်၌ များစွာသော ခြင်္သေ့ဝါတို့ကို အသွေးအသား လှူလိုသောဆန္ဒ ငါ့မှာရှိလေပြီ။ ငါ၏ လက်ဖောင်းလက်ရုံးတို့ကို အားလုံးချည်နှောင် စည်းတုပ်ပြီး ပေါင်းမြက်ရွပ်သောအရပ်သို့ ပို့ထားခဲ့ကြပေလော့" လို့ ဆိုသတည်း။

တပည့်တွေကတော့ ခြင်္သေ့ဝါတို့ ဘာတော့မလုပ်ဖို့ ပြောဆိုထားမြဲကြတယ်။

"ငါ့တပည့်တို့ ငါ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း မဆိုင်းမဖင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုလှပြီ။ မပြုသင့် မလုပ်သင့်ဟူသောတားမြစ်စကား မဆိုကြကုန်နှင့်။ ငါ့အားကြီးဖြင့်သာ ချည်တုပ်၍ မြက်ရွပ်ရွပ်တောထုထုသို့ မဆိုင်းမတွ ပို့ဆောင်ကြလေ" လို့ စပ်ထန်ထန်ပြောတော့ တပည့်များလည်း မလွန်ဆန်သာတာနဲ့ ဆရာသခင်ကို သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ချည်တုပ်ပြီး မြက်တောအစမှာ ချထားပေးလိုက်သတည်း။

နည်းနည်း မှောင်လာတာနဲ့ ခြင်က အတော်ကိုက်လာတယ်။
စူးကနဲ စူးကနဲနာ၊ ယားကလည်းယား။ လှုပ်ကလည်း မလှုပ်သာဆို
တော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ကြာကြာ ဆောင်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့
“ငါ့လူတို့ ...ငါ့လူတို့...”နဲ့ အသံပြုတယ်။ တပည့်များက
ကြားပေမယ့် ဘာဒုက္ခတိုးပြီး ရှာဦးမှာလဲဆိုတာ မသွားကြဘူး။

ဒီတစ်ခါမှာ အသံကုန်ဟစ်ပြီး “ငါ့လူတို့ အလွန်တရာ
မှာလှ ပါပြီ၊ ကြီးပြည်လှည့်ကြပါ” လို့ ဆော်တယ်။ တပည့်များကလဲ
“ကျွန်တော်တို့ အစကတားကြသားနဲ့ နားမှမထောင်ဘဲ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခ
ကိုယ်ရှာတာကိုး။ ကြီးစားပြီးသာ သည်းခံပါလော့” လို့ ပြန်ပြောတယ်။
ဆရာကြီးက “အစကတော့ ခြင်ချည်းမှတ်လို့ ဒါနဲ့ပြုတာပါ။ ဗဟာ
က မှက်တွေရော ဘာတွေရော ပါလာမှတော့ သေရုံသာ ရှိတော့မှာ
ပေါ့” လို့ ပြန်ပြောတယ်တဲ့။

တပည့်တွေကလည်း “အစောကတော့ ဆရာကြီးပဲ ဟိုဟာ
လုပ်မယ်၊ ဒီဟာလုပ်မယ်နဲ့ မိုးတစ်လုံး လေတစ်လုံးတွေ လျှောက်ပြော
ထားပြီး ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် လူကဲ့ရဲ့စရာ ရှက်စရာ ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်” လို့ ပြောကြတယ်။

ဆရာကြီးက “အစက ငါတွက်မထားတာတွေ ပါလာမှာ
တော့ မရှက်နိုင်တော့ဘူး။ “ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ကြ” လို့
ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်တော့ တပည့်များကလည်း သူတို့ ချည်
နှောင်ပေးထားခဲ့တဲ့ ကြီးတွေကို ခပ်သွက်သွက် ပြည်ပေးလိုက်ရပါ
သတဲ့။

ကင်းမြီးကောက် ထောင်ကုန်ပြီ

ရန်ကုန်က တူတစ်ယောက်ရဲ့ အားကိုးနဲ့ အညာက
ဘကြီးဝင်း တစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို ဘုရားဖူးသွားတယ်။

မနက်မနက်ဆိုရင် သူ့တူက ကော်ဖီသောက်ရင်းသတင်းစာ
ဖတ်လေ့ရှိတယ်။ ခုတလော သတင်းစာထဲမှာ လမ်းစည်းကမ်း၊
ယာဉ်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးဆိုတာတွေနဲ့ ကားတိုက်မှု သတင်း
တွေကို တော်တော်များများ အသားပေး ဖော်ပြထားတော့ မနက်စိုင်း
ကော်ဖီစိုင်းမှာ ကားတိုက်မှု၊ ကားမှောက်မှုတွေ အကြောင်းတွေက
ပြောမဆုံးပေါင်၊ တောအုပ်ပေါင် ဖြစ်နေသပေ။

ဘုရားစံဖူးပြီးလို့ ညှုရှာဖွားနဲ့ ဘကြီးဝင်းအညာကိုပြန်တယ်။
ရထားပေါ်မှာ ခင်းပြုအိပ်တန် အိပ်ရအောင် လိုသုံး မယ်သုံးဆိုပြီး
ဘကြီးဝင်းကို သူ့တူက အင်္ဂလိပ် သတင်းစာကြီးတွေ ပေးလိုက်သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ရထားထွက်လာရော ဆိုပါတော့။

မနက်မနက်ကော်ဖီစိုင်းမှာ အခန့်သားထိုင်ရင်း သတင်းစာ
ကို ထောင်ဖတ်ပြီး ဟိုလျှောက်ပြော၊ ဒီလျှောက်ပြော ပြောနေတဲ့ သူ့တူ
ကို ဘကြီးဝင်းက အင်မတန် ဂိုက်ကျတယ်ထင်နေတာ။ သူလည်း

အဲဒီလို အိုက်တင်မျိုးတွေ လုပ်ချင်သမ္ပယောဂ် ယားနေတာပဲ။

ဒါနဲ့ ရထားပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ထုတ်ပြီး ဘကြီးဝင်းက ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ လျှောက်ကြည့်တယ်။

အင်္ဂလိပ်စာကိုလည်း တတ်တာမဟုတ်တော့ သူ့လက်ထဲက သတင်းစာ စောက်ထိုးဖြစ်နေတာကို ဘကြီးဝင်းမသိဘူး။ သတင်းစာ ထဲက ရုပ်ပုံတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်ပုံကြည့်ကြည့် ကားတွေက အတည်မဟုတ်ဘူး။ ပိုးလိုးပုက်လက်တွေ ချည်းပါကလား။

ဒီတော့ ဘကြီးဝင်းလည်း သူ့နဘေးခံကလေးကို လက်တို့ပြီး “ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ ကားတွေ မျောက်လိုက်ချက်ကံတော့ သတင်းစာ တစ်စောင်လုံး ကားမျောက်တဲ့ စာတပ်ပုံချည်းပဲ” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ဟိုလူလည်း ဘကြီးဝင်းပြတ် ပုံတွေကို အားနာပါးနာ လျှောက်ကြည့်ပြီး “ကားတွေက မျောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဘကြီးရ လူတွေအားလုံးလည်း ကင်းမြီးကောက် ထောင်နေကြပါ ပကော” လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ခေါင်းစဉ်ခြေ

ဦးမောင်မောင်ကြီးဟာ ခိုင်အဆင့်အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။ သူကဘုံဇာတိကို ပြောင်အောင် ပြီးလေ့ရှိလို့ 'ကေသာမောင်မောင်' ကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။

ဦးမောင်မောင်ကြီးတို့နဲ့ ကပ်လျက်တိုက်ပြီးမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကတော့ ဦးတင်အောင်ဆွေပါ။ သူကဦးမောင်မောင်ကြီးတို့လို ပညာအရည်အချင်းတို့ လှုပ်သက်အတွေ့အကြုံတို့ကြောင့် ဒီရာထူးကြီးကို ရလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကွယ်ရာမှာ သူ့ကို "ရွှေကြာပင်" လို့ ခေါ်ကြတာ။

တစ်နေ့မှာ ဦးမောင်မောင်ကြီးရဲ့ မြေးကလေးတစ်ယောက် ရွှေကြာပင်တို့ တိုက်အိမ်ကြီးက ပြန်လာတယ်။ ရုံးသွားဖို့အတွက် မှန်ရှေ့မှာ ခေါင်းပြီးနေတဲ့ ဦးမောင်မောင်ကြီးကို အခုလို မေးတယ်။
မြေး။ ။ ဘာ...ဘာ...၊ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းပြီးနေတာလဲ။
ဘိုး။ ။ သေသေသပ်သပ် ရှိအောင်ပေါ့ကွာ။

မြေး။ ။ ဘာ...ဟိုဘက်တိုက်က ဖိုးဖိုး ရွှေကြာပင်တို့ကတော့

သူ့ဘွတ်ဖနပ်ကို ဝင်းပြောင်နေအောင် တိုက်ရမယ်လို့
ပြောတယ်။

ဘိုး ။ ။ အင်း...။

မြေး ။ ။ ဘာဘကတော့ ခေါင်းကို ဝင်းပြောင်နေအောင် ပြီးတယ်
နော်...။

ဘိုး ။ ။ အင်း...။

မြေး ။ ။ ဘာဖြစ်လို့ ဖိုးဖိုး ရွှေကြာပင်တို့က ဖိနပ်တွေကို ဝင်း
ပြောင်နေအောင် ဂရုတစိုက်တိုက်ပြီး ဘာဘက ခေါင်းပြီး
တာလဲ။

ဘိုး ။ ။ ဘာဘတို့က ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ လူဆိုတော့ ခေါင်းကို သ၊
တယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝင်ထွက်တဲ့လူ၊ ဉာဏ်ပညာမရှိတဲ့ သူ
တွေကတော့ ဖိနပ်ပဲ ပြောင်အောင် တိုက်ရတာပေါ့ကွာ။

(နှိုးနှိုးလှိုင်)

မင်းသားကတော့

'ငွေ့ကုန်း'ရွာကို မြို့နဲ့ ၁၀ မိုင်လောက် ဝေးတယ်ဆိုပြီး
အထင်မသေးနဲ့။ ဗွီဒီယိုရုံရှိတယ်။ နေ့တိုင်း 'ယနေ့ထွက် ကားသစ်'
ပြတယ်။ ရုံနာမည်ကလဲ ခန့်သလားမမေးနဲ့၊ ရန်ကုန်မြို့က ထိပ်သီးရုပ်
ရှင်ရုံရဲ့ နာမည်ကို ယူပေးထားတာ 'သမ္မတ'တဲ့။

ဗွီဒီယိုရုံပိုင်ရှင်က ဦးမင်းဒင်။ ည-ညပြဖို့ ဇာတ်ထုတ်ကို
သားဖြစ်တဲ့ အောင်မင်းသိန်းက မြို့ကို နေ့စဉ်သွားငှားရတယ်။

တစ်နေ့တော့ အောင်မင်းသိန်း အခွေသွားငှားနေတုန်း
ဗွီဒီ ယို သူငွေ့ဦးမင်းဒင်က မိုက်ခွက်ကိုင်ပြီး လော်စပီကာနဲ့
ကြေငြာတယ်။

'ရွှေငွေ့ရွာက ဗွီဒီယိုချစ်ဆွေ ပရိသတ်များ ခင်ဗျာ၊
ဒီကနေ့ည သမ္မတရုံတော် မင်္ဂလာကြီးမှာ ပြသမယ့် ဇာတ်ထုတ်မှာ
ပါဝင်တဲ့ ပြည်တော်ချစ် မင်းသားတွေကတော့ သီဟနဲ့ တင်စိုးခင်ဗျာ။
ခုပငြီးတဲ့ မင်းသမီးချောများမှာ စိုးမြတ်နဲ့ သူဇာ။ ရင်တဖိုဖို ရှုစား
ရမယ့် ဇာတ်ထုတ်ကတော့ အဲ-ဇာတ်ထုတ်နာမည်ကတော့ ခုကြေ
သာရအောင် ကျုပ်လည်းမသိသေးပါဘူး။ ကျုပ်သားပြန်လာမှပဲ
ထပ်ကြေညာပါ့မယ် ခင်ဗျာ...'

ဒီလို ဆော်နေတုန်း အနီးမှာရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်
“နေပါဦး ဦးမင်းဒင်ရာ... ဘာကားထုတ်ပြုရမှန်းတောင် မသိဘဲ
ဘဲနဲ့ မင်းသားမင်းသမီးကို ဘာကြောင့် ကြည့်ရသလဲ” မေးဝေ
“ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ဗျ၊ ဘာဇာတ်ထုတ်ဖြစ်ဖြစ် ဒီမင်းသား
ဒီမင်းသမီး မပါပါအောင်လုပ်လာမှာပါ။ ဒါမျိုးတော့ ကျုပ်သား
စိတ်ချရတယ်ဗျ” လို့ ဆိုသံတဲ့။

ပိုင်ဘူးလား။

စင်ကြီးတော်ကြီး ထိုးမှားလား

'ငါ့မွေးသည့်ဇနီးက၊ ငါ့ကိုချောက်
ပယ်ဖျောက်ကိုလည်း ပင်ရမည်။

ဧမ္မာသရေပြ၊ အသီးကြွ
မိုးမြေကိုလည်း 'ရစ်ရမည်'

တောကျောင်းဖိုးသူတော် တစ်ယောက်က ညညဆိုရင်
သတ်ပုံရေးထုံးတွေကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကျက်ကျက်နေသတဲ့။

ဘုန်းကြီးက ဖိုးသူတော်ကိုခေါ်ပြီး "ဘာကြောင့် ညအချိန်
မတော် သတ်ပုံတွေ အော်နေတာလဲ" မေးတော့ "သတ်ပုံကျမ်းတစ်စု
ပြုစုမလို့ပါဘုရား" လို့ ပြန်လျှောက်တယ်။ ဘုန်းကြီးက "ဟုတ်
မှလည်း လုပ်ပါဦး သူတော်ရယ်" လို့ ဆိုမေမယ့် ကျောင်းကိုလာတဲ့
ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတွေကိုတော့ သူ့တပည့် ဖိုးသူတော်က သတ်
ပုံကျမ်းတစ်စု ပြုစုနေတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ခပ်ကြွားကြွားလေး
မိန့်လေ့ရှိတယ်။

ဖိုးသူတော်ကြီးကို "သတ်ပုံကျမ်းပြီးပြီလား" မေးတော့
"အတော်ကလေး ခရီးတွင်နေပါပြီ" လို့ ပြန်လျှောက်တယ်။

တစ်နေ့တော့ ပွဲလမ်းရှိတာနဲ့ ရွာဦးကျောင်းမှာရပ်နီးရပ်ဝေးက ကြွလာတဲ့ အာဂန္တရဟန်းတော်တွေ၊ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတွေ တော်တော်နဲ့နေတယ်။ ဘုန်းကြီးက ဒီလိုပွဲစည်တဲ့အချိန်မှာ တပည့်ကို ပွဲထုတ်ချင်တော့ ဖိုးသူတော်ကို ခေါ်ပြီး “သတ်ပုံကျမ်းပြုစုနေတာ ပြီးပြီလားကွဲ့” လို့ မေးသတဲ့။ ဦးသူတော်လည်း အောင်မြင်ပြီးစီးပါပြီဘုရား” လို့ လျှောက်တားတော့ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ “နာရာကျလိုက်လေ ဦးသူတော်ရယ်၊ အခုလို ပညာရှိမင်းပရိသတ်နဲ့တုန်းမှာ လေ့လာကြရအောင် ဖတ်ပြပါ” ဆိုသတဲ့။

ဦးသူတော်လည်း သူပြုစုထားတဲ့ သတ်ပုံကျမ်း ပုရပိုက်ကို ယူပြီး အသံနေ အသံထားနဲ့ ဖတ်တယ်။

“စုန်လှေ ဆန်လှေ ခတ်သည့်လှေ လှော်လှေကိုလည်း သဝေထိုး ဘုရား” ဆိုတော့ မှန်ကျပန်ကျ နားထောင်နေတဲ့ ပရိသတ်ကလည်း ဝါးကနဲရယ်ကြတယ်။

ဘုန်းကြီးလည်း ရှုတ်တာနဲ့ “လှေမှ သဝေမထိုးရင် နှင့်ကြီး တော်ကြီး သွားထိုးမှာလားဟ” ဆိုပြီး ထွေးခဲနဲ့ ကောက်ထုသတဲ့။

အမြဲတမ်းလိပ်စာ

စာပိုဋ္ဌာနက အမြန်မစွာပို့ စေခံဆိုတာ လုပ်ပေးတာသိပ်
အဆင်ပြေတယ်။ ဒီကနေ့ပို့- မနက်ဖြန်ရောက်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေ
တော့ ကိုယ့်ပို့လိုက်တဲ့စာကို လျက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်ကလေး
ပြန်ရ။ သိပ်ကောင်းပါတယ်။

ဒီခေတ်က ကူးသန်းသွားလာရေး ခေတ်ဆိုတော့ ဓရီး
သွားရင်း ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်လုပ်ငန်းရှင်ရှိရာကို အရေးကြီးတဲ့
စာရွက်စာတမ်းတွေ အမြန်စာပို့နဲ့ ပြန်ပို့နိုင်တယ်။

တစ်နေ့တော့ အမြန်စာပို့ဋ္ဌာနကို လူတစ်ယောက် ရောက်
လာတယ်။ အိမ်က မိန်းမဆီအရေးကြီးတဲ့ စာတစ်စောင်လာပို့တာပါ။
'သို့'ဆိုတဲ့ နေရာမှာ သူ့အိမ်လိပ်စာ၊ 'မှ'ဆိုတဲ့ နေရာက သူတည်း
နေတဲ့ တည်းခိုခန်းလိပ်စာ။

တည်းခိုခန်းလိပ်စာဖြစ်နေလို့ လက်ခံရရှိကြောင်း ပြန်ကြား
စာ ပို့ပေးဖို့ အမြဲတမ်း နေ့ရပ်လိပ်စာပြောပါလို့ စာတိုက်စာရေးမက
ဆိုတယ်။ ဟိုလူက 'သို့'ဆိုတဲ့ လိပ်စာက ကျွန်တော့်လိပ်စာပဲ။
အဲဒီသာ ပို့လိုက်ပါဆိုရော စာရေးမကလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။

'မှ'ဆိုတဲ့ ဆီကိုပဲ ဒီပြန်ကြားစာကပို့ ရမှာ ပြောကရော။ ဒါဆို
ရော မှရော လိပ်စာတစ်ခုတည်း ရေးမယ်ဆိုတော့ စာရေးမက လ
မခံဘူး။

'ရှင်အဲဒီ တည်းခိုခန်းမှာ ဘယ်နှစ်ရက် ဆက်နေဦးမှာ
မေးတော့ ဟိုလူက နက်ပြန်ခရီးဆက်ထွက်မှာ ဆိုတယ်။ ဒါဆိုလ
မဖြစ်သေးဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီပြန်ကြားစာ ရောက်လာတဲ့အ
တည်းခိုခန်းက စောင့်နေပါမယ်လို့ ဟိုလူကပြောပြီး သူ့စာ
ပို့ခိုင်းလိုက် ပါတယ်။

စည်းမျဉ်းကိုက်ညီသဖြင့် ထိုစာကို စာရေးမက လက်ခံ
သည်ပေါ့။

ကြိုက်ရာကြိုက်ရာ

ကိုငွေအိုးက အင်မတန် ကပ်စေးခဲ့တယ်။ သူ့ဗိုက်သူတောင်
မသဏာဘူး။ တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကျွေးရမှာနဲ့မြောလို့
လူပျိုကြီး လုပ်နေတာလို့ တချို့က ထင်ကြတယ်။

ဈေးရောင်းတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်
မလျှောက်ရဲဘူး။ ဈေးကုန်ကို ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် ဆစ်ဝယ်တတ်
တယ်။ မရှောင်သာလို့ ကိုငွေအိုးရဲ့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ရရင်လည်း
သူမသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပဲ ဖြတ်ကြသတဲ့။

ခုတ်လောမှာ ဆန်ဈေးကြီးလို့ ဈေးတာရေးလုပ်တာဆိုပြီး
ကိုငွေအိုးက နေ့လယ်စာ စာစင်းတစ်နပ်ကို လှုပ်တယ်။ နည်းနည်း
ဆာရင် ရေသောက်တယ်။ တော်တော်ဆာရင် ပဲလှော်ကလေးဘာလေး
ဝယ်ဝါးတယ်။ သိပ်ဆာမှ မုန့်ဝယ်စားသတဲ့။

သိပ်ဆာတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ကိုငွေအိုး အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ပြီး
မုန့်သည်ဖျော်တယ်။ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကုလားစပါးယို (ဂျုံယို)သည်
မြင်တော့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ဂျုံယိုဆိုတာ ဂျုံစေ့ကို ထန်းလျက်ရည်နဲ့
ပြုတ်ပြီးကျိုထားတာပါ။

ဈေးသည်က သူ့အိမ်ရှေ့မှာ တောင်းကလေးချပြီး
ထိုင်လိုက်တော့ ကိုဌေးအိုးက-

'နင့် ကုလားစပါးယိုကလည်း ဈေးအိမ်ပတ်လောက်တောင်
မကောင်းဘူး' ဆိုပြီး ဆီးနှိမ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဈေးသည်က-

'ဒါတော့ ကိုယ့်ကြိုက်ရာ ကြိုက်ရာပေါ့၊ ဂျုံယိုကြိုက်တဲ့သူက
ဂျုံယို၊ ဈေးအိမ်ပတ် ကြိုက်တဲ့သူကလည်း ဈေးအိမ်ပတ်... လို့ ပြောပြီး
သူ့ဈေးတောင်းကလေးကို ဈေးကနဲ မပြန်သွားတာနဲ့ ကိုဌေးအိုးလည်း
ရေသောက် ခိုက်ဖျောက် နေလိုက်ရပါသတဲ့။

နီးဟောင်းလောင်း

အထက်အညာ မြို့တစ်မြို့မှာ နိုင်ငံခြားစည်သည် တိုးရစ် (Tourist)တွေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က မခင်မြမြတဲ့။ သူ့ကံ အင်္ဂလိပ် စကားသိပ်မပြောတတ်ဘူး။ ပြောတာကို နည်းနည်းတော့ နားလည်သတဲ့။ တိုးရစ်ကို ဘောဒီလန်းတွေ ချီဆိုပြီး လက်ဖက်နဲ့ခြေဟန်နဲ့ပဲ ဆက်သွယ်တာများပါတယ်။

သူ့သားနဲ့ သမီးကတော့ ဒွတ်ဒက် ရွတ်ရှက် ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ပြောနိုင်တယ်။ တိုးရစ်ကို စက်ဘီးငှားတာတို့၊ ဟိုနားဒီနား လိုက်ပို့တာတို့ လုပ်ပေးတယ်။

ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ပို့ရင်း သူ့သားနဲ့ ခင်မင်သွားတဲ့ တိုးရစ် တစ်ယောက်က သူ့ကို နာရီပါတဲ့ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။

တစ်မနက်ခင်းမှာတော့ တိုးရစ်က ဘောလ်ပင်ကလေး လက်ထဲကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ မခင်မြမြပဲရှိတယ်။ တိုးရစ်က သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း “နေကောင်းလား” လို့ ပဋိသန္တာရ စကား လှမ်းမေးတယ်။

How are you?

“ဟောင်းအာယု” လို့ လှမ်းပြောတာကို ခင်မြမြ
ကောင်းတာယု လို့ပြောတယ်လဲလို့ “ဟောင်းတာတော့ မယုချင်ဘဲ
သစ်တာပဲ ပေးပါ” လို့ ပါးစပ်က ပြောလိုက်မိသတဲ့။

တစ်ခါကလည်း တိုးတစ်တစ်ယောက်က How long
go bazaar? လို့ မေးတယ်။ ဈေးကိုဘယ်လောက်ဝေးလဲ၊ ဘယ်
လောက်ကြာကြာ သွားရမှာလည်း၊ မေးမှန်း မခင်မြမြ သိတယ်
သိပ်မဝေးဘူး၊ မကြာဖူးလို့ ပြောချင်တာနဲ့ နီးဟောင်းလောင်းလ
ပြန်ပြောလိုက်တော့ ပုဂံလူကလည်း အိုကေဆိုပြီး ထွက်သွားပါရော။

(ဆရာညွန့်)

နောက်ရွာရောက်မှပဲ

“တကောင်းရွာ” ဆရာပွဲမှာ ဇာတ်တစ်ပွဲက၊ နေတုန်းက ပေါ့၊ “တကောင်း” ဆိုတာ မင်းသားက ဇဉ္ဇာသမ္ဘဝ၊ မဟာသမ္ဘဝ ဇာတ်ထုတ်ကို က၊ ပါတယ်။ ပရိသတ်ကလည်း ပွဲငတ်နေတာမို့ တစ်ကွင်းလုံးပြည့်အောင် ကြည့်ကြတယ်။

မင်းသားကလည်း ပွဲမကရတာကြာပြီ။ က၊ ချင်ရဲ့ လက်တို့ ဆိုတာမျိုး။ ကြံတုန်း အစွမ်းပြလိုက်မယ်ဆိုပြီး ပတ်မျိုးတွေဆိုလိုက်၊ ရေလားတွေဆိုလိုက်နဲ့။

ဇာတ်ခုံပေါ် မြင်ကွင်းကတော့ နောက်ခံကားလိပ်ပြာပြာကြီး ရှေ့မှာ ဖေါင်အဖြစ် လုပ်ထားတဲ့ ဇာတ်သေတ္တာတစ်ခု၊ ဇာတ်သေတ္တာ ပေါ်မှာ ဇဉ္ဇာသမ္ဘဝလုပ်တဲ့ လူပြက်နဲ့ မဟာသမ္ဘဝလုပ်တဲ့ မင်းသားပေါ့။

ဒီမြင်ကွင်းက မပြောင်းဘူး။ တစ်ခါလာလည်း ကားလိပ် ပြာပြာကြီးရယ်၊ သေတ္တာတစ်လုံးပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ ဇဉ္ဇာသမ္ဘဝ ရယ်၊ သီချင်းတွေ တောင်စဉ်ရေမရ ဆိုပြီးကနေတဲ့ မင်းသားရယ်။ နောက်တစ်ခါကြည့်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

ကြာတော့ ပရိသတ်က အိပ်ပြီးပြင်းလာတယ်။ ဇာတ်ကို စိတ်
မဝင်စားတော့ဘူး။ တံမြည်းမြည်းနဲ့ ထပြန်သွားလိုက်ကြရာ ဇာတ်
ခုံရှေ့မှာ ပွဲကြည့်မယ့်သူ မကျန်တော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် မင်းသားက ခွဲမလျှော့ဘူး။ “ယပုန်နာ... သီတာ
သောင်ခြေဦးမှာလေ...” လို့ ပတ်ပျိုးကို တစ်ကျော့ပြန်ဆိုတယ်။
ဒီအချိန်မှာ ဇာတ်ဆရာလည်း ဇာတ်ခုံရှေ့လာရပ်ပြီး “ကဲ... တော်တော်၊
တော်တော်၊ ကားလိပ်တွေသိမ်းကြ၊ နောက်တစ်ရွာ မလည်ကို ကူး
မယ်” လို့ လှမ်းပြောတယ်။

မင်းသားက “ဟာ... ဆရာကလည်း လောလို့က်တာ
ဒီမှာ မေါင်တောင် မပျော့ရသေးဘူး။ မေါင်ပျော့ခန်းလေးတော့
ဆက်က၊ ပါရစေဦး” လို့ ပြန်ပြောတော့ ဇာတ်ဆရာလည်း
စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ / “မင်းသားရေ နောက်ရွာမလည်၊
တွင်းငယ်ရောက်မှသာ မင်းမေါင် ဆတ်ပျော့ပေတော့” လို့
ပြောလိုက်ပါသတဲ့။

ရန်ဖြစ်စေ

မောင်တိုးတို့ ရွာကလေးက မန္တလေးမြို့နဲ့ ဧကဝန်းမကပ်။
ဧရာဝတီမြစ်ရိုးမှာ ရှိတယ်။ သစ်ကြီး ဝါးကြီး မဝေါဘူး။ သိမ်ဇောက်
မယ်ဆိုရင် ရွှေကျ၊ ကသာမြစ်ညာပိုင်းနဲ့ ရွှေလိမြစ်ရိုးကို တက်ပြီး
ဝယ်ရတယ်။ ကိုယ့်ရွာအရောက် ပေါင်ဖွဲပြီး မြစ်ကြောင်းက ရန်ဆင်း
ကြရတယ်။

တစ်နှစ်မှာ မောင်တိုးတစ်ယောက် သစ်ဝါးဝယ်ဖို့ အတွက်
ရွှေလိမြစ်ရိုးထဲကို သွားတယ်။ လိုချင်တဲ့သစ်ကို မရနိုင်သေးတော့
တစ်လ ကိုးသိတပ်၊ ကြာသွားသတဲ့။ နောက်တော့မှ လိုတဲ့သစ်ကို
ပြည့်ပြည့်စုံစုံရလို့ လဆန်းရက်စောက်ရင် ပေါင်ပြန်စုန်ဖို့ စီစဉ်နေပြီ
ဆိုပါတော့။ ဒီလိုစုန်မယ် လုပ်နေတုန်း လူကြိုကလည်း ရှိနေတော့
သူတို့ပြန်လာမယ့် အကြောင်းတို့ မောင်တိုးက သူ့အဖေ ဒေါ်ကြွယ်
ဆီ ဇာလှမ်းရေးလိုက်တယ်။ “အဖေကြွယ်သာ၊ လဆန်းစုန်
ဖြစ်၏” ဟေ့။

မောင်တိုးက ဇာလိပ်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ လက်ရေးက
လည်း ချာတူးလန်လိုက်တာ။ သတ်မှတ်တဲ့ ဘာတွေလည်း နားမလည်

ဘူး။ မောင်တိုး ရေးလိုက်တဲ့စာကို သူ့မိန်းမ မခင်ဖုန်းက ဖတ်ကြည့်ပြီး
သူ့လင်သစ်သွားဝယ်တာ ဆေးနည်းတစ်ခု ရလာပြီဆိုကာ ဝမ်းသာ
သွားသတဲ့။ ပေါ့သေးသေး ဆေးနည်းမဟုတ်ဘူး။ စုန်းဖြစ်ဆေး

မောင်တိုးစာကို ဖတ်ပြီး ခင်ဖုန်းမှတ်ထားတဲ့ ဆေးနည်းက
'အမဲကျွဲသား လဆံစုန်းဖြစ်၏' တဲ့။

အမဲသားနဲ့ ကျွဲသားနဲ့က ရှာလို့လွယ်ပေမယ့် ဟာဇာတ်
ဘယ်လိုရှာရမယ် မသိသေးလို့ မခင်ဖုန်းကလည်း စုန်းဖြစ်မယ့်ဆေး
မပေါ်ရသေးပါဘူး။

အာရှင်လတ်လတ်

ဘကြီးညိုဆိုတဲ့ ဆေးဆရာကြီးဟာ အစိဋ္ဌာန်ခင်ပြီး မကြာခင်ပဲ ပုတီးစိတ်ပါတယ်။ သူ့များတကာတွေက ထွတ်ရပ်ပေါက်ဆရာကြီးတွေနဲ့ တွေ့တယ် ပြုတယ်ပြောကြရင် ဘကြီးညိုက အားကျတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့လည်းအာရုံရတဲ့အထိ ကြိုးစားမယ်ဆိုပြီး ပုတီးကို ဖိစိပ်ပါသတဲ့။

ဘကြီးညိုဟာ လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ မန္တလေးမြို့ကို ရောက်သွားတော့ မဟာမုနိဘုရားကြီးမှာ အစိဋ္ဌာန်နဲ့ ပုတီးစိပ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ဦးအောင်မောင်းကလည်း မန္တလေးမဟာမုနိ ဘုရားကြီးကို ရောက်လာလို့ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူသတဲ့။

အလွန်ချစ်ခင်တဲ့ ခုဇယ်ချင်းတွေသာ ဖြစ်ကြတယ်။ ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ကိုယ်မို့ တစ်ဦး မန္တလေးရောက်နေတာ နောက်တစ်ဦးက မသိဘူး။ ခု... မဟာမုနိ ဘုရားကြီးထဲမှာ မတိုင်ပင်ဘဲ ရောက်နေ ကြတာကိုလည်း မသိကြပါဘူး။

ဘကြီးညိုက ပုတီးပတ်နေလို့ မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဘုရားသင်္ကန်းကပ်နေတဲ့ ဦးအောင်မောင်းကို (မျက်မှန်မပါတာနဲ့) ဝပ်ဝါးဝါးမြင်ရတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရန်ကုန်မှာရှိနေတဲ့ သူငယ်ချင်း

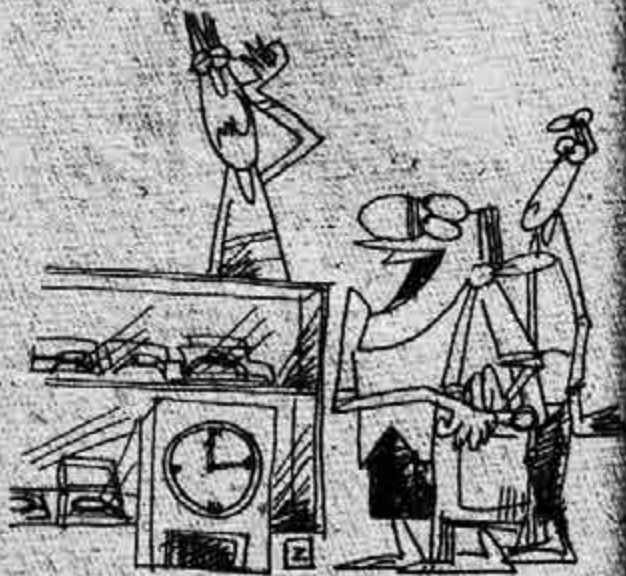

ကို သူ့အာရုံစူးစူး ထင်မြင်လာတာလို့ မှတ်ပြီး သူ့သမားစိတ်က အဆင့်
တစ်ခုရောက်သွားပြီလို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားသတဲ့။ ပြီးတော့
အောင်မောင်၊ ကျမ်းမာပါစေ၊ အောင်မောင်၊ ချမ်းသာပါစေလို့
မေတ္တာပို့တယ်။

ဦးအောင်မောင်လည်း မှတ်ကြီးကိုပဲပြီး သူ့ကို ဝေးကြောင်
ကြောင်ကြည့်နေတဲ့ ဘကြီးညိုကို တွေ့တော့ ပြီးပြီးနောက်ဆက်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့်... ဘာမှလည်း မတုန်ပြန်ပါလားလို့ ဆိုပြောနေတယ်။

ဒါနဲ့ ဘကြီးညိုဝန်းကို မှတ်လိုက်ပြီး "နေကောင်းရဲ့လား"
လို့ မေးလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့မှ ဘကြီးညိုလည်း သူ့ရွှေမှာ ရောက်
နေတာ ပါကလားလို့ သိသွားပြီး ဝမ်းနည်းသွားရှာမိသတဲ့။

အဆစ်

“မြန်မာတွေ နာရီကို တန်ဖိုးထားတတ်လာပြီ” လို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။ စုဆိုရင် မြို့ကြီးတိုင်းမှာ နာရီစင်တွေရှိကြပြီ။ တောရွာတွေကလည်း ရွာတိုင်းလိုလိုမှာ သံစုံနာရီတွေနဲ့ မြိုင်လို့။

ညအချိန်ဆိုရင် ရွာဦးကျောင်းက အသံချွေကန်နဲ့ညှိုင်းထားတဲ့ နာရီတွေဟာ (တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး အချိန်ချင်း မကိုက်ကြတော့) ဟိုရွာက သံစုံထိုးလိုက်၊ ဒီရွာဘက်က သံစုံမြည်လိုက်နဲ့ တစ်ညလုံး အော်ဂင် တေးသံစုံကြားမှာ အိပ်ကြရတယ်။

သံစုံနာရီသာ မရှိရင် ကောက်ပင်တွေလည်း တစ်ရေးမနိုး၊ လှလှင်တွေလည်း အိမ်ကို မပြန်ကြတော့မယ့်အတိုင်း ရွာတိုင်းမှာ ငွေတွေစုပြီး နာရီတွေ အပြိုင်အဆိုင် ဝယ်ကြပါတယ်။

တစ်ခါကတော့ ရွာသားတစ်ဖွဲ့ သံစုံနာရီဝယ်ဖို့ဆိုပြီး မြို့ကို တက်လာကြတယ်။ ရွာမှာအမြင်အကျယ်ဆုံး ဘကြီးအုန်းက ဝယ်ယူရေးကော်မတီ ခေါင်းဆောင်။

ဘကြီးအုန်းလည်း ခေါင်းဆောင်လုပ်ရတော့ ဟန်ကိုယ်ဖို့ ပေါ့။ နေရာတကာမှာ သိယောင်တတ်ယောင် ဆောင်လာခဲ့တယ်။

နာရီပုံကြီးတွေ ဆွဲထားတဲ့ဆိုင်ထဲ အဖွဲ့လိုက် ဝင်စုသွား
တော့ နာရီပြင်ဆိုင် ပြစ်နေရော။ နာရီပြင်ဆိုင်တာ အဟောင်းအစုတ်
တွေကို ဆေးသုတ်ပြီး အကောင်လှယ် မရောင်းထုတ်တဲ့ဆိုင်ဆိုတော့
နာရီရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်ကို ညွှန်ပြပေးတယ်။

စတိုးဆိုင် မှန်ကောင်တာထဲမှာ ပြထားတဲ့ နာရီတွေကို
အကုန်ထုတ်ပြနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ယောက်ျားသံနဲ့ နာရီကြီး
တစ်လုံးကို သဘောကျသွားကြပြီး ဘကြီးအုန်းက ဈေးဆစ်တယ်။
ဟိုကလည်း တစ်ခွဲနဲ့ဆိုင်ဆိုတော့ ၁၅၀ဝိ/ ကျပ်တနေ တစ်ပြားမှ
မလျော့နိုင်ဘူး။ ဆစ်-မလျော့။ ဆစ်-မလျော့ဖြစ်နေကြရော။

တခြားဆိုင်လည်း သွားတတ်တာတတ်မှာမဟုတ်တော့
နောက်ဆုံးမှာ ဘကြီးအုန်းက စိတ်လျော့လိုက်ပြီး ငွေ ၁၅၀ဝိ/
ထုတ်ပေးတယ်။

သံနဲ့တိုင်ကပီ နာရီကြီးကိုလည်း ကပ်ပိုးနဲ့ထည့်၊ စက္ကနဲ့
ဆေးဆေးချာချာ ထုတ်ဆေးဖို့ ပြောတယ်။

ဆိုင်ရှင်က နာရီကြီးကို ထုတ်ပိုးနေစဉ်မှာ ဘကြီးအုန်းက
35000 ကို ရေးထားပြီး ကောင်တာမှာ ရောင်းဖို့ ပြထားတဲ့ ဆီကို
မိန့်မယော် နာရီသေးသေးလေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ "နာရီ
အကြီးကြီးကောင်မှ ငယ်တာ ဒီနာရီပေါက်နေလေးတော့ အဆစ်
ပေးဈာ" လို့ ပြောပြောဆို လွယ်အိတ်ဆဲထည့်လိုက်ရော-

သူ့အိတ်ဆဲရောက်သွားတဲ့ အဖိုးတန်နာရီကို ပိုင်ရှင်ဖျော
ပြန်ရအောင် တော်တော်လေး ကြိုးစားလိုက်ရသတဲ့။

သတို့သား ပုပ္ဖန္ဒရော

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ သတို့သားရှင်ထံမှာ ဘယ်နှယ်နေမယ်
ထင်သလဲ။ မေးကြည့်ရအောင်။

မေးလင်းသစ်။ ။ မင်္ဂလာဆောင်တာကို ညီလေး ဘယ်လိုခံစားရ
သလဲ။

သတို့သား ။ ။ သူများမှန်တွေ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ဝရောင်လေးနေရာသ
လိုပါပဲ။ နှစ်ဘက်ဆွေမျိုး ဖိတ်သက်တွေက မင်္ဂလာ
ဆောင်လာကြ၊ အားဝေးကြ၊ လက်ဖွဲ့တွေ ရတာ
လည်း မနည်းပါဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလို့ စားရင်း
ချုပ်လိုက်တာမှာ မှန်ဖိုး၊ ခန်းမဖိုး၊ ဘာဖိုး ညာဖိုး
တွေ ပေးလိုက်ရတာ ကုန်ရော။

သစ် ။ ။ မြတ်သောမင်္ဂလာဆောင် မဖြစ်ဘူးလား။

သား ။ ။ ဒီခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ် မြတ်မ
လဲ အကိုရား။ လက်ဖွဲ့သူကလည်း လူမှုရေးမို့
တအောင်တမ ခွမ်းသမျှပွဲ တား ပြန်ဧည့်ခံရတာ
တွေ အားလုံးကလည်း ဈေးကြီးတာချည်းပဲ။

ဒါတောင် သူများ ပြောက်ပေးတိုင်း လုပ်မိရင်
ကြွေးတောင်တင်ဦးမှာ။

ခုကာလ ဝတ္ထုတိုလေးမှာ ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ကြပါရဲ့နဲ့ နေရေး
ခက်လို့ မပေါင်းနိုင်ကြတာကို သတိရစွာနဲ့-

သစ် ။ ညီလေးတို့ ဘယ်လိုနေကြသလဲ။

သား ။ ယောက္ခမရဲ့ ယောက္ခမအိမ်မှာ။

သစ် ။ ဘယ်လို-

သား ။ ကျွန်တော် ယောက္ခမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်
ပိုင်ယာပိုင် မရှိသေးလို့ သူ့ယောက္ခမအိမ်ပေါ်မှာ
ကပ်နေရတာပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့နေတဲ့အိမ်
တစ်ခါ ကပ်နေပြန်တော့ နှစ်ထပ်ကွမ်းပေါ့။

ယောက္ခမရဲ့ ယောက္ခမအိမ်ဆိုတာမျိုးက အခန်းခန်း
အဆောင်ဆောင် ကျယ်ဝန်းခန်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးမျိုး ဟုတ်တယ်ထင်ပါ။

သူ့ကိုအားနာလို့ ဆက်မလေးပေမယ့် ကြောင်အိမ်ထဲမှာ
ခွေခွေလေး ဝင်အိပ်နေကြရတဲ့ ပုံကို ကျွန်တော် မျက်စိထဲက
မထွက်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။

မင်းဆန်ဆန် နဂါယဉ်

မော်ဝန်ဟိုတယ်၊ ဝါနပ်ဟိုတယ်၊ မိနီဝေဉ်၊ မဟာဝိသေသဝိ
တော်၊ အိုလံပတ်(စ်) အပ်ချုပ်ဆိုင်း၊ ထောယဉ် စားသောက်ဆိုင်း၊
ဘိကြင် တည်းခိုခန်း၊ ဝိန့်စိန် ရွှေသိုင်း ဒါတွေက မန္တလေးက
အမည်တွေပါ။

ဒီအမည်တွေကို ကြားရုံနဲ့ မန္တလေးမှာ အရိုးကို အရွက်ပုံးပြီ
ဟဲ့လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ကို
ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အမည်တွေလည်း အများကြီးပဲရှိပါတယ်။

ကြည့်ပါ။

မန္တလေး သတင်းစာအမည်က ရတနာပုံနေ့စဉ်သတင်းစာ၊
ရတနာပုံလမ်းမှာ ရတနာပုံ တီရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ရှိတယ်။ ရတနာပုံ
တီရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ရဲ့ မှုကတိကျောဘက်က ရေးကူးကန်ရဲ့ အမည်က
ရတနာပုံ ဧရကူးကန်၊ အဲဒီ ရေးကူးကန်ထဲမှာ ရတနာပုံ စားတော်
ဆက်ရှိတယ်။

မန္တလေးမှာ ရတနာပုံ မော်တော်ယာဉ်အသင်း ရှိသလို
ရတနာပုံ ကုန်ထင်ကားကြီး ရုပ်နားစခန်း ရှိတယ်။ ရတနာပုံ
ကားကြီးဂိတ်မှာ ရတနာပုံ စားသောက်ဆိုင်းရှိတယ်။

ဝေဉ်မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

ရတနာပုံ ထိဆိုင်နဲ့ ရတနာပုံဘဏ်က နီးနီးလေး၊

ခု တည်နေတဲ့ စိုက်ပျိုးရေး မြို့သစ်က ရတနာပုံမြို့သစ်၊
ခုစမ်းသပ် စိုက်ပျိုးနေကြတဲ့ စပါးမျိုးသစ်မှာမည်က ရတနာပုံစပါး။

အပန်းဖြေဖို့ ရတနာပုံ ရုပ်ရှင်ရုံရှိသလို မန္တလေး ဘူတာကြီး
အပေါ်ထပ်မှာ မန်းရတနာပုံ စားသောက်ဆိုင်ဆိုတာလည်း ရှိသေးရဲ့။

မန္တလေးက အင်တာဗျူးဖြေရမယ့် လူတွေ တော်တော်
ကံကောင်းကြတာမို့။ "ရတနာပုံ" ဆိုတာ တစ်ခုမှတ်ထားရုံနဲ့ အများ
ကြီး ဖြေလို့ရတယ်။ ဘဏ်၊ ပုဂံတယ်၊ ကာအသင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ထိဆိုင်။

မော်ဒန်ကြောင်

ကဗျာဆရာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ ကြွက်တွေ
အင်မတန် သောင်းကျန်းတာနဲ့ သူ့အိမ်ရှင်မက ကြောင်တစ်ကောင်
လောက် ရှာဖွေမိခဲ့ပါလို့ မှာတယ်။

မြို့ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကဗျာအကြောင်းပြောမိရင်
ကဗျာဆရာက သားမေ မယားမေ။ ကြောင်လောက်မေတာ ဘာဆန်း
လိမ့်မလဲ။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ရှင်မလည်း ကဗျာဆရာတွေကို ကြောင်ယူခဲ့ဖို့
ဆက်မမှာတော့ဘူး။ ကြွက်တွေလည်း ဒီမိုကရေစီ အပြည့်အဝနဲ့
နေကြ။

တစ်နေ့တော့ ကဗျာဆရာ ဘုရားလို ကိုးကွယ်နေတဲ့ “ထင်း
ရှူးပင်ရိပ်” ဆိုတဲ့ ဘာသာပြန် ကဗျာစာအုပ်ကြီး ကြွက်ကိုက်ခံရ
ပါလေရော။ ကဗျာဆရာလည်း ကြွက်တွေကို ကမ္ဘာမကြေဘူးဟေ
ဖြစ်သွားတယ်။

နောက်တစ်ရက် လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ပြီး
အိမ်ကထွက် လာတော့ ကဗျာဆရာက အိမ်ဘက်ပြန်လှည့်ပြီး
“ကြွက်တွေသတိထား ညရောက်ရင် အမြီးကုပ်နေဖို့သာ ပြင်ပေရော။

ငါပြန်လာရင် နင်တို့ကြောက်တဲ့ကြောင် ပါလာမှာဟေ့” လို့အော်ပြော
ပြီး ထွက်သွားတယ်။

အိမ်ရှင်မကတော့ ထင်းရှူးပင်ကြီး ကြွက်ကိုက်ခဲ့ရတာ
ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေတယ်။ ဒင်းဟာကြီးထိမှာပဲ နာရမှန်းသိပြီး
ကြောင်ကို သတိရတော့တယ်ပေါ့။

ညနေစောင်းလို့ ကဗျာဆရာ အိမ်ပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ
ကြောင်ပါမလာဘူး။ ခြေထောက်လေးချောင်းနဲ့ သံအုန်းခြစ်ကြီး
တစ်ခုပဲ လက်ကကိုင်လာတယ်။

အိမ်ရှင်မက “ဘယ်မှာလဲ တော့ကြောင်” ဆိုတော့ လက်ထဲ
က အုန်းခြစ်ကြီးပဲ မြောက်ပြီတယ်။

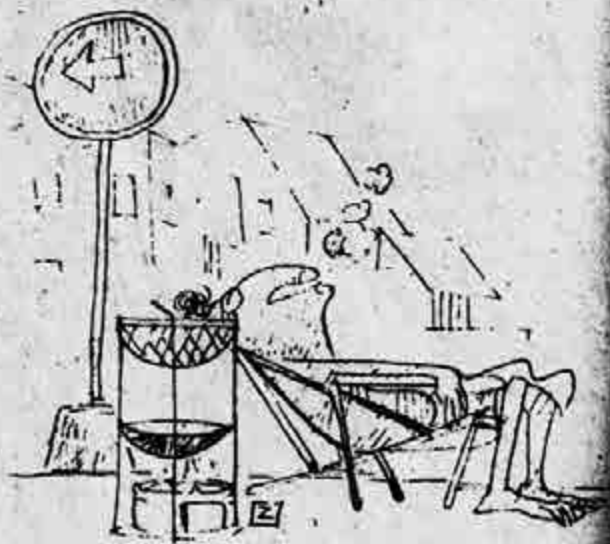
“ဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့တုံး” ဆိုတော့ “ဒါကြောင်လေကွာ”
တဲ့။

အိမ်ရှင်မက ငါ့အိမ်ဦးနှုတ်ကြီးတော့ ဆေးစားမှားလာပြီ
ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ကြည့်ပြီး မနေနိုင်မထိုင်နိုင် “အဲဒါ အုန်းခြစ်
ပါတော်” လို့ ပြန်ပြောမိတယ်။

အဲသလိုပြောပြီး သူ့မော်ဒန် ကြောင်ကြီးကို ကြွက်တွေ
ပျော်တဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ သွားချွဲစားလိုက်တယ်။ ကြောက်ကြစမ်း...
ကြောက်ကြစမ်း။

သူလည်းထွက်သွားရော၊ ကြွက်တွေက မော်ဒန်ကြောင်ပေါ်
တက်ပြီး လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားကြရော။

မရောင်ရာ ဆီလူး

ကုလားမလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြီးသွယ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က သူ့ရည်းစားကို "ကုလားမ" လို့ ပြောရင် အင်မတန် စိတ်ဆိုးပါတယ်။ *

"ကုလား" ဆိုတာ ရှေးစမာတွေက တိုင်းတစ်ပါးက ကူးလာတဲ့ လူတွေကို နှိမ်ချပြီး ခေါ်တာ။ ဒါကြောင့်ခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ကုလားလို့ မခေါ်သင့်တော့ဘူး။ အိန္ဒိယလို့ပဲ ခေါ်ရမယ်လို့ အချင်းချင်း စည်းကမ်း လုပ်လာပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ တိုင်ပင်လာတဲ့အခါ "ကုလားကား ကြည့်မယ်" ပြောမိရင် "အိန္ဒိယ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်" လို့ ချက်ချင်း ပြန်ပြင်ပြောနိုင်တယ်။

ကြာတော့ မြင်ပြင်းကပ်လာကြတာနဲ့-

"ကဲ-ဒါလောက်တောင် ပြင်ဆင်ချက် လုပ်ခွင့်တဲ့အကောင် ကုလားအော် ငြုပ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ကုလားဘယာကြော်ကို သရက်သီး ကုလားတယ်နဲ့ တွဲရောင်းတဲ့ ကုလားကြီးတစ်ယောက် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်နေတယ် ဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောကြမလဲကွာ" ဆိုတော့ ဒီကောင်

အပျ ပါ စလင်းသစ်

က လက်မြောက် အရှုံးပေးမယ်များ ထင်သလား။

အိန္ဒိယအော် ငရုပ်သီးစပ်စပ်နဲ့ အိန္ဒိယ တယာကြော်ကို သရက်သီး အိန္ဒိယတယ်နဲ့ တွဲရောင်းတဲ့ အိန္ဒိယကြီး တစ်ယောက် ပက်လက် အိန္ဒိယတိုင်ပေါ်မှာ အိန္ဒိယသေ အိန္ဒိယမော အိပ်ပျော်နေ တယ်လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

ဒီကောင့်ကို ခေါ်သဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သွားချေ ယိုးဒယားကအောင် ပါးပိတ်ရိုက်ပစ်ဖို့ ကောင်းတော့တယ်။

တုမ္မာပေါ

ကျွန်တော်တို့ အဘွား ဒေါ်စိန်ဆိုတာ နားကလည်းလေး
မျက်စိကလည်းဖွန် ခင်ဗျ။

တစ်ခါမှာတော့ ရှစ်စုက်ဥပုသ်နေ့မှာ ရွာဦးကျောင်း ဘုန်း
ကြီးက လာခဲ့ဖို့ မှာထားတာကို သတိရတာနဲ့ အဘက "မယ်စိန်
ရှစ်ရက်လား" လို့ ကောက်ကန်ငင်ကာ မေးလိုက်တာကို အဘွားစိန်က
"ကိုရင်ဋေးကလည်း ကြီးတောင့် ကြီးမားမှ ကလေးကာလား" လို့
ရှက်စနိုးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

အဘဋေးက "ညည်း ငါဘပြောလို့လဲ" မေးတော့ "ဒီအရွယ်
ကြီးရောက်မှ လူကို ချစ်ရဲ့လားတွေ ဘာတွေ လာမေးနေတာကိုး
ရှက်စရာကြီး" ဖြေမှ အဘလည်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်တာ။

တစ်ခါတော့ သမဝါယမဆိုင်မှာ ဆန်စာအုပ်တွေထုပ်ပြီး
အလှည့် စောင့်နေရတုန်းမှာ သူ့အနားက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့
ကလေး တစ်ယောက်ကို အဘွားစိန်က "နင် မောင်လှဒင် သား
ကလေး မဟုတ်လား" လို့ မေးတယ်။

ကလေးက "မဟုတ်ဘူး အဘွား။ ကုန်ကားမောင်းတဲ့
ကိုဇော်ဝင်း သားပါ" လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။ သူ့မျက်စိမှန်တာကို လူလယ်ခေါင်
မှာ အထုပ်ဖြေသလို နှုတ်အငြိမ်းမနေဘဲ ဘွားစိန်က လျှာဆက်ရှည်
တယ်။ “နင့်မျက်နှာလေးက မောင်လှဒင်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ သူ့သားဆို
ယုံလောက်တယ်” တဲ့။

ချာတိတ်ကလေးက ထပ်ရှင်းလိုက်မှ ပွဲပြတ်တော့တာပါပဲ။

“တူမှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က ဦးလှဒင်အိမ်မှာ ငှားနေ
ကြတာပဲ” တဲ့။

ကဲ-။

မတ်ရေ ရှစ်ရေ

ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်လည်ပေါက်
ချလားသဗ္ဗ။ သူက မျက်လှည့် သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ကျောင်းနေကြတဲ့ အရွယ်တုန်းက မျက်လှည့်ဆရာကြီး ချန်ပီယံ
တင်ညွန့်က အရမ်းနာမည်ကြီးတာဆိုတော့ မျက်လှည့်စူးဖြစ်နေတဲ့
သူကို “ချန်ပီယံ ဖင်တွန့်” လို့ ဝိုင်းခေါ်ကြတာ နာမည်ရင်းတောင်
ပျောက်ကရော။

ခဲဖြက်တို့ ဖောင်တိန်တို့ ချန်ပီယံ ဖင်တွန့် လက်ထဲရောက်
သွားရင် ဘယ်လက်ပြောင်းလိုက် ညာလက်ပြောင်းလိုက်နဲ့ လက်တွေ
ရွပ်ရှက်ခတ်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။ သူက
အဲသလို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြတတ်ပါတယ်။

ကျောင်းဆင်းချိန် အားနေရင် သူက မျက်လှည့် တစ်မျိုး
မဟုတ် တစ်မျိုး ပြနေတော့မှာပဲ။

တစ်ခါသားတော့ ဘဲဥတစ်လုံးကို ဦးထုတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပုဝါ
နဲ့အုပ်လိုက်တာနဲ့ ပျောက်သွားတဲ့ အကွက်ကို လုပ်ပြနေတုန်း
အတန်းပိုင်ဆရာမက ရောက်လာပြီး “အဲမယ်လေး ချန်ပီယံကြီးရယ်၊
ဘဲဥတော့ ပျောက်သွားအောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဆင်းရဲသားများ
ဘဲဥပဲအားထား စားနေကြရတာပါ” လို့ ပြောတာနဲ့ ပွဲကျသွား
ဖူးတယ်။

မတ်စေ့ ရှစ်စေ့ကို လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ အုပ်၊ "အပ်ချလောင်း" လို့ ပါးစပ်ကအော်ပြီး ပုဝါကို ခါလိုက်တာနဲ့ မတ်စေ့တွေ ပျောက် သွားပြီး နောက်မှ နားရွက်ကြား၊ ဆံပင်ကြား၊ (မရှိသေးစကား) ဖင်ကြား၊ ဟိုကြား ဒီကြားတွေထဲက မတ်စေ့တွေကို တစ်စေ့ချင်း မှဲကာ ရွဲကာ တွန့်ကာ လိမ်ကာ ဆွဲထုတ်ပြတ် ပြကွက်က သိပ် ရယ်ရတယ်။ ခဏ ခဏ ပွဲတောင်းခံရတဲ့ ပြကွက်ပါပဲ။

ချန်ပီယံဖင်တွန့် ကျွန်တော့်အိမ် လာလည်တော့ ကလေး တွေက မျက်လှည့်ပြဖို့ ပွဲတောင်းကြတယ်။ သူကလည်း "ပြမယ်ကွာ၊ မင်းတို့ မတ်စေ့ ရှစ်စေ့ယူခဲ" လို့ နိုင်းတယ်။

ကလေးတွေက မျက်လှည့် ကြည့်ချင်တော့ မတ်စေ့ ရှစ်စေ့ ပြည့်အောင် ရှာကြတယ်။ တစ်အိမ်လုံး ဒေါင်းတောက်ရော။ ငါး စေ့ပဲရတယ်။ ဒါတောင် အမျိုးမတူဘူး။ ခြင်္သေ့အစေ့လေးက တစ် စေ့၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အပေါ့စေ့က တစ်စေ့၊ ကြေးပြားစေ့က သုံးစေ့။

မတ် စေ့ ရှာပါဆိုတာ အငယ် ဆုံး ကလေး (လေးတန်းကျောင်း သား)က မတ်စေ့နဲ့ ဆယ်ပြားစေ့ လွဲယူလာလို့ ဆူရသေးတယ်။ သူတို့အမေက "ကလေးက အကြွေမှ မကိုင်ဘူးတာ" လို့ ရှေ့နေဝင် လိုက်တာနဲ့ မရိုက်တော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေတော့ မတ်စေ့ ရှစ်စေ့ပြည့်အောင် ရှာမတွေ့လို့ မျက်လှည့် မကြည့်ရတော့ဘူး။

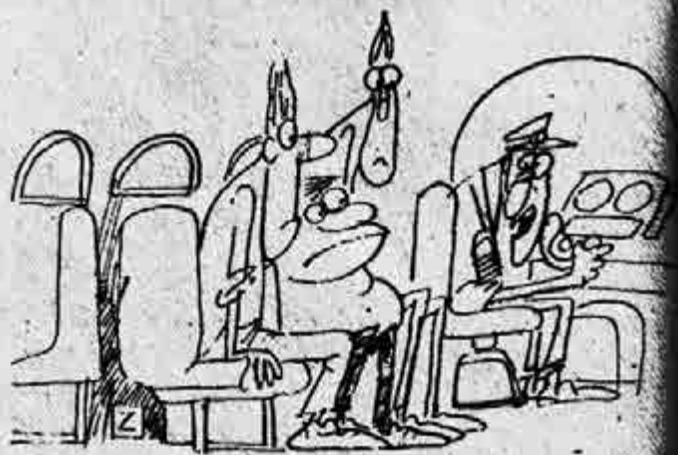
မစ္စတာ ဝမ်းတူးသရီး

(ယခုပြောမှာက နိုင်ငံခြားဟာသပါ။ သူများဘာသာပြန်တာ ဖတ်ဖူးသလား၊ ဖတ်ထားသူက ပြန်ပြောသလားတော့ မသေချာဘူး။ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်ပျံတွေ ဘာတွေနဲ့ ခရီးသွားတဲ့ နိုင်ငံခြားက အကြောင်းတစ်ခုပေါ့။ “ဟောဒီလောကီ” လည်း မေတ် ပီအောင် နိုင်ငံခြားက အဖြစ်အပျက် ရောညှပ်ရေးပါရစေ။)

ကုမ္ပဏီတစ်ခုစီက အကြီးအကဲ သုံးယောက်ဟာ အစည်း အဝေးတတ်ဖို့ ကုမ္ပဏီလေယာဉ်နဲ့ ခရီးထွက်လာကြသတဲ့။ (အပြောရ လွယ်အောင် ဒီလူကြီး သုံးယောက်ကို မစ္စတာဝမ်း၊ မစ္စတာတူး၊ မစ္စတာသရီးလို့ ခေါ်ရုံအောင်)

လေယာဉ်က အင်မတန်စည်ကားတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ပေါ်ကို ဖြတ်သန်းနေတုန်း အောက်မှ တစ္ဆေတစ်ချက် သွားလာနေကြတဲ့ လူတွေကို မစ္စတာသရီးက ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး... “အခုနေမှာ ဒေါ်လာ တစ်ရာတန် တစ်ရွက်လောက် လေယာဉ်ပေါ်က ပစ်ချလိုက်ရင် ရတဲ့သူတော့ တော်တော် ပျော်မှာပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီလိုပြောတဲ့ မစ္စတာသရီးကို မစ္စတာတူးက နှိမ်ချိုးနှိမ်ပေါက် နဲ့ ကြည့်ပြီး “မင်းတော်တော် အတွေးအခေါ် ညံ့ဖျင်းတဲ့ ကောင်ပဲ။

ဒေါ်လာရာတန်အစား ဆယ်ဒေါ်လာတန်တွေ ကြံချခေးရင် လူဆယ်
ယောက် ဝမ်းမသာရပေဘူးလား" လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မိန့်မိန့်ကြီး
ထိုင်နေတဲ့ မစ္စတာဝမ်းကို မျက်နှာလိုအားရနဲ့ "ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား ဆရာ" လို့ မေးလိုက်တယ်။

မစ္စတာဝမ်းက သူ့လူနှစ်ယောက်ကို တော်တော် စိတ်ပျက်
သွားတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ မျက်နှာကိုရှုံ့ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

"တစ်ဒေါ်လာတန်တွေ အရွက်တစ်ရာ ကြံချလိုက်မှ
လူတွေ ပိုပြီး များများ ဝမ်းသာပေတော့ မှာပေါ့ကွာ" လို့ ပြောတယ်။
ပြီးတော့ အသားယူချင်သေးတာနဲ့ လေယာဉ်မောင်းနေတဲ့ ပိုင်းလော့ကို
လှမ်းပြီး "ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟေ့" လို့ မေးလိုက်တယ်။

တကယ်လည်း ငွေတွေချပေးမှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မစ္စတာသရီး
လော့ကွတ်တွေ ချော်နေကစားတည်းက ပိုင်းလော့ဟာ နားကြားပြင်း
ကပ်နေတာ။ ဒါကို ကျန်လူနှစ်ယောက်ကပါ ဝင်ပြီး ဆားပြုနေကြ
တာမို့ သူ့စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်တယ်။

"ဆရာတို့ သုံးယောက်စလုံး ဒီပေါ်က ခုန်ဆင်းချလိုက်မယ်
ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူတွေ ဝမ်းသာသွားကြမှာပါပဲခင်ဗျာ" တဲ့။

ပိုင်းလော့စကားက အင်မတန်ထိမိတော့ မစ္စတာ
သုံးယောက်လည်း ငြိမ်ကုတ်သွားကြသတဲ့။

လိင်ကိစ္စ ဆင်ခြင်ရန်

အင်မတန် အမေးအမြန်းထူတဲ့ သမီးကလေး တစ်ယောက် ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်။ (ကိုယ့်သမီးဆိုတော့ ဗဟုသုတ လိုလားတဲ့ ကလေးလို့ ထင်ရတာပါ။ သူများကလေး ဆိုရင်တော့ စပ်စပ်စုစု လို့ ပြောရမှာပါ။)

သမီးငယ်က မူလတန်းကျောင်းသူ ပေါက်စနုဖြစ်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာရေးတော့ တော်မှတော်။ မြင်မြင်ကရာမှတ် လာပြီး သူမရှင်းရင် ကျွန်တော်တို့ကို လျှောက်မေးတော့တာပါပဲ။

တစ်ရက်တော့ သူတို့ကျောင်းနားမှာ လာနိုက်ထားတဲ့ အေဒိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ တားဆီးရေး ပညာပေး ပို့စတာကြီး ဖတ် လာပြီး ကျွန်တော့်ကို “လိင်ကိစ္စ ဆင်ခြင်ရန်ဆိုတာ ဘာလဲပေမေ” လို့ အင်တာဗျူး လုပ်ပါလေရော။

ကျွန်တော်လည်း ဈေးကွက်ကြီး နိရုံးပြီး မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ မူလတန်း သမီးငယ် နားလည်အောင် သမီးရယ်၊ လိင်ကိစ္စဆိုတာ ဟိုဟာ... ။ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးဗျ။ အဲ... အိပ်သောကျား မနိုးပါစေနဲ့ ဆိုတာလည်း ရှိသေးသမူတ်လား။

ကျွန်တော်က သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြရဲပြီး ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အဖွဲ့အစည်းက သူတို့အပေါ် ဘယ်လောက်နားလည် လက်ခံမလဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း "သမီးကြားဖူးတယ်လေ၊ လိမ်တယ်
ညာတယ် လူညာကြီးရယ်၊ ယုံအောင် ဖြီးတတ်တယ်ဆိုတာ အဲဒါ
မျိုးပေါ့။ ခုလူတွေက ကိုယ်ခံစွမ်းအားတွေ ကျကျလာပြီ၊ မတရား
လိမ်ကြ ညာကြလို့ အဲသလို သိပ်မလုပ်ကြဖို့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်
လုပ်ကြဖို့ သတိပေးထားတာပါကွာ"လို့ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ
ဖြိုးချလိုက်ရပါတယ်။

ဟဲ...ဟဲ... ဒါနဲ့ ရုန်းလား။

သမီးငယ် ။ ။ ဒါဖြင့် မိမိခန်း ခင်ပွန်းအပေါ် သစ္စာရှိပါ ဆိုတာ
ကရာ ဖေဖေ။

အဖေ ။ ။ အဲ... အဲ အဲဒါကတော့ ကိုယ့်လင် ကိုယ့်မယား
က လွဲပြီ၊ တခြားဟာတွေကို မပေါင်းနဲ့လို့
ပြောတာပါကွာ။

ငယ် ။ ။ ဒါဆိုရင် ဖေဖေနဲ့မေမေ တခြားသူတွေနဲ့အပေါင်း
အသင်း မလုပ်ရဘူးပေါ့နော်။

ဖေ ။ ။ အဲ... အဲသလို ပေါင်းတာမျိုး ပြောတာ မဟုတ်
ဘူး။ လင်လို မယားလို ဆက်ဆံကြတာမျိုး
ပြောတာ။

ငယ် ။ ။ ခြောက်... သိပြီ သိပြီ။ ဖေဖေက မေမေမသိအောင်
ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ ခဏခဏ ကစ်ထားတယ်။
ရုံးတွေဘာတွေက လူတွေအိမ်မှာလို ပိုက်ဆံမကစ်
အောင် ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား။

ဖေ ။ ။ ဒါပေါ့... ဒါပေါ့။

ဘုတို့ကို အာမေခေါ်ရမတဲ့

ထန်းခြောက်ပင်ရွာ မြောက်ပိုင်းက ကိုပေါက်စနဲ့ မညိုတို့မှာ သမီးကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီကလေးကို သူတို့ဆရာမက “စန်းစန်းမြင့်” လို့ နာမည်ပေးထားတာ။ ဒါပေမယ့် ရွာထဲမှာတော့ “ဂွတ်ထော်” ပဲ နာမည်က တွင်နေတယ်။

ဂွတ်ထော်ကလေး ကိုးနှစ်၊ ၁၀နှစ် သမီး အရွယ်လောက်မှာ သူတို့မအေ မညိုဆုံးရှုရတော့ ကိုပေါက်စ မုဆိုးဖို ဖြစ်သွားကရော။ ကိုပေါက်စက မုဆိုးဖိုဆိုတာ ထိုင်ကားယား၊ ထကားယား၊ ဟန်မကျပါဘူးဆိုပြီး နောက်မိန်းမယူရော။

မိန်းမကတော့ ရှားသလားမမေးနဲ့။ ကိုပေါက်စ ထပ်ယူတဲ့ မိန်းမက သူတို့အိမ်နဲ့ ကပ်လျက်ထဲက “ဘုတို့”။ ဘုတို့မက ရူးနှမ်းနှမ်းရယ် အိမ်နီးချင်းလည်း ဖြစ်ပြန် ရူးနှမ်းနှမ်းလည်း ဖြစ်နေပြန်တော့ ဂွတ်ထော်တို့က ဘုတို့ကို “ဘုတို့” လို့ပဲ ခေါ်နေကျ။ သူ့ထက် အသက်ကြီးပေမယ့် “အစ်မ” တို့...၊ “မဘုတို့” တို့တောင် ဂွတ်ထော်က မခေါ်ဖြစ်ဘူး။ ဖအေ ကိုပေါက်စနဲ့ ရလို့ မိထွေးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ထဲ ရောက်လာပေမယ့်လည်း ဂွတ်ထော်က ဘုတို့ကို ခေါ်နေကျအတိုင်း “ဘုတို့”...၊ “ဘုတို့”နဲ့ပဲ ခေါ်တာပေါ့။

ကိုပေါက်စကတော့ သူ့မိန်းမကို သမီးဖြစ်သူက “ဘုတို့”၊ “ဘုတို့”နဲ့ ခေါ်တာ ကြားရတိုင်း နားမချမ်းသာဘူး။ ဒါနဲ့... တစ်ရက်တော့ ကိုပေါက်စက ဂွတ်ထော်ကို နားချတယ်။

“သမီး အမေလည်း သေတာကြာပါပြီ။ “ဘုတို”... “ဘုတို” နဲ့ခေါ်တာ သူများတွေ ကြားလို့လည်း မကောင်းပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို “အမေ” လို့ပဲ ပြောင်းခေါ်ပါနော်... သမီး” လို့ လေပျောကလေးနဲ့ တိုးတိုးညင်သာ ပြောတာပေါ့။

သူ့အဖေ ကောင်းလည်း ဆုံးကဏ္ဍ... ဝှက်တော်က အိမ်ရှေ့က လမ်းပြင်ကို ဆောက်ဆက် ဆောက်ဆက်နဲ့ထွက် သူ့အမေမညိုကို မြှုပ်ထားတဲ့ ရွာမြောက်ပိုင်းက သချိုင်းကုန်းဘက်လှည့်ပြီး.....

“အမေရေ... ဟောဒီမှာ အဖေက ဘုတိုကို အမေလို့ ခေါ် ခိုင်းနေတယ် အမေရဲ့...၊ ဘုတိုကို အမေခေါ်ရမှာတဲ့တော့၊ အီး... အီးဟီး...” လို့ အသံပြုကြီးနဲ့ ငိုကြီးချက်မ ငိုချလိုက်ပါလေရော။

အဲသလို ချုံးပွဲချင်တော့ ကိုပေါက်စခင်မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့ ဖြစ်ပြီး သူ့သမီး ဝှက်ထော်ကို ပါးစပ် ဇွတ်ပိတ်၊ လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲခေါ်သွင်းလာတယ်။ ပြီးတော့ တိတ်တိတ် ကြိတ်ပြီး...

“ဟဲ့...ဟဲ့...အဲမလေး၊ အမေမခေါ်ချင်နေပါ မယ်မင်းကြီးမ ရယ်၊ အဲသလိုကြီးတော့ အော်မငိုလိုက်ပါနဲ့” လို့ တောင်းပန်သတဲ့။

ပါးစပ်ပိတ်ထားတဲ့ ကိုပေါက်စလည်း ဖွင့်လိုက်ရော ဝှက်ထော်ထပ် အော်ပြန်တာရှု

“အမေရေ ဘုတိုကို အမေခေါ်ရမှာတဲ့တော့... အီးဟီးဟီး...”

(ဆရာကို)

တရားမတာပဲ

လူပျိုကြီး ကိုကျော်ဆိုတာ တကယ် ငွတီးငွကျ (ငွတီးငွကျ) လူ၊ လူမှုရေးလည်း သိပ်နားမလည်ဘူး။ ရွာရိုးလမ်းလျှောက်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တဲ့သူက “နေကောင်းလား” လို့ နှုတ်ဆက်ရင် “နေကောင်းလို့ ခုလိုတွေ့ရတာပေါ့ကွ” လို့ ဘုပြန်တော့ချင်တော့တာ။ စားတုန်း သောက်တုန်း လူပျိုကြီး ကိုကျော်ဖြတ်သွားလို့ “ထမင်းစားပါဦးလား” လို့ ပြောမိရင် “တစ်ခါတစ်လေ ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲဟေ့” ဆိုပြီး ဝင်စားတတ်လို့ ခုဆိုရင် ထမင်းစားနေတုန်း ကိုကျော် အိမ်ဘက်လျှောက်လာတာမြင်ရင် မျက်နှာလွဲ နေကြရသတဲ့။

လူပျိုကြီးကိုကျော် သူ့နမ သူ့ယောက်ဖ လင်မယားနဲ့ အတူပေါင်းနေကြတာပါ။ သူကတော့တက်ပြီး ထင်းတွေ၊ ဝါးတွေ ခုတ်ရောင်းတယ်။ ယောက်ဖဖြစ်တဲ့လူက လယ်အလုပ် လုပ်ရတယ်။ နမလုပ်တဲ့ လူကတော့ အိမ်မှုကိစ္စပေါ့။

တစ်ညနေတော့ ထင်းလှည်းတစ်စီးနဲ့ တောက ကိုကျော် ပြန်လာတယ်။ ယောက်ဖဖြစ်တဲ့ သူကလည်း လယ်တောကအပြန် မိုးချုပ်သွားတော့ ကိုကျော်ရဲ့ လှည်းပေါ်က ထင်းတွေကို ချမပေးလိုက်မိဘူး။ နောက်မနက် တောသွားမယ်လုပ်တော့ ထင်းတွေက မချရသေးဘူး။ ဒါနဲ့ ကိုကျော်က ထင်းတွေ အပြည့်အမောက်နဲ့ လှည်းကို နှားနဲ့ ဒီအတိုင်း က၊မောင်းသွားပြီး ထင်းတောရောက်မှ ထင်းတွေကို တပင်တပမ်း ထမ်းချတယ်။ ပြီးတော့ ထင်းအသစ်တွေ ထပ်ခုတ်၊ လှည်းပေါ်တင်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရော။ အဲသလို “ရွတ်” တဲ့လူ။

တစ်ရက်တော့ လူပျိုကြီး ကိုကျော် ထင်းတောကိုတက်ရင်း
မှီတစ်ကျင်း တွေပါလေရော။ မှီတွေဆိုတာ ဖွေးဖွေးလှုပ်လို့။
ကိုကျော်မပျာ မှီရတဲ့ မျက်နှာလို မပြုံးမပျော်နိုင်ရှာတူးတဲ့။ အိမ်မှာ
အတူနေတဲ့ သူ့နှမကလည်း ခုမှ ကလေး မျက်နှာမြင်ပြီးခါစ။
မှီသုံးနှစ်၊ မျှစ်သုံးလ မစားဘဲ ရှောင်နေရတဲ့အချိန်။ သူ့ယောက်ဖကို
လည်း မကြည်ဖြူဘူး။ အိမ်နီးချင်းတွေကိုလည်း မျှမကျွေးချင်ဘူး။
မှီကျင်းကို ခုအတိုင်း ထားခဲ့ရအောင်ကလည်း တခြားသူတွေ
တွေ့သွားပြီး စားရဲမှာစိုးတယ်။ ဒါနဲ့ မှီကျင်းကို ခြေထောက်နဲ့
နင်းခြေပြီး ထားပစ်ခဲ့သတဲ့။

ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာကို ပါးစပ်ပိတ်မနေဘဲ ရွာရိုးကိုပေါက်
လျှောက် ပြောနေတော့ လူတွေက ကိုကျော် လူပျိုကြီးဖြစ်တာ
မိန်းမတွေကို ဘုရားမတာပဲလို့ ဆိုကြသတဲ့။

(လေးလေး)

စာပေလင်တ

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက် ကင်ဆာ
ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတင်ထားရတာကို လာကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ဆေးရုံ
ရှေ့နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေ
စုထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတယ်။

ဆရာတစ်ယောက်က-

"ဒီဆရာက နှယ်နှယ်ရရလူ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့သေရင်တော့
သူ့အကြောင်း ဆောင်းပါးကလေး၊ ဘာလေးတော့ ရေးဦးမှ ဖြစ်
မယ်" လို့ စကားစလိုက်တယ်။

ဆောင်းပါးဆရာ တစ်ယောက်က-

"အစားထိုးမရတဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့်ဆိုတဲ့ စာသား ငါ
ဦးပြီး သားနော်" လို့ ဆိုတယ်။

နောက်ဆရာ တစ်ယောက်က-

"ရွှေတောင်ကြီး ပြုလေပြီဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ကိုယ်ပေးမှာ
နော်" လို့ ပြန်ပြောတယ်။

သေရမဲ့လူက ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ဆေးရုံပေါ်မှာ အခုမှ ပက် လက်လန်နေတုန်း။ ဒါဆိုရင် ဆေးရင် ဘယ်လိုရေးလိုက် ချွတ်လိုက် မယ်လို့ စကားလုံးလှနေကြတဲ့ စာရေးဆရာတွေကို နားကြားပြင်း ကပ်လာပုံရတဲ့ ကဗျာဆရာကြီးက-

“ဟိုကဖြင့် ဆေးတောင်မသေသေးဘူး၊ ကိုယ့်လူတွေက မသေခင်ကတည်းက ဘယ်လိုထိုးလိုက်မယ်၊ ဘယ်လို ဆိတ်လိုက် မယ်လို့ တရွယ်ရွယ်နဲ့ စာပေလင်းတတွေပါလား” လို့ ဘုတောလိုက် မှ ဆရာတွေ အကုန်လုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားရော။

(ဆရာကြည်)

မိုးပေါ်က လုံးတုံး လုံးတုံး

ဘာဥက္ကဋ္ဌ ဒိုင်းဆိုလားပဲ။ ဘောလုံးပွဲ တစ်ခု လုပ်ပါတယ်။

ဒီပွဲမှာ မပြိုင်မနေရဆိုတော့ ရွာပေါင်းစုံ ဝင်ပြိုင်ကြရသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ တောမရွာနဲ့ ကုက္ကိုဝရွာ ပြိုင်ကန်ရတယ်။ ရွာသားတွေ ကတော့ မပြိုင်ရင် အပြစ်ဖြစ်မှာ ကြောက်လို့သာ ဝင်ရတာ၊ ဘောလုံးကန်တတ်တဲ့လူ သိပ်မရှိဘူး။ တောသူ တောင်သားတွေဆို တော့ ဘောလုံးကို အလုပ်လုပ်ပြီးလည်း ကန်မနေအားပါဘူး။

ဒီနှစ်သင်းပြိုင်တော့ ဘောလုံးက တောမသားတွေ ခြေထဲ မှာချည်းပဲ။ ကုက္ကိုဝ ဂိုးထဲပဲ ဘောလုံးက တရွတ်ရွတ် ဝင်နေတာ ဆိုတော့ တောမသားတွေက တစ်ကွင်းလုံးမှာ အာကျယ်နေတာပေါ့။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဘောလုံးက ကုက္ကိုဝ နောက်တန်းက “ကျွဲကြီး” ဆီ လိမ့်လာပါတယ်။ “ကျွဲကြီး” ကလည်း ဘောလုံးကို အားရှိသလောက် ကြိုးကန်ထည့်လိုက်တာ “အုန်း” ကနဲဆို ထန်း တစ်ဖျားလောက် မြောက်တက်သွားပြီး ဘောလုံးက ကွင်းအပြင် ဘက်ကို အဝေးကြီး ရောက်သွားတယ်။

ဘောလုံးပွဲစတာ ကြာပြီ။ ဘယ်တော့မသားမှ ဘောလုံးကို ဒါလောက်မြောက်အောင် မကန်ဘူးသေးပါဘူး။ ဒီတော့ ကုက္ကိုဝသား တစ်ယောက်က အားရဝမ်းသာ “ကိုင်းဗျ ကုက္ကိုဝ ခြေမြင်ကြပြီလား ဗျ” လို့ ထအော်လိုက်ပါသတဲ့။

ပွဲပြီးတော့ ကုက္ကိုဝအသင်းက ရုံးပါတယ်။ ရုံးပေမယ့် မိုးပေါ်က လုံးတုံး လုံးတုံး ကုက္ကိုဝ ကန်တဲ့ဘောလုံး” လို့ သံချပ် တွေအော်ပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ တခြားအသင်း တွေကို ရိုးဝင်အောင် သွင်းဇာတ်တယ်။ ဘယ်သူ ကုက္ကိုဝက ကျွဲကြီးလောက် မြောက်အောင် ကန်နိုင်လို့လဲ။

အစစ်တွေ့ရ

အလှူမဂ်လာ တစ်ခုမှာ ခွီဒီယို မှတ်တမ်းတင်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ မန္တလေးမြို့မှာ ခေတ်သိပ်စားပါတယ်။

အလှူမဂ်လာပွဲ ပြီးသွားရင် ဆွေးနွေးတွေ့စုပြီး တိုက်ထဲမှာ ခွီဒီယို တစ်ဝကြီး ပိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ကြည့်ရင်းနဲ့ ဘယ်သူက ဘာဝတ်ထားတယ်၊ ဘယ်ပုံဝတ်လာတယ်၊ စိန်ရွှေရတနာတွေက သူ့ဟာဟုတ်ရဲ့လား၊ အစစ်လား၊ အတုလား ငြင်းခုံကြတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းဘေးကို အထက်စက် ဆောက်စက်ထုတ်ပြီး တစ်ရပ်လုံး ကြည့်ဖို့ ပြကြပြန်ရော။

ခွီဒီယို ဆရာတွေက ရိုက်လေ့ရှိတဲ့ အကွက်ကလေး တစ်ကွက် တော့ မဂ်လာခန်းမရှေ့မှာ သတို့သမီးကားက ဆင်းတဲ့အခန်းပါ။ ကားတံခါးလေးဖွင့် ခြေထောက်ကလေး ကားထဲကအပြင်ကို လှမ်း ထွက်လာတဲ့အခါ ခြေထောက်လှလှ တစ်စုံကို အနီးကပ်ရိုက်ပြလေ့ ရှိတယ်။ ရွှေမန်းသူဆိုတော့ ခြေထောက်မှာ ရွှေခြေကျင်းကလည်း ဝတ်ထားသေး မဟုတ်လား။

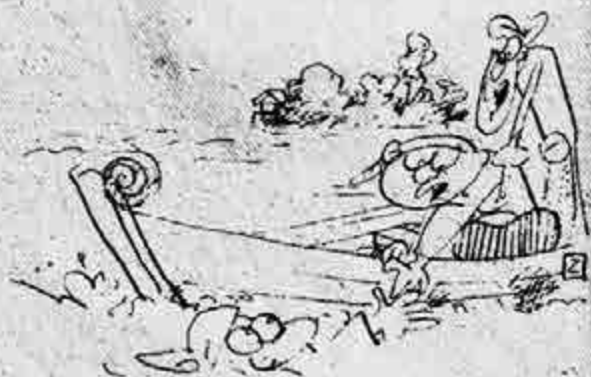

မင်္ဂလာဆောင် တစ်ခုမှာလည်း ရိုက်ရိုးရိုက်စဉ် ခြေထောက်
ကလေးကို ဦးဒီယိုဆရာက ရိုက်ပေးပါတယ်။ ဒါကို သတို့သမီးရဲ့
ဦးလေးက မကျေနပ်သေးဘူး။ ကင်မရာ ဆရာနားကပ်ပြီး “ခြေ
ထောက် အနီးကပ်ကလေး ထပ်ရိုက်ပါဦး” လို့ ခဏခဏ လာ
ပြောတယ်။

ကင်မရာ ဆရာက “ခြေထောက်ရိုက်တာ သိပ်များနေပြီဗျ”
လို့ ဆိုတော့ “များချင်များပါစေဗျာ၊ ခြေကျင်းက ရွှေအစစ်ဗျ” လို့
ပြောတယ်။ ဘေးမှာရှိတဲ့ သတို့သမီး အဒေါ်ကလည်း “ဟဲ့...ဟဲ့
ငှားလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်တွေ့ရှင်” လို့ ဖြည့်ပြောသေးသတဲ့။

အတုတွေဝတ်ပြီး အစစ်လို့ အိုက်တင်ခံနေသူတွေ သူများ
ပစ္စည်း ငှားဝတ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်လိုလို ကြွားလုံးထုတ်နေတဲ့သူတွေ
များနေတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ ဒါ့လောက်တော့လည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။

ယူလိုက် ယူလိုက်

ဟိုတစ်ခေတ် တစ်ခါတုန်းက နယ်ပိုင်ကြီး ဦးတုတ်ဆိုတာ ရှိသတဲ့။ ဦးတုတ်က ဘာပဲလုပ်လုပ် ဥပဒေနဲ့အညီ လုပ်တယ်လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေကတော့ “ကိုယ်က ပုဒ်မ (၄)နဲ့အညီ လုပ်တာကွ၊ ပုဒ်မ (၄)ကိုရော သိရဲ့လား၊ ပေးမှလုပ်ပေါ့ ကွာ” လို့ ပြောတတ်သတဲ့။

တစ်နေ့တော့ နယ်ပိုင်ကြီး ဦးတုတ် တောရွာတွေကို ခရီး လှည့်ပါတယ်။ ဒီလိုသွားရင်း ချောင်းတစ်ခုကို လှေနဲ့ကူးရသတဲ့။

ဦးတုတ်က လှေကို စီးပူစသိပ်မရှိဘူး။ ရုံးမှာကုလားထိုင်နဲ့ ထိုင်နေကြဆိုတော့ လှေစီးတဲ့အခါ လှေနဲ့ပေါ် ဖင်ထိုင်သတဲ့။ လှေတွေ ကလည်း ဦးတုတ်ကို နယ်ပိုင်မို့ မပြောရတာနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့် နေရတယ်။

ချောင်းလယ်ရောက်တော့ ဦးတုတ် ရေထဲချော်ကျပါလေ ရော။ ရေကလည်း မကူးတတ်တော့ လှေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဖရူး ဖရူးနဲ့ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည်ဖြစ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ရှာသား တစ်ယောက်က “နယ်ပိုင်ကြီး လက်ပေးလိုက်
လက်ပေးလိုက်” လို့ ဆော်ပြီး လှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားသတဲ့။ ယိုလှူက
လက်ပေးလိုက်ဆိုမှ ဦးတုတ်ကြီးလက်က နောက်တောင် တွန့်သွား
သေးတာကို သူကြီးက သတိထားမိတယ်။

ဒီတော့ နယ်ပိုင်ကြီးဟာ သူ့ဘက်ကတော့ ပေးရိုးထုံးစံ
ဘယ်တုန်းကမှ မရှိတူးလို့ သူကြီးက စဉ်းစားမိတာနဲ့ “လက်ယူလိုက်၊
လက်ယူလိုက်” လို့ ဆော်မှ ဦးတုတ်လက်ကို ဖမ်းဆွဲသတဲ့။

သူကြီးမင်း အထာညက်လို့သာ နယ်ပိုင်ကြီး မသေရှာ
တာပါ။

(ကိုမောင်မောင်ဆန်း၊ မလှိုင်)

ဝင်္ဂလည်ခြင်း

စာရေးဆရာလည်းဟုတ်၊ ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာလည်း
ဟုတ်တဲ့ မောင်မိုးသူနဲ့ မောင်ဝဏ္ဏတို့ နှစ်ယောက်လုံးဟာ ပေတီပေရ
အလွန်နေတဲ့ လူတွေပါ။ ဆံပင်က စုတ်ဖွားဖွား၊ အဝတ်အစား
ဘိုသီဘတ်သီ၊ ပါးစပ်ကလည်း ကွမ်းတပျစ်ပျစ်နဲ့။

ဂိုက်နဲ့ ဆိုက်နဲ့ နေလေ့မရှိတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ
တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြသလို
အပေါင်းအသင်းလည်း အလွန်ခင်တယ်။

တစ်ခါတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေ သစ္စာမွန်ကိုတင်
ဆွေက ကြိုတုန်း ဆုံတုန်း အမှုတော်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်ဆိုတယ်။

အဲဒီတုန်းက အခုလို အောက်ဒိုးရိုက်တဲ့ ကင်မရာပေါက်စန
လေးတွေ မပေါ်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ မန္တလေးက ၂၉ လမ်းက ဓာတ်ပုံ
ဆိုင် တစ်ခုကို သုံးယောက်အတူသွားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသတဲ့။

ဓာတ်ပုံဆရာ တရုတ်ကြီးရဲ့ အမြင်မှာ စုတ်ဖွားနှစ်ယောက်
က အချိုးမကျဘူး။ ဒါရိုက်တာ နှစ်ယောက်ကလည်း ကင်မရာရှေ့မှာ
နေတတ်သလိုပဲ နေတယ်။

တရုတ်ကြီးက ဒါရိုက်တာ နှစ်ယောက်ကို “ခေါင်းကလည်း နဲ့နဲ့စောင်း၊ မျက်စိက ဒီမှာကြည့်၊ ဟုတ်ပြီ။ ဟိုတစ်ယောက် ပါးစပ်က ဘာလုပ်စိလုပ်စိ ဝါးနေတာလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ” ဆိုပြီး ခိုင်းတော့ ငေါက်တော့တာပေါ့။

တစ်သက်လုံး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ အဖြစ်နဲ့ သူများတွေကို ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင်ဆိုပြီး ခိုင်းစာလာခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက် မန္တလေး လမ်းဘေး ဓာတ်ပုံဆိုင်က တရုတ်ကြီးနဲ့ တွေ့မှပဲ မျက်လုံးကလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ခိုင်းတာ လုပ်ခဲ့ရပါသတဲ့။

(အကြီးမိုး)

ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါမလား

ကိုသာဝက အစားသိပ်သောင်းကျန်းတဲ့လူ။ ကုတင်ကလွဲရင် ခြေလေးချောင်း အကုန်စားတယ်ဆိုတဲ့လူမျိုး။ ဒီလိုအစားအသောက် သရမ်းမှတော့ ရောဂါဖြစ်တာပေါ့။

သူ့မိန်းမ မသူ့စာလည်း ကိုသာဝကို အခုအတိုင်း ပစ်ထားရင် 'မှဆိုးမ' မြန်မြန်ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ ပူတာမို့ ဆေးကုဖို့ ဇွတ်အတင်း ခေါ်သွားတယ်။

ဆေးဆရာကြီးက ဓာတ်စာနဲ့ကုတဲ့ဆရာကြီးပါ။ ကိုသာဝရဲ့ ရောဂါ လက္ခဏာကို အကဲဖြတ်ပြီး သင့်တဲ့ဓာတ်စာပဲ စားဖို့ညွှန်ကြားတယ်။ စားရမယ့် ဓာတ်စာက တောကြက်သား၊ ကြက်မြစ်၊ ကြက်သည်း၊ ဆိတ်သား၊ အမဲဆွေးတဲ့။ ကိုသာဝ အရမ်းဝမ်းသာ သွားတယ်။ သူ့အတွက်တော့ 'ဆေးလည်းအစာ အစာလည်းဆေး' ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါကြောင့် သူ့မိန်းမ မသူ့စာကို 'ဆေးဆရာချာချာ မှတ်ထားနော်၊ ဂရုတစိုက် ချက်ကျွေးနော်' လို့ တဖွဖွ ပြောသတဲ့။ မျက်နှာကြီးကလည်း ဖြီးလို့။

မနက်မှ ကောင်းကောင်းမလင်းသေးဘူး၊ မီးဖိုချောင်ထဲက မသူ့စာကို 'မကျက်သေးဘူးလားဟေ့၊ ဆေးစားမယ် ဆေး၊ ဓာတ်စာ စားနေတာကွ မြန်မြန်ချက်' လို့ ရွှင်ရွှင်ပျပျကြီး ပြောလေ့ရှိတယ်။

ဆရာကြီးက တစ်လနေရင် နောက်ထပ် လာပြုလှည့်ဦး
မှာလိုက်တော့ သူတို့လင်မယား သွားကြတယ်။ အရင်တစ်ခါ ခေါ်
တုန်းက ခက်သလောက် ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကိုသာဝ ဖင်ပေါ့နေတယ်။

ဆေးဆရာကြီးက ကိုသာဝကိုကြည့်ပြီး 'ရောဂါလက္ခဏာ
တွေတောင် အတော်ပြောင်းသွားပြီ။ အတော်လည်း သက်သာပုံရ
သာပဲ။ ဓာတ်စာပြောင်းပေးမယ်' ဆိုတော့ ကိုသာဝ အရမ်းဝမ်းသာ
သွားတယ်။ ကြက်သား ဆိတ်သား စားရဖန် များပြီမို့ သူကလည်း
ဓာတ်စာ ပြောင်းစားချင်လှပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဓာတ်စာက ဝက်သားနဲ့
ငါးဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်လို့ ကိုသာဝက စိတ်ကူးမိတယ်။

ဆရာကြီးက 'ဒီတစ်ခါဆက်စားရမယ့် ဓာတ်စာကတော့
ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ ကြောင်လျှာသီး၊ ခွေးတောက်ရွက်၊ တမာရွက်ကို
များများ စားရမယ်' လို့ ပြောသတဲ့။ ကိုသာဝခမျာ သူ့နားတောင်
သူမယ့်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ "ထပ်ပြောပါဦးခင်ဇာ" လို့ ဆိုတယ်။ ဆရာကြီး
ကလည်း ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ ကြောင်လျှာသီး၊ တမာရွက်၊
ခွေးတောက်ရွက်ကို များများစားဖို့ ထပ်ပြောတာပေါ့။ ဒီတော့...
ကိုသာဝကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး 'အဲ... အဲဒါတွေက ကျွန်တော်နဲ့
ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား ဆရာရယ်' လို့ လေသံမျှောကလေးနဲ့ ပြောတယ်။

အရေးထဲ မသုစာက 'ကျွန်မ သေသေချာချာ မှတ်ထား
တယ်။ ဂရုစိုက်ကျွေးမယ် စိတ်ချဆရာ' လို့ ပြောလိုက်သေးသတဲ့။

ထမင်းရည်

ကိုဖိုးဘေ အရက်မှူးလိုက်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပါပဲ။
သောက်သလားမမေးနဲ့ ကြွက်တွင်းထဲ အရက်ပုလင်း လောင်းချသလို
မိုးလင်းမိုးချုပ် အရက်ကို အံ့စာလိုလုပ်နေတာ။ ဒါနဲ့ ရွာဦးကျောင်း
ဆရာတော်က ကိုဖိုးဘေကို ခေါ်ပြီး အရက်အလှူခံသတဲ့။

ဆရာတော်ကိုလည်း ငယ်ကြောက်ဆိုတော့ ကိုဖိုးဘေ
အဖြေရခက်နေတယ်။ အရှက်ကိုလည်း မဖြတ်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့
စွန့်ပြီး "ထမင်းရည်တော့ သောက်ခွင့်ပြုပါ ဘုရား" လို့ လျှောက်လိုက်
တယ်။ ဆရာတော်လည်း "အိမ်း... အိမ်း... သာဓု၊ သာဓု၊ ဆီးရွှင်
အောင် ထမင်းရည်မှာ ဆားလေးစပ်ပြီး သောက်ကွယ်" လို့ မှာလိုက်
သတဲ့။

တစ်ရက်တော့ ကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်လာပို့တဲ့ ကိုဖိုးဘေရဲ့
မယားကို ဆရာတော်က "ဖိုးစော တစ်ယောက် အရက်ပြတ်သွား
ပြီလား" လို့ မေးတယ်။ "တင်ပါ့ဘုရား၊ ကိုဖိုးဘေက အရက်တော့
မသောက်ပေမယ့် ထန်းရေကို မိုးမလင်းအောင် ပြန် ဘက်နေပါတယ်
ဘုရား" လို့ လျှောက်တော့ ဆရာတော်လည်း အားကြီး စိတ်ဆိုး
တာပေါ့။ "ထန်းရေဆိုတာလည်း မူးရစ်စေတာပဲ သုရာမေယ
ထဲပါတာပဲ၊ ဒီကောင်ကို ချက်ချင်း ကျောင်းလွှတ်လိုက်စမ်း" လို့
မိန့်တော်မူသတဲ့။

ဆရာတော်က ခေါ်တယ်ဆိုတော့ ကိုဖိုးတေလည်း ရိုဝေ
 ရိုဝေနဲ့ လာရတာပေါ့။ 'ဖိုးတေ... ထန်းရည်သောက်နေတယ်ဆိုတာ
 ဟုတ်သလား' လို့ လေသံမာမာနဲ့ ဆရာတော်ကမေးတော့ ကိုဖိုးတေက
 လျှာလေး အာလေးနဲ့ 'မှန်လှပါဘုရား အရှင်ဘုရား ခွင့်ပြုချက်နဲ့
 သောက်နေတာပါဘုရား' လို့ ပြန်လျှောက်တယ်။ ဆရာတော်လည်း
 'ဘာကွ၊ ငါ ခွင့်ပြုတာ ထမင်းရည်ပဲ' ဆိုတော့ 'မှန်လှပါ၊ အဲဒီ
 ထမင်းရည်ပဲ တပည့်တော် သောက်တာပါဘုရား။ ထန်းပင်မှာ
 ထန်းဖိုပင်နဲ့ ထန်းမပင်လို့ နှစ်မျိုးရှိတာ တပည့်တော်က ဆရာတော်
 ဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူတဲ့အတိုင်း ထန်းမပင်က ထွက်တဲ့ ထမရည်
 (ထမင်းရည်) တစ်ခုပဲ ခွဲခွဲမြဲမြဲ သောက်နေတာပါဘုရား။ အရှင်
 ဘုရား မိန့်တော်မူသလို ဆီးလည်း တကယ်ရွှင်ပါသည်ဘုရား' လို့
 ဆက်လျှောက်တော့ ဆရာတော်လည်း ကိုဖိုးတေကို ဘာမှ ဆက်
 မပြောတော့ဘဲ ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းပြီး ကျောင်းခန်းထဲ ကြွဝင်သွား
 တော့သတဲ့။

တစ်ပိုင်းက လျှော်ပြီး

ဆရာကြီးက ဦးခင်မောင်ကျော်က လှပျိုကြီးပါ။ တပည့်
မောင်ထွေးနဲ့ အတူတူနေပါတယ်။

ရုံးလုပ်ငန်းမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်မှာဖြစ်ဖြစ် ဆရာကြီး
ဦးခင်မောင်ကျော်က “ငါပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်” လို့ ခဏခဏ
ပြောပါတယ်။

သူပြောထားတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ရင် တပည့်တွေကို ခွေးငေါက်
သလို ဆူတတ် ငေါက်တတ်လို့ လက်အောက်ငယ်သာတွေက
သူ့ကို သိပ်ကြောက်ရပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ နိုင်ငံခြားကလာမယ့် ဧည့်သည်တွေကို
ဆရာ ကြီး ဦးခင်မောင်ကျော်က လေယာဉ်ကွင်းဆင်းပြီး ကြိုဖို့
ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့မှာရှိတဲ့ ဘောင်းဘီရှည်ကို တပည့်
မောင်ထွေးပြပြီး “မနက်ဖြန်မနက် ၆ နာရီ လေယာဉ်ကွင်းသွားရင်
ဒီဘောင်းဘီ ဝတ်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဘောင်းဘီကို တစ်ပိုင်းကလျှော်ပြီး
တစ်ပိုင်းက မီးပူတိုက်ပါ” လို့ ခိုင်းတယ်။

နောက်မနက် လေယာဉ်ကွင်းသွားဖို့ ဆောင်းဘီဝတ်မယ်
လုပ်တော့ ဆောင်းဘီရည်ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်က တွန့်လိမ်
ကြေမှုလို့ မီးပူ မတိုက်ရသေးဘူး။ မီးပူတိုက်ထားတဲ့ အပိုင်းကလည်း
ညစ်ပေလို့ မလျှော်ရသေးဘူး။ ဒါနဲ့ တပည့်မောင်တွေကို သူခိုင်းတာ
မလုပ်ကောင်းလားလို့ ဒေါသတကြီးမေးတော့-

“ဆရာကြီး ခိုင်းတဲ့အတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ။ တစ်ပိုင်းကို
လျှော်ထား ပါတယ်။ တစ်ပိုင်းကို မီးပူတိုက်ထားပါတယ်” လို့
ပြန်ဖြေသတဲ့။

ကော်သက်တမ်း

သန်ပန်းကုန်း ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ကိုမိုးညိုကို ခေတ်ပညာ တတ်လို့ အင်ကြပါတယ်။ သင်ပန်းကုန်း ဆိုတာကလည်း ရပ်ကွက် တကာက ရွှေလာကြရတဲ့ မြို့သစ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အုမ ချေးခါးသိတဲ့ ငယ်ဆင်းကြီးဖော်တွေ မဟုတ်ကြ သူး။ ဒီလူတွေ ကြားထဲမှာ ကိုမိုးညိုက စတားပြောရင် အင်လိပ်လို ညှပ်ညှပ် ပြောသတဲ့။

“လူတွေ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ဆိုရင် အလုပ်ကို ပလ္လင်နဲ့ ပေါင်းစပ်လုပ်ရမယ်” လို့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကို စီမံကိန်း (Plan) လုပ်ဖို့ ကိုမိုးညိုက လမ်းညွှန်တတ်တယ်။ ကလေးအမေ တွေကိုလည်း ကလေးတွေ သိပ်မမွေးကြဖို့ မိသားစု စီမံကိန်း (Family Plan) ဖင်မလီ ပလ္လင်နဲ့ လုပ်ဖို့ ဩဝါဒပေးတတ်ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ သင်ပန်းကုန်း ရပ်ကွက်ထဲက ၆၅ နှစ်အရွယ် မသက်မွန်ကလေး နေမကောင်းတာနဲ့ သူ့အဖေက ဆေးခန်းပို့ပြီး ပြန်လာတယ်။ လမ်းမှာ ကိုမိုးညိုနဲ့ တွေ့တော့ မသက်မွန်ရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းကို တောင်းကြည့်သတဲ့။ ဆေးမှတ်တမ်းက အင်လိပ်လို ရေးထားတာ ဒါကို ကိုမိုးညိုက ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ လျှောက်ဖတ်တယ်။ ပြီးတော့-

“ဟာ ခပေါ့နဲ့ဗျို့၊ ကလေးက ဝက်သက်ဝမ်း ဖြစ်နေတာ”
လို့ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ ပြောပါသတဲ့။

ဝက်သက်ဝမ်းလို့ ဆိုတာနဲ့ ကလေးအဖေ စိုးရိမ်သွားတယ်။
အဆင်မသင့်ရင် အသက်ပါ ပါသွားနိုင်တယ်။ ငွေရေးကြေးရေး
သိပ်တွက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကလေးအထူးကု သမားတော်ကြီးနဲ့
ကုမှပဲလို့ စဉ်းစားတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုမိုးညိုကို ကသုတ်ကရက် နှုတ်
ဆက်ပြီး ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကို မပြေးရုံတမယ် သွားတယ်။

ကားဂိတ်မှာ မသက်မွန်တို့ ကျောင်းက ဆရာလေး
ဦးစင်မောင်သန်းနဲ့ တွေ့တော့ “အရေးထဲကြီး ဘယ်သွားကြမှာလဲ”
မေးတာပေါ့။ ကလေးအဖေက အကြောင်းစုံ ရှင်းပြတော့ ကျောင်း
ဆရာက ဆေးမှတ်တမ်း ယူကြည့်ပါရော။

ဆေးမှတ်တမ်း စာရွက်ထိပ်ဆုံးမှာ ဆရာဝန်က လက်ရေး
ခပ်သော့သော့နဲ့ ကလေးမှာမည် Ma Thet Mon လို့ ရေးထားတာကို
ပညာရှိ ကိုမိုးညိုက Ma Thet Mon “ဝက်သက်ဝမ်း” ဆိုပြီး ရမ်း
တုတ်လိုက်တာ ဆရာလေးက သိတော့ တဟားဟား ရယ်ပါလေရော။

မျှမျှတတ ခွဲကြပါ

နှမ်းတွေ ရှေးကောင်းရတန်းက ငွေဖားကလေး ရှိတာနဲ့ တောင်သူ ဦးညွှန်က ရေဖို့ယို ကက်ဆက်ကလေး တစ်လုံးဝယ် သတဲ့။

ဦးညွှန်တို့ရွာက မန္တလေးတိုင်း မြောက်ပိုင်း သပိတ်ကျင်း မြို့နယ်ရဲ့ အစွန်အဖျားမို့ နည်းနည်းခေါင်တယ်။ ဦးညွှန်က ရေဒီယို တစ်စုံတစ်ခု ပြီး ဖုန်းကုန် နားထောင်တယ်။

တစ်နှစ် နှမ်းပေါက်မှာ မိုးသိပ်ကောင်းလို့ နှမ်းပင်တွေ ရေနစ်ကုန်တယ်။ တလင်းထဲလည်း ရေခိုင်နေလို့ နှမ်းမကိုင်းနိုင်ဘူး။ မိုးကလည်း မစိတမ်း ရွာနေတန်း။

ရေဒီယို နားထောင်ပြန်တော့လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် "မန္တလေးတိုင်း မြောက်ပိုင်းတွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမည်။ ရွာရန် ရွာနန်း ရှစ်ဆယ်။ ရန်ကုန်မြို့နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် သာသာယာယာ ရှိမည်" လို့ မိုးလေဝသ သတင်းက ကြေညာတယ်။

ဦးဉာဏ် လူဖြစ်ကတည်းက ခွဲတမ်းစနစ်နဲ့ပဲ ယဉ်ပါးလာခဲ့
တာဆိုတော့ 'မိုး'ကိုလည်း ရန်ကုန်က ခွဲတမ်းချပေးနေတာ ဒါကို
ရေးဖို့လိုက် ကြောညာနေတာလို့ ထင်တယ်။

တစ်ရက်က နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ဆိုတော့ သူ သည်း
မခံနိုင်တော့ဘူး။

“ဘယ်နှယ်ဗျာ။ ငါတို့ဆရပ်ကျတော့ ရာနှုန်း ရှစ်ဆယ်တဲ့၊
သူတို့ ရန်ကုန်ကျတော့ သာသာဟောယာတဲ့၊ လုံးလုံးမတရားဘူး၊
တိုင်မယ်” လို့ ပြောပါသတဲ့။

တစ်ရွာလုံးတော့ ခုကွဲပဲ

ဒေါ်ဆိုးက သူတကာအပေါ်မှာ အင်မတန် စီးပိုးတာ။ ဒါကြောင့် တစ်ရွာလုံးနဲ့ ဒေါ်ဆိုးနဲ့ မတည့်ဘူး။ သူ့သမီး မခင်နဲ့ မောင်တင်တို့တောင် ဒေါ်ဆိုးနဲ့အတူ မနေနိုင်လို့ အိမ်ခွဲပြီး ဆင်း ပြေးကြရတယ်။

မောင်တင်က လယ်သမားပါ။ 'လူမနား၊ ခွားမနား၊ ခြေအား မထား' ဆိုတဲ့ စိမ့်ချက်မျိုးနဲ့ ပဲပြီးနှမ်း၊ နှမ်းပြီးဝါ သီးနှံ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မနားတမ်း စိုက်နေတာရယ်။ သစ်ပင်စိုက်၊ ခြေကွင်းတူး၊ ဆည်ဖို့ဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေနဲ့ မအားလပ်တာရယ်ကြောင့် ကျောင်းကန် ဘုရား မသွားဖြစ်ပါဘူး။ ဝါတွင်းကာလ အဖိတ်နေ့ တစ်ရက်မှာတော့ မခင်က သူ့ယောက္ခား မောင်တင်ကို "ရှင်မှာလည်း သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှုနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရတယ်။ ဥပုသ်သီတင်းများလည်း စောင့်ပါဦး" လို့ တိုက်တွန်းစာယ် မောင်တင်က "မနက်ဖြန်တော့ စောင့်မယ်ကွာ" လို့ ကတိပေးသတဲ့။ မခင်ကလည်း "သာဓုပါတော် သာဓုပါ။ ဥပုသ်စောင့်ရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုကြရင် သီလတူလို့ လူချင်း ရေစက်စုံကြရသတဲ့။ သူတော်ကောင်းတွေမှလုပ်တဲ့ အလုပ် မျိုးမို့ ဘဝဆက်တိုင်း သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ ရေစက်စုံသွားကြ မှာမို့ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း နောက်တစ်ပတ်မှာ ဥပုသ်စောင့်လိုက်ပါ့မယ်" လို့ ပြောတယ်။

ဥပုသ်ခရစ်ကို မောင်တင်ရောက်သွားတော့ တစ်ရွာလုံးက ဥပုသ်သည်တွေ အများကြီး။ မောင်တင်လည်း သင့်ရာနေရာကလေး မှာဆိုင်၊ မျက်လွှာကလေးချပြီး ဘုန်းတော်ကြီးပေးတဲ့ သီလကို လိုက်ယူတယ်။

သီလယူပြီးလို့ မျက်လွှာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုမျက်လုံး စိမ်းစိမ်းကြီးနဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတဲ့ ယောက်ျားကြီး ဒေါ်ဆိုးကို တန်းတန်း မတ်မတ် မြင်ပါလေရော။ ဒီတွင် မောင်တင်လည်း အိမ်ကို သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြန်ပြေးတော့တယ်။

ဥပုသ်ခရစ်က အမောတကော ပြန်ပြေးလာတဲ့ မောင်တင် သူ့အိမ် ပြန်ရောက်တယ် ဆိုရင်ပဲ သူ့ဇနီး မခင်ကို “ဥပုသ်သည်ချင်း ရေစက်ဆုံကြတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား” လို့ မေးတယ်။

မခင်ကလည်း သူ့ကြားဖူးနားဝ ရှိတားတဲ့အတိုင်း “တကယ် ပေါ့” လို့ ငြေတယ်။ မောင်တင်လည်း သူ့နဖူးသူရိုက်ပြီး “ဒါဆို ရင်တော့ တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခပါပဲကွာ” လို့ ညည်းမပြောပြောတယ်။ မခင်က နားမရှင်းတာနဲ့ ငမ်းတော့ “မင့်အဖေ ငါ့ယောက်ျား ဒေါ်ဆိုးကြီးလည်း ဥပုသ်လာစောင့်သဗျ။ မင်းပြောသလို ဆိုရင်တော့ ငါ့ချည်းမဟုတ်ဘူး။ တို့တစ်ရွာလုံး နောင်ဘဝအထိ ဒေါ်ဆိုးကြီးနဲ့ ရေစက်ဆုံကြရဦးမှာပေါ့ကွာ” လို့ ဇိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောပါသတဲ့။
(ဆရာမာန်မြင့်၊ ဆရာကျော်စံလှ၊ ဆရာစွမ်းတို့ကို ရယ်စရာတွေ ပြောပြလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။)

ထူးပုဆန်းပု

ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ အကြီးအကဲ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာကြီး တစ်ယောက်ဟာ သူ့မိန်းမသူ သိပ်ကြောက်ရပါတယ်။ အဲဒီ မိန်းမကြီးကလည်း ကုမ္ပဏီကို မကြာမကြာ လိုက်လာတတ်ပြီး သူ့လာရင် အကြီးအကဲခမျာ ကြောင်ရှေ့ရောက်တဲ့ ကြွက်ကလေးလို ကုတ်နေရတယ်။ အဲဒီ မိန်းမကြီးကလည်း သူနဲ့ဆိုင်တာ မဆိုင်တာ အပထား ကုမ္ပဏီ အလုပ်တွေကိုလည်း ဝင်ပြီး စွတ်ဖက်တယ်။ ဒါရိုက်တာ လူကြီးတွေကိုလည်း ဆရာလုပ်ပါတယ်။

ကုမ္ပဏီ အကြီးအကဲကလည်း မိန်းမကြောက်ရသူတွေရဲ့ သဘာဝအတိုင်းပါပဲ။ လျှော်အောက် ငယ်သားတွေကို ဖိဟောက်ပြီး အလွန်အနိုင်ကျင့်တယ်။

တစ်ညမှာတော့ အချို့ကြီးပွပေါက်တိုးပြီး ကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာ တစ်ဖွဲ့လုံး ကာရာအိုကေ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ အောင်ပွဲ ခံကြပါတယ်။ စားရင်းသောက်ရင်း မူးလည်းမူး၊ မြူးလည်းမြူးဖို့ အဆိုတော်မလေးတွေကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပန်းကုံးတွေစွပ် ဆုတော်ငွေတွေချနဲ့ စိတ်ထင်တိုင်း ကဲနေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် လူကြီး တစ်ယောက်က သူ့အိမ်က မယားလို သတိရပြီး "တို့ အခုလို ကံနေတာ အိမ်က မိန်းမ သိသွားရင် မလွယ်" လို့ လွှတ်ကနဲပြောလိုက်မိပါတယ်။ ဒါကို ကြားတော့ ကျွန်တို့လူတွေပါ အရှိန်တန်သွားသတဲ့။

ခပ်ပျော်ပျော် လူကြီးတစ်ယောက်က "ကိုယ့်လူလည်း မိန်းမ တယ်ကြောက်ရသကိုး" လို့ ပြောတယ်။ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ထဲက ညောင်နာနာ လူပျိုကြီး တစ်ယောက်က "ငင်ဗျားတို့က မိန်းမရှိလို့ မိန်းမ ကြောက်ရတာ ထားပါတော့၊ ကျုပ်က ကိုယ့်မှာမိန်းမ မရှိဘဲ သူများမိန်းမ ကြောက်နေရတယ်လေ ၊ အကြီးအကဲရဲ့ ဘွား တော်ကြီးကို အချောင်ကြောက်နေရတယ်" လို့ သူ့ခဲစားချက်ကို ပြောပါတယ်။

ကျွန်တို့လူကြီး တစ်ယောက်ကလည်း "လောကမှာ မိန်းမ ကြောက်ရတယ်ဆိုတာ သိပ်မဆန်းပါဘူးဗျား၊ ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ ဆန်းနေတာက ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ကြောက်ရရုံတင်မကသွား၊ သူများ မိန်းမပါ ထည့်ကြောက်နေရတာပါပဲ" လို့ ပြောတယ်။

သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း အဲဒီအချိန်က စပြီး မုပျော်နိုင်ကြ တော့ဘူးတဲ့။

ကတ်တော့လည်း အလွယ်လေးရယ်

ဒေါ်ဖွားခင်က မြေးမလေး တုတ်ထုတ်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က စာမတတ်တော့ မြေးကလေးကို စာတတ်ပေတတ် ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဆင်းရဲ ချို့တဲ့ပေမယ့် အလွန်စရိတ်ကြီးတဲ့ စာသင်ကျောင်းကို ထားတယ်။ မြေးမလေးကလည်း ကျောင်းသွား ရတာ ပျော်ပါတယ်။

ကျောင်းတက်လို့ ခုနှစ်လ ရှစ်လလောက်ရှိတော့ မြေးမလေး တုတ်တုတ်က ကျောင်းက သင်လိုက်တဲ့ စာတွေကို ဆိုဆိုပြတော့ ဘွားအကြီးများ

ကျေနပ်လို့ မဆုံးဘူး။ အရပ်ထဲမှာ လည်ပြီးတော့ သူ့မြေး ကလေး စာတတ်လွယ်တဲ့ အကြောင်း ကြားလို့ မပြီးဘူး။ တစ်နေ့တော့ အိမ်မှာ စည်သည်တွေနဲ့ စည်ကားနေတဲ့အချိန် ဒေါ်ဖွားခင်က သူ့ မြေး စာသိပ်တတ်လွယ်တဲ့ အကြောင်းကြားတယ်။

“တုတ်တုတ် ဘွားဘွားမှာမည် စာလုံးပေါင်းတတ်သလား” လို့ လှပုံအလယ်မှာ မြေးကို ပွဲထုတ်ပါတယ်။ တုတ်တုတ်ကလည်း မဲဆိုင်းမတွပါပဲ။

“ဗွားရေးချ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက် ဗွား၊ ခင်ရေးသတ်ခင်၊ မဗွားခင်” လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။

ဒါဗွားခင်ဓမ္မာ ပီတိတွေဖြစ်လို့ “အဲတော်၊ ကျုပ်မြေ့ ကလေး တော်လိုက်ပုံ တတ်လိုက်ပုံကတော့ တွေ့ကြတဲ့အတိုင်း ပါပဲ။ စာဆိုတာ တတ်တော့လည်း အလွယ်လေးရယ်” လို့ ချီးမွမ်း စကားဆိုပါတယ်။

ကြီးစ ဟိုတစ်ခက်မှာ

ကိုလိုနီခေတ်တုန်းက အင်မတန် သဘောမချော ကောင်းတဲ့ အရေးပိုင်ကြီး တစ်ယောက်ရှိပါတဲ့။ သူက အင်မတန် သူနားကြင်နာ တတ်တယ်။ ထောင်ကျလာတဲ့ အကျဉ်းသားတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါတိုင်း လည်း ဘာမှလဲ၊ ဘာလဲမှမပြီး သူ့ဂရုဏာသက်ရင် သက်သလို ကူညီတတ်ပါတယ်။

သူ့သတင်းက သိပ်မွှေးတာ။

တစ်နေ့တော့ အကျဉ်းသား အသစ်တွေကို အရေးပိုင်ကြီးက ခေါ်တွေ့ပြီး လျှောက်မေးသတဲ့။ လူတစ်ယောက်ကတော့ အရေး ပိုင်ကြီးရဲ့ သတင်းကို ကြားထားပြီးသားမို့-

“ကျွန်တော်မျိုးကို မညာမတာ အပြစ်ချထားကြပါတယ် ဆရာ” လို့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ပြောပါတယ်။ အရေးပိုင်ကြီးက လည်း ဂရုဏာသက်သွားဟန်နဲ့-

“မောင်မင်းက ဘာကျူးလွန်ခဲ့တာလဲ” ဆိုပြီး မေးတယ်။

အဲဒီလူက လက်အုပ်ကလေးချို၊ ခါးကလေး ယိုယို ညွတ် လိုက်ပြီး-

“ကြီးစကလေး ဆွဲမိရုံလောက်နဲ့ ထောင်ချလိုက်ကြတာပါ ဘုရား” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

အနီးအနားမှာ ရှိနေတဲ့ စာရေးတစ်ယောက်က မနေသာ တော့တဲ့ “ဒီလူက နွားခိုးမှုနဲ့ အပြစ်ကျလာတာပါ ဘုရား” လို့ ဝင်ပြောတော့ အဲဒီလူက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့-

“ဣန္ဒြေတော်ဖို့ကတော့ ကြီးစကလေးတစ်စပဲဆွဲလာတာပါ ဘုရား၊ ကြီး ဟိုဘက်အစွန်းမှာ နွားတစ်ကောင် ပါလာတာကတော့ တပည့်တော် ကုသိုလ်ကံပေါ့” လို့ ပြန်ပြောပါသတဲ့။

အရည်အချင်း ကောင်းကောင်းနဲ့

ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာက သူ့အတွက် ဆစ်ခရီတေရီ အတွင်းရေးမှူး တစ်ယောက် ခန့်ပို့အတွက် လျှောက် လွှာခေါ်ပါတယ်။ ဘုတ်အဖွဲ့က ဆန်ကာတင် ရွေးပေးလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို မန်နေဂျင်း ဒါရိုက် တာကြီးက အပြီးသတ် ရွေးချယ်ဖို့သာ ကျန်ပါတော့တယ်။

မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာကြီးက သူတစ်ဦးတည်းမဆုံးဖြတ်ဘဲ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ တက္ကသိုလ် စိတ်ပညာဌာနက ဆရာတစ် ယောက်ကိုလည်း အင်တာဗျူး လုပ်ပေးပါဦးလို့ အကူအညီတောင်း ပါတယ်။

ပထမဦးဆုံး အရွေးခံဖို့ ဝင်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို စိတ်ပညာ ဆရာက-

“နှစ်နဲ့ နှစ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်နိုင်လဲ” လို့ မေးတယ်။ မိန်းကလေး ကလည်း ‘လေးပါ’ လို့ ခပ်သွပ်သွပ် ဖြေပါတယ်။

ဒုတိယ မိန်းကလေး အလှည့်ရောက်တော့လည်း စိတ်ပညာ ဆရာက ဒီမေးခွန်းပဲ မေးတာပါပဲ။ သူကတော့ ‘နှစ်ဆယ့်နှစ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’ လို့ ဖြေတယ်။

တတိယ အမျိုးသမီးကလေးကတော့-

'နှစ်ဆယ်နှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ လေးလည်း ဖြစ်နိုင်
ပါတယ်' လို့ တွေးတွေးဆဆ ဖြေတယ်။

အင်တာဗျူး ပြီးသွားတော့ စိတ်ပညာဆရာက-

"စိတ်ပညာနဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ လူတွေရဲ့ အရည်
အချင်း ခြားနားပုံကို ကွဲကွဲပြားပြား မြင်နိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ပထမ
အမျိုးသမီး ဖြေတာမျိုးတော့ သူငယ်တန်းကျောင်းသူလဲ ဒီလိုဖြေနိုင်
မှာပဲ။ ဒုတိယ အဖြေကတော့ နည်းနည်း ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတယ်
ဆိုတာကို ပြတယ်။ ရိုးရိုးဆိုရင် ဒါကရှင်းနေတဲ့ကိစ္စ၊ ဒါကို
မေးခွန်းလုပ်ပြီး မေးတယ်ဆိုတော့ သူက တစ်ကွက်ကျော်ပြီး နှစ်
ဆယ်နှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ "ဖြစ်နိုင်တယ်" ခံပြီး ဖြေတာဗျ။
တတိယ အမျိုးသမီးကတော့ အင်မတန် သတိရှိတယ်။ မလွတ်
အောင်လည်းဖြေတယ်။ အရည်အချင်းတွေကတော့ ခင်ဗျားမြင်တဲ့
အတိုင်းပဲ၊ က-ဘယ်သူ ရွေးမလဲ" လို့ အဖြေပြပြီး အရွေးနိုင်ပါတယ်။

မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာကြီးကလည်း အင်တာဗျူး လုပ်နေ
ကတည်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ ယှဉ်ကြည့်ပြီးသား၊ ရွေးချယ်ပြီးသား
ဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

"ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှလှနဲ့ အချောဆုံး မိန်းကလေး။
ပထမဆုံး ဝင်ဖြေတဲ့ ချာတီတ်၊ သူ့ပဲ ရွေးလိုက်တော့မယ်" လို့
ဖြေပါသတဲ့။

(ဒီဟာသတွေကို ဆရာကျမ်းနဲ့ ဦးလေးလှစီက ရပါတယ်။)

လေးလင်းသစ်